

Giới thiệu Hình Danh Tiểu Sư Gia

Bạn đang đọc truyện Hình Danh Tiểu Sư Gia của tác giả Mộc Dật trên trang đọc truyện online. Nhân viên pháp y Tư Đồ Sách ngẫu nhiên xuyên không quay về Minh triều, trở thành hình danh sư gia của phủ huyện nha môn, hán bắt đầu dùng pháp y kỹ thuật hiện đại phá án và bắt giữ thủ phạm. Nhưng, hán phát hiện, những vụ án đang chờ đợi hán đều không đơn giản. . .

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Bất Ngờ Xuyên Việt.

Ánh mặt trời rạng rỡ, bầu trời trong xanh không gợn chút mây.

Ở trong trí nhớ Tư Đồ Sách, thời tiết tốt như vậy, chỉ có ở làng quê trước đây và trên thị trấn mới nhìn thấy qua, nhưng là bây giờ, hán cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.

Bởi vì hán đã xuyên việt tới một nơi gần như không có không khí ô nhiễm Đại Minh triều.

"Xuyên việt" cái từ này hán đã từng nghe, không nghĩ tới chính mình có một ngày cũng sẽ may mắn được trải qua.

Chính là, sau khi xuyên việt được nửa tháng, hán bây giờ lại không cảm giác mình may mắn, bởi vì hán từ một pháp y của đội điều tra hình sự lại trở thành một tên khất cái lưu lạc đầu đường.

Tư Đồ Sách vốn là một gã pháp y của cục hình sự công an thành phố. Trước lúc xuyên việt, hán vốn đang mang theo cái rương dụng cụ pháp y bảo bối của hán đến điều tra hiện trường vụ án ở một nông thôn xa xôi.

Đột nhiên sấm sét vang dội, quảng sáng nhiều màu bao phủ trên đỉnh đầu hán, oanh một tiếng, hán liền bất tỉnh, khi tỉnh lại, hán đã đến Minh triều, ở một phủ thành tên là "Trần Hải huyện".

Khi mới vừa xuyên việt, hán hưng phấn không thôi, nhưng khi hưng phấn qua đi, hán nhớ nhà, nhớ người thân, sau đó bắt đầu vì sinh kế mà ưu sầu.

Nguyên lúc đầu cho là mình vốn là tầng lớp trí thức tiên tiến của xã hội hiện đại, bây giờ lại quay về thời đại cổ nhân cách những bốn trăm năm, nhất định có thể thăng chức rất nhanh, trở thành người đứng đầu, sau đấy hán rất nhanh liền phát hiện ra mình sai lầm rồi, cổ nhân thực không ngu ngốc như hán nghĩ.

Thực không nghĩ là phiên toái trùng điệp, đầu tóc ngắn khiến cho người kinh nghi, cổ đại nam nhân đều để tóc dài, hán lại tóc ngắn không phải hòa thượng cũng không giống đạo nhân, hơn nữa chính là bộ đồ cảnh sát lố lằng, càng làm cho cổ nhân hồ nghi hán đầu óc có vấn đề, cho nên không ai chịu thuê hán.

Đến lúc thật sự bế tắc, con đói cồn cào, hán đành phải dùng bộ đồ cảnh sát được dệt bằng công nghệ hiện đại để xin đổi lấy quần áo của một lão khất cái, nhìn bộ áo quần lố lằng, lão khất cái thực sự là không vui, nhưng mà nghĩ hán chắc có chút loạn óc, nên mới cho hán đổi.

Có bộ đồ cổ đại này trang điểm, tuy rằng cũ nát, nhưng cũng làm hán trông giống cổ nhân hơn, vì thế hán đem rương dụng cụ pháp y đi giấu, sau đó là đi kiếm việc làm. Lúc này đây việc cần thiết nhất là kiếm việc làm để có cơm ăn. Bởi vì, hán không còn khí lực.

Ở xã hội hiện đại, hán chính là con một sách, cả ngày chúi đầu vào quyển sách, về phương diện thể dục hay chạy cự li dài thì quả thật hán mù tịt.

Cho nên, hán đi làm làm công cho người ta, người ta chê cười vì xem hán như dạng thư sinh hào hoa phong nhã, cũng may Minh triều thực tôn trọng phần tử trí thức, nghĩ hán là phần tử trí thức nên không có tài cán trong chuyện này, liền để cho hán thử xem, hán chỉ khiêng mấy túi đồ vật mà đã mệt bỏ hơi tai, người ta cũng không đuổi hán, hán làm vài ngày, lượng công việc chỉ đạt bằng nửa người khác mà tiền công thì ngang với người ta, hán trong lòng thật sự ngượng ngùng, lĩnh tiền công xong chạy lấy người.

Hiện tại, hán dựa vào ven đường, trong tay nắm chặt hơn mười văn tiền mồ hôi nước mắt, lót dưới mông là bảo bối của hán rương dụng cụ pháp y, ngăn người nhìn người qua lại nhốn nháp.

Đâu là con đường ta đi?

Hán rất nhanh tuyệt vọng, dưới mông là rương dụng cụ pháp y hán tin tưởng có thể bán được một ít tiền, chính là, hán luyến tiếc, đây là công cụ kiếm ăn của hán ở xã hội hiện đại.

Trải qua mấy ngày này, hấn đã nghĩ thông suốt. Mẹ nó, cái khác thì mình không làm được, chứ phá án mình là người trong nghề, nói đến cùng, nếu muốn ở lại thời cổ đại hỗn độn này, chỉ có cách quay lại nghề cũ.

Nhưng bốn sự phá án không phải mình nói là người khác tin tưởng, hơn nữa chính mình một mảnh giấy chứng minh thân phận cũng không có, càng không thể trực tiếp đến trong nha môn tự đề cử mình, e rằng bản thân mình còn chưa kịp tiến cử đã bị người ta xem là dân lưu lạc bắt đi lao dịch.

Cho nên, hấn chỉ có thể đợi. Mỗi ngày hấn đều cầm rương dụng cụ pháp y, ngồi ở phố đối diện huyện nha môn chờ đợi, chờ phát sinh án kiện, sau đó ra tay hiển lộ bốn sự.

Chờ ở ngoài nha môn mấy ngày nay, hấn mỗi ngày chỉ có thể cắn bánh mỳ nguội mà hấn mua của mấy quán bình dân bên đường bán ế. Khát thì hấn không lo, bên cạnh nha môn, dưới cây hòe già có một giếng nước ngọt, bên cạnh giếng có một hồ lô hỏng, có thể tự múc nước uống. Buổi tối, chỉ có thể rúc vào miếu thành hoàng cùng một đám khát cái lưu lạc ngủ qua đêm.

Lo lắng nhôm hộp kim của cái rương dụng cụ pháp y bị trộm, hấn dùng một cái túi rách nhặt được đem nhôm hộp kim bọc lại, như vậy sẽ không khiến cho người khác chú ý.

Thời gian mấy ngày chờ đợi ngoài nha môn đã trôi qua, mỗi ngày thấy bọn bộ khoái ra ra vào vào, ra mời không phải bộ dạng có phát sinh án mạng. Ra vào nha môn cũng đông người, nhưng là nỗi trống kêu oan thì vẫn chưa có.

Mất thấy tiền làm cu-li đã bị hao hết một văn tiền, trong tay cuối cùng chỉ còn bốn văn tiền. Nhưng không có gặp được một lần cơ hội để hấn có thể ra tay hiển lộ bốn sự.

Tư Đồ Sách cơ hồ hoàn toàn tuyệt vọng, ánh nắng mặt trời chói chang, ve sầu kêu chói tai, hấn lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này, dọc theo ngã tư đường vô cùng náo nhiệt một lão nhân gầy gò vội vàng đi tới, trên vai khiêng một cây phướn gọi hồn, trên phướn gọi hồn phía bên phải là "Thần tiên sống" ba chữ vàng, mặt trái viết "Kháp chi tính toán, liệu sự như thần" tám chữ nhỏ, cũng là ánh vàng rực rỡ, xem ra bộ dáng thầy bói giang hồ.

Lão thầy bói khom khom lưng ôm bụng, đầu đầy mồ hôi, dáng điệu hốt hơ hốt hải, tới cửa nha môn đứng lại, cau mày, chu mỏ, hít vào một hơi lạnh, rồi nhìn xung quanh, quay đầu hỏi Tư Đồ Sách đang ngồi bên vệ đường: "Xin hỏi huynh đệ, nơi đó có nhà vệ sinh a?"

Nguyên lai là tiêu chảy, Tư Đồ Sách cười cười, quay đầu chỉ chỉ bên cạnh ngõ tắt nhỏ: "À, rẽ góc này là tới!"

"Đa tạ!"

Thầy bói vội vàng đi theo hướng tay chỉ, bỗng đứng lại, hấn thấy nhà vệ sinh kia thấp bé, mà trong tay mình cây phướn lại quá dài, không tiện mang vào trong nhà xí, mà bốn phía người đến người đi, đặt ở bên ngoài không ai xem lơ mắt thì phiền toái.

Hơn nữa, thầy bói lại đang mặc trường bào, cũng không cách nào ngồi cầu, chỉ bằng trước đó cởi ra, chỉ mặc mỗi quần áo ngắn bên trong cho tiện. Mà cởi trường bào ra thì cũng cần phải có người trông chừng.

Liếc mắt một cái nhìn Tư Đồ Sách, thấy hấn ôn nhu im lặng vô cùng thành thật, liền cười toe toét miệng cười bồi nói: "Vị huynh đệ kia, có thể giúp lão hủ trông chừng phướn gọi hồn cùng áo bào một chút? Lão hủ muốn đi nhà xí."

"Được a." Tư Đồ Sách nói.

"Cám ơn người!" Thầy bói lúc này đã quá mệt rồi, đem phướn gọi hồn ném ở dưới chân Tư Đồ Sách, sau đó nhanh tay cởi trường bào đưa cho Tư Đồ Sách, rồi ôm bụng, cun cút chạy thẳng vào nhà xí.

Tư Đồ Sách khoác trường bào lên một bên tay, tiếp tục bắt đắc dĩ nhìn cửa nha môn đối diện.

Ngay lúc này, hấn thấy cuối ngã tư đường một tiểu nhị ăn mặc như hỏa kế đầu đầy mồ hôi nhanh như chớp chạy tới, vọt vào nha môn.

Không bao lâu sau, trong nha môn có vài người vội vàng đi ra, đi trước là một vị cô nương hiển ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, đầu buộc tóc đuôi ngựa, dùng tứ phương cân ở sau ót buộc lên, một thân trường bào đen khoác ngoài chiếc áo lụa trắng ngắn, eo buộc một cái dây lưng màu vàng, chân mang hài đen, nắm trong tay một thanh chiết phiến màu vàng, đi theo phía sau là mấy bộ khoái thân mặc áo ngắn màu đen.

Tên tiểu nhị đi theo cô nương kia múa tay múa chân không ngừng đang nói gì đó, đoàn người vội vàng hướng phía trước chạy tới.

Tư Đồ Sách giật mình, đây nhất định là đã xảy ra chuyện, hơn nữa nhìn bộ dáng thì chuyện này không nhỏ!

Hấn liền vội vàng đứng lên, lấy cái túi chứa rương dụng cụ dưới mông ra, chợt thấy trên mặt đất là phướn gọi hồn của lão thầy bói, quay đầu liếc mắt một cái về phía nhà xí, cũng không thấy thầy bói đi ra, mất thấy một ít người đi đường phía xa, bỏ đi thì lại sợ người ta lấy mất đồ của lão, hấn lo lắng, đứng giậm giậm chân, sau đó quơ lấy cái phướn gọi hồn, ngẩng cổ kêu một tiếng: "Uy! Lão thầy bói trong nhà xí, ta có việc gấp phải đi, ta sẽ cầm giúp đồ của người theo, người muốn lấy thì tìm đến ta a!"

Dứt lời, không đợi người nọ đáp ứng, mang theo rương, dẫn theo phướn gọi hồn, trên vai đắp trường bào, hướng mấy người bộ khoái lúc nãy chạy theo.

Bọn người nọ đi thật nhanh, rời khỏi đường cái để đi vào một ngõ tắt, tiến đến một tòa tù lâu.

Ngoài cửa tù lâu, không ít người xúm đen xúm đỏ, đang cổ kiểng chân ngựa đầu hướng vào trong xem, ngoài cửa lớn, hai tay đầu bếp thô kệch đứng chắn cửa, nắm trong tay thái đao, có mấy tiểu nhị khác khuyên người vây xem đừng tới gần, để khỏi bị dính vào hiềm nghi, nhưng người xem thì cứ như thủy triều dâng, cứ muốn tiến vào phía trong xem cho thỏa.

Cô nương buộc tóc đuôi ngựa đảo đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn người hiếu kỳ, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Nha môn phá án, những người không liên quan tránh ra!"

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, vừa thấy vị cô nương kia, lập tức như chuột gặp phải mèo, liên tục không ngừng lách mình tránh ra. Hiển nhiên, cô nương này hẳn là có uy vọng, là nhân vật nổi tiếng.

Một đám bộ khoái lập tức tiếp quản hiện trường, hai tay đầu bếp to khỏe đứng tránh ra một bên. Cô nương tóc đuôi ngựa tay vỗ vỗ lên chiết phiến, cất bước đi vào, hướng trong phòng đảo mắt qua, thấy trong hành lang ngồi không ít thực khách, một đám sắc mặt khảm trương nhìn nàng.

Cô nương tóc đuôi ngựa đảo tay gấp lại chiết phiến: "Bản nhân vốn là sư gia Trần Hải huyện, Hạ Lan Băng đến phá án. Chư vị không cần kinh hoàng, tù lâu chừng quây tổ gác quây thu ngân mất trộm ba mươi lượng, hoài nghi kẻ trộm còn lẫn trong số chư vị, cho nên, xin lưu lại chư vị một lát, chờ đợi án kiện điều tra rõ, sau đó sẽ được cho đi."

Ở trong này thực khách phần lớn là cư dân bản địa, nhận biết được vị này nha môn nữ hình danh sư gia, biết sự lợi hại của nàng, hiện tại đạo tặc xen lẫn giữa mọi người, mỗi người đều bị hiềm nghi, tự nhiên là không thoát khỏi bị liên quan, chỉ có thể thăm kêu xui xẻo, nhưng lại không người nào dám nói lời phản đối.

Người tự xưng Hạ Lan Băng bím tóc đuôi ngựa không ngờ là nha môn hình danh sư gia? Điều này làm cho Tư Đồ Sách rất ngạc nhiên, hẳn biết nữ nhân ở cổ đại là không thể làm quan, bất quá, sư gia không phải quan, mà là phụ tá, dùng từ ngữ hiện đại thì là trợ lý riêng, bởi vì phụ tá là quan chức tự mời, không nằm trong sổ quan lại triều đình, không lĩnh bổng lộc triều đình hoặc là tiền cơm nước, tiền lương là quan chức tự mình xuất tiền túi ra trả.

Sư gia phi thường thịnh hành ở hai đời nhà Minh và nhà Thanh, truy cứu nguyên nhân, chủ yếu là triều đình vào thời khai quốc nghiêm khắc hạn định số lượng quan lại, các địa phương không được tự mình mở rộng, mà số lượng được chỉ định lại phi thường thiếu, dân cư gia tăng, công việc nha môn cũng theo đó ngày càng nhiều thêm, chỉ dựa vào số quan lại trong biên chế của triều đình thì không thể thỏa mãn công tác, mà đợi triều đình tăng cường thêm quan chức thì phi thường khó khăn, mà thời gian chờ đợi cũng rất lâu, để cho hoàn thành công việc nha môn, các nơi quan chức chỉ có thể tự móc tiền túi mời người hỗ trợ.

Về phương diện khác, nhà Minh tuyển quan lại đều là thông qua khoa cử dành cho phần tử trí thức, bọn hắn làm thơ phú thì thực lành nghề, nhưng là, đối với công tác quản lý địa phương, việc chính trị tài chính và thuế vụ, hình sự tổ tụng dân sự vân vân, phần lớn đều chỉ tài giỏi chỉ tay năm ngón. Dưới loại tình huống này, quan địa phương chỉ có thể cầu trợ nhân tài đặc biệt ở địa phương, thỉnh bọn hắn làm trợ lý riêng của mình, trợ giúp hoàn thành công việc mang tính chuyên nghiệp.

Các nơi quan chức rất cần phụ tá chuyên nghiệp, từ đó nảy sinh ra nghề sư gia, một nghề rất thịnh vượng thời Minh và Thanh. Mà hình danh sư gia, đó là người mà quan địa phương mời phụ trách trợ giúp quan địa phương xử lý các án kiện hình sự và dân sự, bởi vì quan địa phương đồng thời cũng là người chịu trách nhiệm xử lý, phá án, và bắt giam người, hình danh sư gia tự nhiên cũng đảm đương công việc hình sự phá án.

Quan địa phương khi mời sư gia phần lớn là dựa trên những người do một ít thân bằng hảo hữu tiến cử, hoặc quan tiền nhiệm giới thiệu, chủ yếu là xem trình độ của sư gia, đối với giới tính thì không hạn chế, tuy nhiên, cổ đại nữ nhân trên căn bản là không được làm việc, cho nên nữ nhân đảm nhiệm sư gia phi thường ít, mà đảm nhiệm hình danh sư gia lại càng là lông phượng và sừng lân. Không thể tưởng được là hẳn lại ở nơi này gặp được.

Vị nữ hình danh sư gia hiện tại đang cần khám phá vụ trộm bạc, tuy rằng chỉ là vụ án trộm cướp, nhưng là bởi vì đúng lúc phát hiện mất trộm, hiềm nghi đối tượng còn ở lại trong tù lâu, nếu như có thể đương trường bắt lấy đạo tặc, như vậy càng cho người ta thấy khả năng của hắn, điều này làm cho Tư Đồ Sách rất là hưng phấn, chen vào đám người, cố gắng tiến lên phía trước để xem.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Vụ Án Tù Lâu Bị Mất Trộm.

Lão mập chừng quây của tù lâu mang về mặt lo lắng, tiến lên, cúi chào Hạ Lan Băng, nói: "Hạ sư gia, ngài đã tới?"

"Ân, sao lại thế này?"

"Vừa rồi, ta bận chút việc ở trong quầy, đột nhiên chợt nghe đi ra bên ngoài rất ồn ào, có tiếng một nữ nhân truy hô giết người làm ta sợ hết hồn. Ngay sau đó nhiều thực khách đều chạy đến cửa xem, ta cũng đi theo chạy tới xem, vội quá nên đã quên khóa ngăn đựng tiền. Sau khi chạy đến cửa, ta thấy một người đàn ông cầm một chiếc gậy truy đánh một phụ nữ. Nữ tử kia tóc tai bù xù, chạy loạn. Nam tử lại mắng nài thối tha, không biết xấu hổ, đi nhìn trộm đàn ông. Một bên truy đánh, một bên vừa chạy vừa la. Tất cả mọi người cười vang lên. Ta nhìn thấy vậy cũng thấy buồn cười. Xem một hồi, ta chợt nhớ ra chưa khóa ngăn tiền, nhanh chóng chạy về quầy. Kết quả... tiền trong ngăn đã không cánh mà bay! Hơn ba mươi lượng! Ta mới vừa rút ra từ Phúc Ký tiền trang để chuẩn bị nhập hàng. Ta tức giận đến toàn thân phát run, nhanh chóng kêu hòa kè đi báo quan, đồng thời bảo điểm tiểu nhị giữ lại toàn bộ khách nhân trong tửu lâu, trình bày chuyện đã xảy ra, đề nghị họ giữ nguyên vị trí để có thể xác định thủ phạm. Sau đó thì các vị đến. Hạ sư gia, mọi người đều nói cô nương phá án như thần. Cô nương nhất định phải giúp ta tìm lại được số tiền đó!"

Hạ Lan Băng khoát tay chặn lại, nhìn qua toàn bộ thực khách, hỏi: "Vừa nãy xảy ra chuyện đánh nhau, người nào ra xem? Người nào ở lại?"

Phản đông thực khách đều hét lên:

"Ta đi!"

"Ta cũng đi!"

"Ta còn thấy hán tử kia dùng đũa gậy đánh vào mặt nữ nhân kia!"

Hạ Lan Băng lông mày vừa nhíu, khoát tay chặn lại: "Không cần loạn!"

Lập tức, căn phòng liền lặng ngắt như tờ. Mọi người đồng loạt nhìn nàng.

Hạ Lan Băng hướng chương quầy nói: "Từ lúc người phát hiện ra mất trộm, đến lúc người giữ thực khách ở lại, người có để cho người nào đi không?"

"Không có! Tuyệt đối không có!" Chương quầy thập phần khẳng định, "Ta chỉ đứng ở cửa một chút để xem náo nhiệt thôi, lúc đó, không hề có ai ra ngoài theo cửa chính, cũng không thấy có người nhảy cửa sổ mà ra, về phía cửa sau ta cũng đã hỏi hòa kè, không ai đi ra ngoài, ta may mắn phát hiện đúng lúc nên đạo tặc kia khẳng định chưa kịp trốn, khẳng định còn lại trong tửu lâu!"

"Nếu tìm chỗ bạc, người có thể nhận ra không?"

"Có thể!" Chương quầy khẳng định nói, "Mấy lượng bạc vụn trong tủ là do khách nhân trả, ta không nhất định nhận ra được, nhưng ba mươi lượng bạc kia là do ta rút ra từ Phúc Ký tiền trang, ta đã nhập hàng một ít thịt dê, bò, đang đợi cửa hàng đưa tới rồi trả tiền. Chỗ bạc ấy là một thỏi năm lượng, sáu thỏi được sắp ngay ngắn, dùng vải xanh bọc lại rồi để vào hộp. Mặt trên thỏi bạc còn có ngân ấn của Phúc Ký tiền trang!"

Ngân ấn chính là con dấu mà mỗi tiền trang tự nhân khi đúc bạc sẽ lưu lại, nếu thỏi bạc bị thiếu cân lượng hoặc tỷ lệ bạc không đủ thì có thể dựa theo ngân ấn, tìm đến tiền trang để đòi bồi thường. Đương nhiên ngân ấn cũng là cách mà các tiền trang tự nhân quảng bá thương hiệu của mình.

"Nga! Nếu là như vậy thì tốt rồi." Hạ Lan Băng cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua giữa sảnh, hướng mọi người, nói: "Chư vị, thật xin lỗi, bắt trộm thì bắt tận tay, hiện giờ ta chỉ còn cách lục soát người, mong các vị thứ lỗi!"

Cơ hồ toàn bộ thực khách đều lập tức nói:

"Đứng! Lục soát người! Đem thằng nhãi trộm cắp này ra đánh chết nó!"

"Mụ nội nó, hại lão tử ăn cơm cũng không yên, cầm ra đến nhất định đánh chết!"

Hạ Lan Băng nói: "Thằng nhãi này trộm hơn ba mươi lượng bạc, những vị nào trên người có hơn ba mươi lượng, mời bỏ tiền ra để chương quầy nhìn xem."

Ở thời Minh triều, một lượng bạc trị giá một nghìn nhân dân tệ (ghi chú: đây chỉ là so sánh tương đối, cùng với lịch sử có thể có chút sai lệch), ba mươi lượng cũng chính là ba mươi nghìn nhân dân tệ, hơn nữa chỗ bạc đó rất nặng, cho nên người bình thường nếu không có việc gì cũng sẽ không mang theo người nhiều bạc như vậy. Cho nên, ở giữa sảnh tất cả mọi người đều không lên tiếng.

Hạ Lan Băng vung tay mở chiết phiến, quạt hai cái, dáng điệu thong dong nói: "Nếu chư vị không có ý kiến, tốt lắm, thỉnh chư vị tự giác đem toàn bộ tư trang mang theo người để ra ngoài. Người của ta cần phải lục soát người!"

Lập tức, toàn bộ thực khách đều mở túi tư trang của mình ra, nâng hai tay lên chờ lục soát.

Hạ Lan Băng vung tay lên, mấy bộ khoái tiến lên điều tra, có hai nữ bộ khoái phụ trách điều tra nữ khách. Bọn bộ khoái lục soát thật sự cẩn thận, chỉ chốc lát đã lục soát xong, tìm ra ngân lượng đều đặt lên bàn, chờ chương quầy xem xét, tuy rằng cũng có bạc của Phúc Ký tiền trang, nhưng đều là thỏi nhỏ loại một lượng, hai lượng, không có thỏi nào là năm lượng. Còn lại đều là bạc vụn và tiền đồng.

Toàn bộ bộ khoái cùng thực khách đều nhìn hướng Hạ Lan Băng, muốn biết xem vị cô nương mang danh thần thám sư gia của địa phương tiếp theo sẽ làm thế nào.

Hạ Lan Băng lông mày nhíu lại, suy nghĩ, tay thu chiết phiến lại, rồi cầm sau cổ áo, chậm rãi đi phía trước, tay lay lay cái bàn, xem xét kỹ từng cái bàn một. Khi đến cái bàn cạnh quầy, đột nhiên nàng dừng lại, ngửi xôm người xuống xem xét, khòe miệng lộ ra một tia đắc ý cười lạnh. Nàng cúi xuống nhìn

dưới bàn, nói : "Chường quây, bạc tìm được rồi!"

Lão mập chường quây kinh hi, vội vàng chạy tới, thờ hồn hèn thờ, cố sức ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu hướng dưới bàn nhìn lên, quả nhiên, một gói bọc bằng vải màu lam bị một thanh chủy thủ ghim chặt ở đáy bàn!

Những cái bàn ở trong tủ lâu bốn mặt đều có thanh chắn ngang ngay dưới mặt bàn, đạo tặc lại dùng chủy thủ ghim túi bạc ở đáy bàn, mọi người nếu đứng hoặc ngồi đều không thể nhìn thấy, trừ phi ngồi xổm người xuống nhìn vào gầm bàn.

Những người xem bên ngoài đều ồ lên thán phục.

Lão mập chường quây vui vẻ ra mặt: "Đúng rồi! Đây đúng là bạc của ta! Ta nhận ra cái bao vải xanh này, nó là cái túi của ta! Ôi trời, bạc của ta!"

Vừa nói, lão chường quây vừa định chui xuống bàn để lấy cái túi ra.

"Chậm đã!" Tư Đồ Sách đang chen giữa đám người đứng ngoài xem, đột nhiên kêu lớn. "Người đừng có chạm vào vật chứng, như vậy sẽ không thể tìm ra thủ phạm!"

Hạ Lan Băng phát tay ngăn lão béo chường quây, quay đầu hướng Tư Đồ Sách, hỏi: "Người nói cái gì?"

Tư Đồ Sách một tay nhấc lên phướn gọi hồn của thầy tướng số , một tay mang theo rương dụng cụ pháp y, trên vai lại vắt ngang trường bào của thầy bói, từng bước chen lên phía trước: "Thân là bộ khoái, à không, thân là hình danh sư gia, người không phải chỉ tìm ra tang vật là được, mà còn phải bắt lấy đạo tặc, như vậy mới tính là đã phá án xong! Đạo tặc khi giấu tang vật chắc chắn là có lưu lại dấu vết trên tang vật. Đây chính là manh mối trọng yếu. Nếu các người động tay động chân, phá hủy dấu vết, manh mối gián đoạn, thì sẽ rất khó khăn trong việc tìm ra thủ phạm!"

Hạ Lan Băng chậm rãi đứng lên, chiết phiến hé ra, đi tới cửa, nhìn Tư Đồ Sách:

"Người là ai?"

"Tại hạ là Tư Đồ Sách."

Hạ Lan Băng nhìn lướt qua, thấy hần nào là phướn gọi hồn, nào là trường bào, âm thầm cười:

"Thầy tướng số ?"

Tư Đồ Sách sừng sốt, không đợi hần trả lời, Hạ Lan Băng lại từ tốn nói:

"Ta nghe lời nói vừa rồi của người. Có phải người cũng muốn phá án?"

"Muốn." Tư Đồ Sách lại từng bước chen về phía trước, nói : "Ta có thể tìm ra đạo tặc trong khoảng thời gian một nén nhang! Nếu Hạ sư gia nguyên ý, xin hãy để ta thử xem."

Hạ Lan Băng a một tiếng, lại liếc mắt đánh giá hần: "Một nén nhang?"

"Đúng vậy!"

Tư Đồ Sách đã định liệu trước, chắc chắn đạo tặc còn lại trong tủ lâu, mà hiện giờ lại tìm ra được tang vật, chỉ cần lấy được dấu vân tay, sau đó đối chiếu với từng người, hần tin tưởng là sẽ bắt được thủ phạm. Hần nắm chặt rương dụng cụ pháp y trong tay. Mấu chốt là cái rương bảo bối này.

Hần nhìn thấy Hạ Lan Băng khoe miệng có một nụ cười thần nhiên, liền biết nàng cũng không chấp nhất rằng hần chỉ là tên thầy bói giang hồ mà lại muốn phá án. Hần lập tức cất cao giọng nói: "Thủ đoạn phá án của sư gia và tại hạ có chút bất đồng, không biết sư gia có hứng thú chỉ giáo hay không?"

Hạ Lan Băng nói : "Bỏ sư gia công vụ đang bề bộn, không rảnh. Người lo đi kiếm bạc của người đi!" Dứt lời xoay người, bỏ đi vào trong tủ lâu.

Tư Đồ Sách ngửa mặt lên trời, cười to: "Nguyên lai tưởng rằng Hạ sư gia là con người rộng lượng, nào ngờ lại sợ có người khác giỏi hơn mình, ha ha ha "

Hạ Lan Băng chợt đứng lại, sau đó chậm rãi quay trở lại: "Các hạ tới đây là để mua mai ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 3: Ánh Sáng Kỳ Lạ.

"Không dám!" Tư Đồ Sách thu liễm tươi cười, nghiêm mặt nói: "Những chi tiết nhỏ nhặt cũng có thể dùng để phá án. Tại hạ nghe nói Hạ sư gia phá án như thần, cho nên tại hạ rất là ngưỡng mộ. Vừa lúc tại hạ cũng thích tìm tòi nghiên cứu một ít vụ án bí ẩn. Lần này có điểm phúc được chứng kiến Hạ sư gia phá án. Tại hạ mới cả gan mạo muội muốn cùng Hạ sư gia luận bàn một chút kỹ năng phá án. Thực không muốn Hạ sư gia hiểu lầm tại hạ có ý xấu, một khi đã như vậy, xem như tại hạ lẩm miệng. Cáo từ!"

Tư Đồ Sách xuyên việt cũng đã được nửa tháng. Hắn cũng đã học được một ít lễ nghi thời Minh triều. Lúc này, hắn chấp tay thờ dài làm lễ, lập tức vừa chấp tay, quay đầu xoay người muốn đi.

Một chiều "lấy lui làm tiến" quả nhiên hiệu quả, Hạ Lan Băng lông mày dựng lên: "Đứng lại!"

Tư Đồ Sách nghe thấy liền dừng lại, nhưng hắn không có quay người lại.

Hạ Lan Băng nói: "Người muốn cùng ta luận bàn kỹ năng phá án?"

"Đúng vậy!"

"Người rốt cuộc là ai?"

"Tại hạ chỉ là một kẻ lang bạt trên giang hồ mà thôi."

"Người có giấy thông hành không?"

Tư Đồ Sách trong lòng hồi hộp, trấn định tự nhiên, nói: "Đương nhiên là có!"

Hắn trước khi lên tiếng, đã suy nghĩ kỹ. Trong trường bào của lão thầy bói thể nào cũng có giấy thông hành, nói không chừng lại có thể dùng để nguy trang một chút, cũng may giấy tờ thông hành thời cổ đại chỉ có ghi danh tính cùng miêu tả bên ngoài mà không có ảnh chụp. Tuy tuổi của hắn và thầy bói tuổi tác có đôi chút chênh lệch, nhưng cũng đành nhắm mắt nhận liều mà thôi.

Dứt lời, hắn sờ sờ lên ống tay áo của trường bào. Thời gian này, do tiếp xúc nhiều, hắn cũng biết cổ nhân mặc trường bào khi có vật cần cất giữ thường để ở túi của ống tay áo hoặc là thắt lưng, vừa rồi khi lão thầy bói cởi trường bào ra, hắn không thấy lão có mang theo túi ở thắt lưng. Vậy thì, chỉ có một khả năng là đồ đạc đều nằm ở ống tay áo. Quả nhiên, vừa sờ đã thấy một tờ giấy gấp tư, trong lòng vui vẻ, trên mặt cũng bất động thần sắc. Hắn lấy giấy ra, thấy trên bìa quả nhiên viết hai chữ "Thông hành", lập tức xoay người lại, đưa tới cho Hạ sư gia.

Hạ Lan Băng không cầm lấy tờ giấy, vẫn đứng yên đối diện hắn, chậm rãi nói: "Người muốn tỷ thí như thế nào?"

Tư Đồ Sách thuận thế thu hồi giấy thông hành, cất lại vào ống tay áo, vỗ vỗ túi tiền bên hông, nói: "Bây giờ chúng ta cùng đặt cược đi. Chỗ này của tại hạ có bốn lượng bạc trắng. Trong thời gian tàn một nén nhang. Nếu tại hạ không tìm thấy đạo tặc, thì xem như tại hạ thua, bạc trắng sẽ giao cho Hạ sư gia, chỉ đơn giản vậy thôi."

Hạ Lan Băng thần nhiên nói: "Nguyên lai các hạ không phải đến tìm ta tỷ thí, mà là đến hiển lộ bản sự đây."

"Ha ha, là lãnh giáo. Thỉnh Hạ sư gia xem lúc tại hạ phá án, nếu như có thể chỉ điểm một phần, tại hạ thật vô cùng cảm kích." Dứt lời, hắn chấp tay thờ dài.

Tư Đồ Sách thể hiện thái độ đúng mực, không kiêu ngạo mà cũng không siểm nịnh. Rốt cục khiến cho Hạ Lan Băng hứng thú, nói: "Tốt lắm, tại hạ mới mất mong chờ. Phiên đốt một nén nhang!"

Lão mập chương quỹ vội vàng mang đến một cái Tiểu Hương lô, sau đó đốt một nén nhang. Mọi người vây xem thấy một thầy tướng số cùng nữ thần thám Hạ sư gia phá án, nghĩ thâm vụ này thật hay. Cả đám đều thực hưng phấn mà ráng ngăng cổ, chen chân vào xem.

Tư Đồ Sách cất bước tiến vào từ phía bên trái, đặt phurôn gọi hồn cùng trường bào xuống. Hắn nhìn lướt qua chư vị thực khách ở giữa sảnh, lấy ra một gói to từ rương dụng cụ pháp ý, bước nhanh đến túi tang vật còn đang bị ghim dưới đáy bàn, ngồi xổm người xuống xem xét vật chứng.

Hắn vừa cúi xuống nhìn, trong lòng nhất thời chợt lạnh. Hắn vốn tưởng là từ cây chùy thủ kia có thể tìm ra vân tay, sau đó tiến hành đem so với vân tay của đám thực khách, liền có thể tìm được tội phạm.

Nhưng làm hắn đau đầu là, chuỗi của chùy thủ bị dây thừng quấn quanh, mà các vòng quấn lại cách nhau. Tuy rằng có thể có lưu vân tay, nhưng mà khoảng cách của dây thừng làm cho vân tay không được trọn vẹn. Cho dù có lấy được dấu vân tay thì sợ là cũng không tìm ra đủ điểm đặc thù để mà so sánh nhằm tìm ra thủ phạm.

Trán Tư Đồ Sách có chút lạnh băng. Nếu là trước kia, hắn có thể còn tìm biện pháp khác, nhưng mà vừa rồi, hắn chỉ yêu cầu thời gian có một nén nhang! Một nén nhang thời cổ đại cũng không có bao lâu. Thời gian ngắn như vậy, làm sao có thể nghĩ ra cách khác tìm được manh mối để phá án?

Tư Đồ Sách chợt nhìn đến cái túi vải xanh. Muốn lấy dấu vân tay từ vải thì phải dùng phương pháp chưng cất, nhưng phương pháp này đòi hỏi nhiều dụng cụ và thời gian. Trong thời gian ngắn ngủi một nén nhang, hắn thực không có cách nào tìm ra biện pháp thay thế.

Vân tay trên mép bàn? Không có sức thuyết phục! Đây là tửu lâu, ai cũng có thể đụng tới những chỗ này.

Hắn đứng lên, quay đầu, liền thấy Hạ Lan Băng mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Ông trời ơi, vụ án này mà không phá được. Đừng nói đến chuyện hiền lộ bốn sự để dọa người, mà ngay cả giấc mộng có thể ở tại Trấn Hải huyện dựa vào phá án kiếm cơm ăn cũng tan thành mây khói. Điều phiền toái nhất chính là, chính mình mới vừa nói đặt cược bốn lượng bạc nhưng trên người thực chỉ có bốn văn tiền mà thôi.

Trong đầu Tư Đồ Sách lúc này nhiều ý nghĩ xoay chuyển dữ dội. Lúc này đây đã lơ leo lên lưng cọp, đi một bước tính một bước, điều quan trọng nhất là phải tìm ra chứng cứ. Hắn rất nhanh tỉnh táo lại, một lần nữa tập trung suy nghĩ của mình vào vụ án.

Tên trộm này lợi dụng thời gian ngắn ngủi chường quầy đến cửa xem náo nhiệt, liền đánh cắp tiền trong ngăn tủ. Nếu hắn muốn đánh cắp bạc, nhất định đi đến trong quầy rồi mở ngăn tủ ra. Ở quầy nhất định còn có lưu lại vân tay hắn ! Chỉ cần lấy được dấu tay không giống với vân tay chường quầy, thì nhất định đó là dấu tay của đạo tặc !

Tư Đồ Sách cầm theo túi đựng rương dụng cụ pháp y, bước nhanh đi vào quầy thu ngân, đang muốn cất bước đi vào, bỗng nhiên hắn lại đứng lại, dừng ở trước quầy. Nền của tửu lâu là nền đất sét, phi thường bằng phẳng, bóng loáng. Liệu tên đạo tặc có thể lưu lại dấu giày ở đây không?

Nếu như có thể phát hiện dấu giày, thì sẽ dễ dàng thuyết phục mọi người là dùng dấu vân tay nhiều.

Tư Đồ Sách học qua lịch sử của điều tra hình sự . Hắn biết, Trung Quốc cổ đại từ rất lâu đã sử dụng chường ấn làm chứng cứ. Họ cũng dùng chường ấn trong công văn để nhận dạng. Nhưng mà, việc dùng chường ấn để phân biệt của Trung Quốc cổ đại chường không giống với việc sử dụng dấu vân tay của ngày nay. Đối với chường ấn thì người Trung Quốc trước đây chỉ dựa vào chường ấn lớn nhỏ, các đầu ngón tay dài ngắn mà tiến hành nhận dạng, mà không phải so với lòng bàn tay hoặc là vân tay. Cho nên, nếu như mình có lấy được vân tay đạo tặc, thông qua so sánh vân tay để tiến hành phá án, đối với cổ nhân mà nói, rất thiếu sức thuyết phục, bởi vì cổ nhân còn không biết thông qua vân tay có thể tiến hành nhận dạng.

Nhưng là, bởi vì cổ nhân thực hiện chường ấn phân biệt, nếu có thể tìm được dấu giày, thông qua dấu giày tiến hành phân biệt, đối cổ nhân mà nói hắn là càng có sức thuyết phục, cũng càng có thể làm cho bọn hắn tin tưởng. Hơn nữa giày thời xưa toàn bộ là làm bằng tay, các loại đồ án hoa văn đều có sự khác nhau. Nếu tiến hành so sánh, cổ nhân lại càng dễ tin tưởng.

Nghĩ vậy, Tư Đồ Sách ngồi xổm người xuống, lấy rương dụng cụ pháp y từ trong túi ra, mở ra, lấy một chiếc đèn mũ đội lên đầu. Sau khi hắn bấm công tắc, phía sau quầy lập tức sáng ngời.

Lão mập chường quầy đứng ở phía ngoài, tầm mắt bị ngăn cản. Hắn không biết Tư Đồ Sách ở phía sau làm cái gì, bỗng nhiên nhìn thấy trong quầy đột ngột phát ra ánh sáng, nhất thời hoảng sợ, vội vàng đi đến xem xét. Nhưng hắn lại bị Hạ Lan Băng ngăn cản.

Hạ Lan Băng cũng rất ngạc nhiên, nhưng là nàng nén tò mò, không đi thăm dò xem. Mà nàng cũng ngăn trở lão mập chường quầy nhìn. Bởi vì nàng biết, tay thầy bói có gan trực tiếp cùng chính mình phá án, khẳng định có chút bốn sự. Phía trong quầy đột nhiên tỏa ánh sáng, có lẽ chính là do hắn dùng pháp thuật phá án. Nàng quyết định cố gắng không gây phiền nhiễu là tốt nhất. Tránh cho hắn lúc phá không được án, lại lấy cớ nói là do người khác phá hư việc.

Tư Đồ Sách chậm rãi nằm úp sấp trên mặt đất, đầu nhìn nghiêng, quan sát mặt đất xem có lưu lại dấu giày gì không. Đột nhiên, ánh mắt hắn bắt gặp mấy dấu chân trần còn rất mới!

Dấu chân trần! Dấu vết này so với dấu giày lại càng có sức thuyết phục hơn! Nếu là so dấu giày, tên trộm có thể nói là cho người khác mượn giày nên không biết, còn nếu so bằng dấu chân trần thì tên trộm sẽ không biện pháp chống chế!

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Dấu Chân Trần.

Tư Đồ Sách lập tức lấy ra một bàn chải chuyên dụng từ trong rương dụng cụ pháp y. Sau đó, hắn nhúng tay vào một chút bột bạc, rồi đem bàn chải dựng thẳng lên, bắt đầu từ chuôi bàn chải nhẹ nhàng giũ bột xuống, khiến bột phân rải đều ở trên lông bàn chải. Kế đến, hắn đi đến chỗ có dấu chân trần quét hai cái. Ngay lập tức, dấu chân liền hiện lộ rõ ràng trước mắt!

Hắn đem bàn chải cất lại vào rương, lại lấy ra một dụng cụ hình cầu có quai cầm để thổi bay đi phần bột phần dư thừa, kế đến lại lấy ra một miếng băng dán lớn trong suốt đem phủ lên dấu chân, ấn mạnh tay, sau đó nhẹ nhàng bóc lên. Cuối cùng, hắn đem băng dán dán lên trên gấu áo của chiếc áo lót màu đen.

Tư Đồ Sách đem đồ vật cất kỹ, đứng lên đi ra quây, cúi đầu nhìn chân thực khách giữa sảnh. Đột nhiên, nhãn tình hần sáng lên, có một tên tiểu tử chân trần đang ngồi. Trừ hần ra, những người còn lại giữa sảnh đều là đi giày.

Tư Đồ Sách nở nụ cười, quay đầu nhìn Hạ Lan Băng một cái, sau đó đi đến trước mặt người nọ, nói: "Phiền ngươi, nâng chân lên, để ta nhìn bàn chân ngươi."

"Làm cái gì?" Người nọ hùng hổ hỏi.

"Quan phủ tra án, mời ngươi phối hợp!"

n tặc, ôi là "Ngươi nói cái gì? Ngươi chỉ thấy tướng số, ta vì sao phải nghe lời ngươi?"

Tư Đồ Sách quay đầu lại nhìn nhìn Hạ Lan Băng. Hạ Lan Băng đối mặt tiểu tử kia, lạnh lùng nói: "Làm theo như hần nói!"

Tiểu tử này tựa hồ biết Hạ Lan Băng lợi hại, rụt rụt cổ, rầm một cái, gạt thức ăn trên mặt bàn qua một bên. Hùng hổ gác chân lên, nói: "Xem đi! Xem thử bàn chân lão tử có hoa hay không?!"

Tư Đồ Sách đặt miếng băng dán có dấu chân trong tay bên cạnh hần, nhìn lên so sánh, không khỏi nở nụ cười: "Đúng vậy, ngươi bàn chân thật là có hoa! Chính đóa hoa này nói cho ta biết, ngươi chính là tên đạo tặc ăn cắp bạc!"

Lời vừa nói ra, giữa sảnh tất cả mọi người trợn trừng mắt, không biết Tư Đồ Sách cầm cái thứ gì vừa so sánh mà đã biết người nọ là đạo tặc.

Hạ Lan Băng cũng có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn nhìn nén nhang, mới đốt một nửa cũng chưa tới, người này phá án cũng quá nhanh đi, trong lòng không tin, chiết phiên hé ra, cất bước đi tới.

Tên tiểu tử kia lạnh lùng nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Vừa rồi ta ở cửa sổ kia xem bên ngoài hai vợ chồng đánh nhau, chưa từng trộm qua bạc? Ngươi đừng ngậm máu phun người!"

Hạ Lan Băng cũng hỏi: "Cũng có lý. Ngươi như thế nào nhận định hần chính là đạo tặc?"

"Thỉnh Hạ sư gia xem qua!" Tư Đồ Sách chỉ vào băng dán trong tay mình, "Đây là dấu chân tại hạ lấy ra được từ trong gầm quây. Toàn bộ thực khách giữa sảnh, trừ hần ra, ai cũng mang giày. Cho nên, dấu chân trần này chỉ có thể là của hần!"

"Đây là ngươi lấy ra trong quây?" Hạ Lan Băng ngạc nhiên, cầm miếng băng dán kia, lần qua lộn lại xem xét.

"Đúng vậy, tại hạ có biện pháp tìm được dấu vết tội phạm lưu lại ở hiện trường, tỷ như dấu tay, dấu chân, dấu giày. Đây chính là thủ đoạn phá án của tại hạ!"

"Vậy sao?" Hạ Lan Băng lần này nhìn chăm chú Tư Đồ Sách.

Tên tiểu tử kia thần sắc không đổi, nói: "Dựa vào cái gì nói là chỉ có mình ta đi chân trần? Đạo tặc cũng có thể có thể cởi giày đi vào trộm bạc, khi đi ra lại mang giày vào thì sao?"

"Đúng là cũng có khả năng này," Tư Đồ Sách cười lạnh nói, "Bất quá, trên dấu vết mà ta có được thì bàn chân của thủ phạm có vài vết nứt, mà chân của ngươi để trần cũng đúng lúc có này vài vết nứt giống y như đúc. Người khác trên chân cho dù có vết nứt, cũng không thể trùng hợp thế này! Không phải ngươi là ai?"

Hạ Lan Băng nhìn lướt qua dấu vết trên miếng băng dán cùng với vết nứt ở chân tên tiểu tử, sắc mặt phát lạnh, chậm rãi gật đầu, nhìn chăm chăm vào hần nói: "Ngươi còn có lời gì để nói?"

Tên tiểu tử quơ lấy bàn chân mình nhìn thoáng qua, lại nhìn kỹ dấu vết trên miếng băng dán, mặt biến sắc, buông chân, gân cổ nói: "Ngươi nói đây là dấu vết tìm được từ trong quây, ai tin ngươi? Đã có ai từng nghe nói qua có thể lấy được dấu chân người? Hả? Các ngươi nói có phải hay không?"

Tiểu tử hướng vào đám đông nói, nhưng lại liếc sang nhìn Tư Đồ Sách: "Người này là một tên thầy tướng số, đi giang hồ giờ trò quen rồi, nói không chừng là ngươi trộm lấy dấu chân của ta ở nơi khác, rồi tới đây vu cáo hãm hại ta!"

Giữa sảnh tất cả mọi người đều nhìn Tư Đồ Sách, trong ánh mắt cũng có chút nghi ngờ. Ngay cả Hạ Lan Băng cũng chậm rãi gật đầu, quay lại phía Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách biết, chính mình không rõ lai lịch, vừa đến đây đã đòi cùng Hạ Lan Băng phá án, đã thế còn sử dụng những món đồ mà Minh triều không có. Khó trách đám người Hạ Lan Băng sinh nghi. Lập tức mỉm cười, nói: "Ngươi chưa thấy qua không phải là không có! Các ngươi không tin? Không sao. Ở trong quây không phải có duy nhất một dấu chân, ta có thể lấy tiếp một dấu chân nữa cho các ngươi xem, để các ngươi tin ta."

Việc tìm ra thủ phạm là vấn đề mấu chốt. Hạ Lan Băng nhất định muốn làm rõ ràng, lập tức gật đầu, hướng bọn bộ khoái nói: "Dọn quây ra chỗ khác!"

Mấy bộ khoái lại nâng quây, Tư Đồ Sách vội nói: "Cẩn thận một chút, đừng đập vào phía trong quây!"

Quầy được kê đi chỗ khác, lộ ra mặt đất trống phía sau. Ánh sáng từ cửa sổ lập tức đem mặt đất chiếu lên sáng trưng.

Tư Đồ Sách hướng Hạ Lan Băng ra dấu, ý bảo nàng đi theo, sau đó chính mình quỳ rạp trên mặt đất quan sát, chỉ chỉ mấy dấu chân: "Thỉnh Hạ sư gia xem, nơi này là có phải có đến mấy dấu chân trần không?"

Hạ Lan Băng ngưng thần nhìn lên, gật đầu nói: "Đúng vậy. Dấu chân này ở ngay phía trước quầy. Nếu người có thể ở trước mặt ta lấy được dấu chân lần nữa, ta sẽ tin lời người nói!"

Tư Đồ Sách mỉm cười, lập lại quá trình lấy dấu chân lúc nãy. Hai dấu vết trước sau được đem so sánh với nhau, giống nhau như đúc!

Tên tiểu tử lập tức biến sắc, hất đồ bàn ăn về phía Hạ Lan Băng, rồi lập tức xoay người, nhanh như cắt phóng ra ngoài cửa sổ.

Hắn vừa phóng đi đã thấy Hạ Lan Băng chặn đường, chậm rãi nhìn hắn.

Tên tiểu tử hướng Hạ Lan Băng đánh ra một quyền. Hạ Lan Băng gầm lên: "Muốn chết!" Trong tay chiết phiến bỏ ra, đập vào cổ tay hắn. Mọi người đều nghe được tiếng xương gãy kêu răng rắc.

Tên tiểu tử hét thảm một tiếng, nắm lấy cổ tay. Hạ Lan Băng lãnh đạm, bay lên tung một cước, đem tiểu tử kia đá bay ra ngoài, nằm hôn mê ngoài thềm đá dưới mái hiên.

Bộ khoái lập tức chạy tới, dùng xích sắt khóa hắn lại.

Đám người vây xem kêu lên tán thưởng: "Hạ sư gia quả nhiên lợi hại!"

Hạ Lan Băng quay đầu nhìn lại, thấy trong đám đông có hai người chậm rãi lui về sau, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh, dương tay chỉ: "Bắt lấy hai người kia!"

Hai người, một nam một nữ, xoay người bỏ chạy. Bọn bộ khoái đuổi theo, đánh ngã xuống mặt đất, đem họ trở về trước mặt Hạ Lan Băng.

Hạ Lan Băng mắt lạnh nhìn nữ nhân tóc tai bù xù, gương mặt dính đầy máu, chiết phiến lay động, nói: "Hai người các ngươi chính là cặp phu phụ đánh nhau lúc nãy? Các ngươi vì sao lại đến trước tửu lâu này đánh nhau. Vì có gì vừa nhìn thấy tội phạm chịu trời liền muốn trốn đi? Có phải là tông phạm với hắn hay không?!"

Hai người sợ run cả người, quỳ xuống cầu xin nói: "Hạ sư gia tha mạng. Hắn cùng vợ chồng chúng tôi không quan hệ. Tất cả đều do hắn chủ mưu. Hắn cho chúng tôi một lượng bạc bảo chúng tôi đến nơi đây cố ý đánh nhau. Sau khi chuyện thành công sẽ cho thêm một lượng bạc nữa. Chúng tôi không biết hắn là đạo tặc muốn trộm của tửu lâu. Băng không, đánh chết chúng tôi cũng không dám giúp hắn."

Vừa nói vừa quỳ lạy không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Thể Hiện Tài Năng.

Mọi người không thể tưởng được này tên đạo tặc còn có đồng lõa. Hơn nữa Hạ Lan Băng liếc mắt một cái liền hiểu rõ ngọn ngành. Đám đông vây xem thập phần kinh ngạc cùng tán thưởng, sôi nổi thấp giọng bàn luận.

Hạ Lan Băng sai bưng tới một chậu nước lạnh, hất vào mặt tên tiểu tử kia. Một lát sau, tên đạo tặc tỉnh lại, thấp giọng rên rỉ.

Hạ Lan Băng âm thanh lạnh lùng nói: "Người có khai nhận tội không?"

"Tiểu nhân khai!" Tên đạo tặc ủ rũ nói, "Tiểu nhân ở cửa tiền trang thấy chương quầy của tửu lâu lấy ba mươi lượng bạc, liền đi theo sau hắn vào tận tửu lâu, thấy hắn đặt ở trong tủ quầy tiền. Tiểu nhân liền tìm hai người hỗ trợ ở bên ngoài đánh nhau, làm cho chương quầy ly khai quầy tiền. Tiểu nhân mượn cơ hội tiến đến trộm bạc. Tuy nhiên chương quầy lại phát hiện đúng lúc, bảo hòa kẻ chặn cửa, làm cho tiểu nhân không kịp đi. Tiểu nhân đành phải lặng lẽ dùng chùy thủ ghim trát túi bạc ở dưới mặt bàn, không nghĩ tới vẫn là chạy không khỏi ánh mắt của sư gia..."

Hạ Lan Băng nói: "Bắt được người vốn không phải bốn sư gia, mà là vị thầy bói này." Hạ Lan Băng xoay người đi đến trước mặt Tư Đồ Sách, chấp tay nói: "Tiên sinh thật có bản lĩnh phá án cao minh. Bội phục bội phục!"

"Hạ sư gia lại khách khí rồi." Tư Đồ Sách cũng chấp tay đáp lễ.

Hạ Lan Băng gỡ xuống túi tiền bên hông xuống, đổ ra một ít thỏi bạc: "Lần đánh cuộc này ta thua. Đây là bốn lượng bạc tiền thua cuộc."

Tư Đồ Sách lắc đầu nói: "Ta cũng không phải vì tiền."

"Vậy sao? Hay là tiên sinh có mục đích khác?"

"Không sai." Tư Đồ Sách nói: "Tại hạ vốn chán ghét giang hồ phiêu bạt, cũng muốn đền đáp ơn triều đình. Nếu kỹ năng phá án của tại hạ lọt được vào mắt xanh của Hạ sư gia, thì tại hạ chỉ hi vọng sư gia có thể thu lưu tại hạ, đi theo làm tùy tùng, cùng sư gia phá án." Dứt lời, Tư Đồ Sách bắt chước mấy vở kịch trên truyền hình, lạy dài thi lễ.

Hạ Lan Băng cười cười: "Tiên sinh muốn là người của nha môn?"

"Không sai."

"Vậy thì phải xem ngươi có chút bản sự phá án không."

Tư Đồ Sách nói: "Phá án chính là bản sự của tại hạ. Đây hoàn toàn không phải lời nói suông. Không cần 'thương dăng phác huyết', tại hạ cũng có thể tìm ra được một cây đao có dính vết máu, cho dù đã bị lau đi vết máu cũng có thể tìm được!"

"Thương dăng phác huyết' là một điển tích xưa, một vụ án nổi tiếng mà người đời thường kể. Có người bị một thôn dân dùng liềm giết chết. Viên quan tại địa phương đã tịch thu toàn bộ liềm ở trong thôn rồi dựng vào vách tường. Trong số liềm đó có duy nhất một cái liềm bị ruồi nặng bu đen. Nhờ vậy, viên quan đã điều tra được hung thủ chính là chủ nhân cái liềm này. Hắn đánh cúi đầu nhận tội ngay tại chỗ.

Là một hình danh sư gia đương nhiên Hạ Lan Băng biết rõ những điển tích phá án. Bất quá, người này không dựa vào ruồi nặng mà tìm được hung khí. Hơn nữa hắn còn nói cho dù là đã lau vết máu rồi cũng có thể tìm ra. Bản sự này lúc phá án thực sự là hữu ích. Dù sao, chỉ riêng việc hắn có thể lấy dấu chân xác định hung thủ cũng đã thừa sức làm việc cho nha môn rồi.

Nếu có nhân tài như vậy trợ giúp mình phá án, quả nhiên là như hổ thêm cánh. Hạ Lan Băng không khỏi tim đập thành thịch, trầm giọng nói: "Ngươi không phải nói đùa chứ?"

"Trước mặt Hạ sư gia, chuyện phá án đại sự, ta như thể nào dám giờ trò đùa?"

"Ngươi có dám thử một lần?"

"Ta đúng là có ý tứ này."

"Tốt! Ngươi muốn thử như thế nào?"

"Xin Hạ sư gia cho mạng vài chủy thủ đến cho tại hạ. Trong số đó có một chủy thủ đã nhuộm máu người, sau đó dùng bố lau, nhìn không thấy mới thôi. Tại hạ sẽ xác định được chủy thủ nào đã nhuộm máu. Bất quá, bởi vì thủ đoạn của tại hạ là bài thuốc gia truyền, cho nên, trong thời gian tại hạ tiến hành công việc, xin đừng để người ngoài đến quấy rầy!"

"Được!" Hạ Lan Băng gật gật đầu, nói: "Ta đồng ý. Ta sẽ bảo người đưa ngươi vào một căn phòng khác, rồi cho người mang chủy thủ đến đúng như ngươi đã yêu cầu. Để xem ngươi thực có bản lĩnh hay chỉ là lời nói suông."

"Đa tạ Hạ sư gia."

Hạ Lan Băng bảo phó đầu mục gọi người tới, đồng thời lệnh cho hắn dẫn Tư Đồ Sách đến căn phòng sau bếp chờ và giám sát Tư Đồ Sách. Chờ bọn hắn đi rồi, Hạ Lan Băng tiến đến bên nữ bộ khoái mập mạp, rút thanh đao của người ấy ra, đi đến trước mặt tên đạo tặc.

Đạo tặc sợ tới mức hồn phi phách tán, ngã ngồi trên mặt đất: "Sư gia tha mạng!"

Hạ Lan Băng không nói hai lời, dùng tay nhắc cánh tay của hắn lên, hoành đao vung lên. Một vết rách dài trên cánh tay. Tên đạo tặc kêu thét thảm thiết.

Hạ Lan Băng âm thanh lạnh lùng nói: "Chỉ là một vết rách thôi. Đối với ngươi đã quá khách khí rồi! Ngươi còn tiếp tục kêu. Ta lập tức chặt lia cánh tay ngươi!"

Tên đạo tặc nhanh chóng cầm miệng, рот cuộc không dám lên tiếng nữa.

Hạ Lan Băng lại hạ đao xuống. Lần này là cắt lấy nửa ống tay áo của tên đạo tặc, rồi cẩn thận đem vết máu trên lưỡi đao lau sạch sẽ. Sau đó đặt đao lên trên bàn, lại bảo các bộ khoái bỏ toàn bộ đao trên người ra. Bởi vì đao của bộ khoái đều có khắc riêng tên của mình, cho nên dù có đặt toàn bộ đao cùng một chỗ cũng không thể nhầm được.

Hạ Lan Băng kêu một bộ khoái mang đao đến cho Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách yêu cầu vị phó đầu mục giám sát mình đứng chờ ở ngoài cửa, rồi đóng cửa lại. Một lát sau, Tư Đồ Sách ra khỏi phòng, một tay cầm rượu

dụng cụ pháp y bảo bối, một tay cầm một thanh đao, mỉm cười ý bảo phó đầu mục nhờ người bê toàn bộ chỗ đao còn lại đi cùng hắn.

Đi ra tới trước sảnh, Tư Đồ Sách quay lại chuỗi đao, hai tay dâng lên thanh đao: "Sur gia, trên cây đao này có dính máu người!"

Hạ Lan Băng tiếp nhận đơn đao, ánh mắt nhìn qua, không khỏi kinh ngạc không thôi. Chuỗi đao này... Quả nhiên đúng là của vị nữ bộ khoái mập mạp, cũng chính là thanh đao nàng vừa rồi dính máu tên đạo tặc!

Hạ Lan Băng đem đao đưa lại nữ bộ khoái. Vị nữ bộ khoái cầm lấy đao, kinh ngạc hét ầm lên: "Ồ! Thực là đao của ta. Làm sao ngươi biết?"

Tư Đồ Sách cười mà không đáp.

Kiểm tra vết máu là một trong những phương pháp mà pháp y hình sự hiện đại thường dùng. Phương pháp cũng mau lẹ đơn giản. Chỉ cần pháp y có thuốc thử huyết sắc tố là có thể tiến hành kiểm tra. Trong vòng năm phút đồng hồ sẽ có kết quả. Mà trong trường dụng cụ pháp y của Tư Đồ Sách luôn chuẩn bị sẵn loại thuốc này.

Hạ Lan Băng thập phần khen ngợi nhìn Tư Đồ Sách, chậm rãi gật đầu: "Tốt lắm, phi thường tốt!"

Tư Đồ Sách vui vẻ nói: "Vây là Hạ sư gia đáp ứng để cho ta ở lại nha môn làm việc sao?"

"Đương nhiên! Bất quá. . ." Hạ Lan Băng liếc mắt một cái đánh giá hắn, nói: "Ngươi hình thể không lực lưỡng, hào hoa phong nhã, thật sự không thích hợp đảm đương nhiệm vụ bộ khoái. Hơn nữa, tam ban nha dịch đều là công việc cấp thấp. Một khi gia nhập, ngươi sẽ rất dễ gặp nguy hiểm. Đúng rồi! Ngươi là thầy bói, hẳn là hiểu biết chữ nghĩa, đúng không?"

"Đúng vậy." Tư Đồ Sách trong lòng không yên, nếu không để cho mình làm bộ khoái, không biết Hạ sư gia sẽ an bài cho mình nhiệm vụ gì.

Hạ Lan Băng trầm ngâm một lát, lông mày giương lên, nói: "Như vậy đi, khi quay về nha môn, ta sẽ hướng Tri huyện đại lão gia tiến cử ngươi đảm nhiệm vị trí hình danh sư gia. Theo ta cùng phá án."

Tư Đồ Sách mừng rỡ. Nếu được như thế thì rõ ràng là tốt hơn làm bộ khoái nhiều lắm. Hắn vội vàng lạy dài thi lễ: "Đa tạ Hạ sư gia!"

"Ta họ Kép Hạ Lan, tên là Băng nghĩa là phù dung. Ngươi có thể gọi ta là Phù dung huynh."

Phù dung huynh? Tư Đồ Sách cảm thấy dờ khóc dờ cười, vội khoác lại bộ mặt trang nghiêm, chấp tay nói: "Vâng, đa tạ Phù dung huynh!"

"À, hiện giờ ngươi ở đâu?"

"Tại . . . tại hạ vừa đến đây, còn chưa có chỗ cư ngụ."

Hạ Lan Băng gật gật đầu, đem chỗ bạc trong tay vứt cho Tư Đồ Sách: "Chỗ bạc này là ta thua cho ngươi. Ngươi giữ đi. Mua quần áo mới hay tìm chỗ ở thì cũng đều cần dùng tiền."

Tư Đồ Sách cúi đầu nhìn bộ quần áo ăn may rách rưới trên người, có chút ngượng ngùng. Hiện tại đúng là lúc cần dùng tiền. Dù sao chỗ tiền này cũng là lúc trước đánh cược thắng, hẳn là có thể nhận được, vội cảm ơn, đem chỗ bạc cất vào trong người.

Hạ Lan Băng nói: "Ta quay về nha môn. Sau khi ngươi chuẩn bị xong thì đến tìm ta. Ta sẽ dẫn ngươi đi gặp Tri huyện đại lão gia."

"Vâng! Đa tạ!"

Hạ Lan Băng mang theo bộ khoái tiến hành áp giải ba đạo tặc quay về nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Nhận Lời Mời

Mọi người tản đi, Tư Đồ Sách cao hứng phấn chấn xoay người, theo đường cũ quay về, đi tìm thầy bói kia.

Trên đường, Tư Đồ Sách nhìn xa xa liền thấy lão thầy bói kia đầu đầy mồ hôi hết nhìn đồng tới nhìn tây đang tìm cái gì, liền cười nói: "A! Thầy bói, ta đây! Vừa rồi ta có việc đi gấp rồi, vừa xong việc liền chạy về tìm ngươi để trả đồ nè."

Lão thầy bói quay đầu nhìn thấy hấn, vừa mừng vừa sợ lại vừa tức giận, xông đến chỗ hấn, túm lấy trường bào trong tay hấn cùng phướn gọi hồn, cả giận nói: "Ngươi là kẻ cắp! Muốn trộm quần áo ta sao?"

Chính mình vừa góp phần tóm được một tên đạo tặc, giờ đây lại bị người khác gọi là kẻ cắp, Tư Đồ Sách không khỏi buồn cười: "Hắc hắc, ta nếu muốn trộm ngươi quần áo, còn chạy đến tìm ngươi làm cái gì?"

Thầy bói ngẩng lại, sắc mặt trở nên hòa hoãn, rồi rít chặt tay: "Ôi, thật xin lỗi. Ta thật đa tạ huynh đài!" Dứt lời, khoác trường bào lên người.

Tư Đồ Sách tâm tình rất tốt, trêu chọc nói: "À! Ngươi không phải là thầy tướng số sao? Khắp chi tính toán, liệu sự như thần, như thế nào không dự đoán được ta sẽ đi? Lại như thế nào không dự đoán được ta đang ở nơi nào?"

Thầy bói ngượng ngừng cười cười, lập tức phụng phịu nghiêm mặt nói: "Đương nhiên, lão hủ đã từng tính qua, biết ngươi nhất định ở đây. Không phải đã gặp được ngươi sao? Cáo từ!" Dứt lời, giờ phướn gọi hồn, phe phẩy chuông đi dọc theo phố.

Tư Đồ Sách dọc theo phố tìm kiếm cửa hàng thợ may. Hiện giờ, nếu đặt may thì không thể kịp nên hấn chỉ có thể tìm đến cửa hàng thợ may để mua. Cũng may hấn đáng người vừa phải, cửa hàng cũng còn một số trang phục may sẵn. Sau một lúc thử quần áo, cuối cùng hấn quyết định mua hai áo bào trắng, hai áo ngắn, còn có hai đôi giày, hai cái nón, mua thêm cả một chiếc phiến. Đồ chơi này là vật sư gia thường mang bên mình. Hấn ngẫm nghĩ muốn làm sư gia, thì vật liệu may mặc không thể quá kém, cho nên toàn chọn mua đồ tốt. Tổng cộng mua hết một lượng hai bạc

Chường quầy thấy hấn mua nhiều đồ như thế, rất là cao hứng, tặng thêm cho hai đôi tất, và một cái tứ phương khăn, dùng để buộc tóc. Chẳng qua Tư Đồ Sách hiện tại tóc còn chưa dài, tạm thời không dùng đến. Hấn liền cất đi để sau này dùng.

Tư Đồ Sách thay y phục ngay tại cửa hàng. Chường quầy giúp hấn gói gọn chỗ quần áo còn lại bằng vải xanh. Tư Đồ Sách còn nhờ thợ may một túi vải bông to để bọc bên ngoài ruộng đựng cụ pháp y. Như vậy sẽ không khiến người khác quá chú ý.

Thu thập xong xuôi, Tư Đồ Sách mang theo ruộng cùng túi quần áo, cáo từ chường quầy. Hấn đi đến nha môn nhờ lính giữ cửa thông báo hấn muốn cầu kiến hình danh sư gia Hạ Lan Băng.

Hạ Lan Băng nghe tin liền bảo người dẫn hấn đi vào sâu trong hậu viện.

Vào thời cổ đại quan viên địa phương phụ trách phủ huyện đều thực hiện luật Hồi ty, không thể ở nguyên quán đảm nhiệm chức vụ, mà phải đảm nhiệm chức vụ ở đất khách, thông thường là đảm nhiệm chức vụ cách tỉnh. Ngoài ra còn có quy định, không cho phép cùng dân bản xứ ở nơi làm quan thành thân, cũng không cho phép mua bất động sản ở nơi đó. Tri Phủ, tri huyện đương nhiệm chỉ có thể ở tại trong biệt viện nha môn.

Sư gia là người do tri huyện mời làm phụ tá riêng, không phải quan lại triều đình. Cho nên bọn họ không phải ở tiền viện của nha môn, mà là ở bên trong trạch lý đặc biệt: thư phòng lý chức. Khi cần xử lý công văn, thư lại sẽ y theo trình tự báo đưa đến hậu viện cho sư gia phê duyệt. Thông thường sư gia sẽ gom lượng lớn công văn giấy tờ mà cần tri huyện định đoạt, rồi mới chuyển báo Tri huyện đại lão gia.

Ở nha môn có hai dãy nhà. Tiền viện chính là khu hành chính của nha môn nơi quan chức làm việc. Còn hậu viện chính là nơi Tri huyện lão gia cư ngụ. Bởi vì trong hậu viện có gia quyến của Tri huyện, cho nên cửa này thông thường đều không mở. Văn kiện đều được đưa qua những lối cửa nhỏ chuyển giao cho lính gác cổng, sau đó tiếp tục chuyển giao cho sư gia.

Nếu Hạ Lan Băng sư gia làm công vụ ở hậu viện, thì muốn tìm năng thì phải đi vào trong hậu viện.

Ở hậu viện lính gác cổng liền tiếp đón, lập tức cúi đầu khom lưng đưa Tư Đồ Sách lĩnh đi vào bên trong thư phòng.

Trong hậu viện cũng chia ra hai bên. Một bên là nơi tri huyện lão gia cùng gia quyến cư ngụ. Bên còn lại là nơi các sư gia làm việc. Bởi vì một tri huyện thường thường cần mời nhiều sư gia cho các loại công việc khác nhau, cho nên phần hậu viện phía bên sư gia làm việc rất lớn.

Lính canh cửa dẫn hấn tới nơi làm việc của các sư gia.

Hạ Lan Băng đang ở thư phòng cùng tri huyện nói chuyện, nghe được lính gác cổng thông báo, vội truyền tiến vào.

Tư Đồ Sách mang theo lính kinh đồ đạc cất bước vào thư phòng, liền thấy Hạ Lan Băng cùng một vị lão đầu ngồi ở trong. Lão nhân kia mũi đỏ rưng rục như say rượu, đôi mắt híp lại tựa hồ không thể mở ra nổi, mặc quan phục, đội đỉnh đầu mũ cánh chuồn sáng rõ.

Hạ Lan Băng đứng lên, giới thiệu: "Lão gia, vị này chính là người am hiểu phá án mà tại hạ muốn tiến cử với ngài. Thầy bói Tư Đồ tiên sinh. Tiên sinh, vị này chính là bốn huyện quan phụ mẫu, Thái Chiêu Thái tri huyện."

Tư Đồ Sách vội vàng tiến lên chấp tay thi lễ: "Bái kiến Tri huyện đại lão gia."

Thái tri huyện vội vàng đứng dậy hoàn lễ: "Tiên sinh miễn lễ. Ta vừa mới nghe Hạ tiên sinh khen ngợi Tư Đồ tiên sinh phá án thần kỳ, cật lực tôn sùng. Học trò rất là ngưỡng mộ. Nay tiên sinh nguyện đến giúp đỡ học trò sắp xếp việc chính trị. Học trò thật là may mắn."

Tri huyện cùng phụ tá sư gia không phải đơn giản là quan hệ chủ tớ. Bởi vì các sư gia phần lớn là người có học, lại tinh thông một nghiệp vụ chuyên môn. Tiền đồ cùng công trạng của tri huyện cực kỳ quan hệ đến việc các sư gia có gắng sức hay không. Cho nên tri huyện đối với sư gia đều phi thường tôn kính, thông thường gọi đối phương là tiên sinh, tự xưng học trò, mà không phải dùng kiểu cách nhà quan tự xưng "Bốn huyện". Bởi vì tri huyện cũng là

xuất thân từ phần tử trí thức, nhờ thi đậu khoa cử mới có thể nhậm chức, cho nên sư gia đối với tri huyện tự nhiên cũng phải khiêm nhường, tự xem mình học trò, nên gọi đối phương làm "Lão gia". Bởi vì sư gia không phải quan, cho nên không xưng đối phương là "Đại nhân".

Tư Đồ Sách đối với việc xưng hô này không hiểu nhiều lắm, vội chấp tay thi lễ: "Không dám, ta nhất định tận chức tận trách, hiệp trợ Hạ sư gia làm tốt việc phá án."

"Thật tốt quá!" Thái tri huyện vỗ tay nói, "Không dám xin hỏi tiên sinh tên tự là...?"

Thời xưa người trưởng thành đặc biệt phần tử trí thức, trừ bỏ tính danh ở ngoài, còn có tên tự, còn có đạo hiệu. Tỷ như Gia Cát Lượng, họ kép Gia Cát danh Lượng tự Khổng Minh đạo hiệu Ngọa long. Tên tự cùng đạo hiệu đều là dành cho người khác xưng hô mình. Xưng hô người khác bằng tên tự hoặc đạo hiệu chính là thể hiện sự tôn trọng. Cho nên tri huyện mới cất lời hỏi.

Tư Đồ Sách lặng đi một chút. Người hiện đại không có chú ý đến việc này, hoàn toàn không có tên tự. Hiện giờ, hắn chỉ có thể bịa ra. Việc này không thể do dự, hắn liền thuận miệng nói "tự là Liễu Xuyên!"

Liễu Xuyên là Tư Đồ Sách cố hương, cố nhân cũng có việc lấy nơi sinh của mình làm tự.

Thái tri huyện chấp tay nói: "Liễu Xuyên tiên sinh!"

Chiếc bàn dài bên cạnh tri huyện bày biện văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy mực), còn có một thiếp mời màu đỏ thẫm, lập tức truyền mài mực, sau đó viết tên Tư Đồ Sách lên, rồi khép công văn lại, đặt lên chiếc khay sơn đen mạ vàng có lót gấm. Trên khay còn có hai đỉnh bạc rỗng.

Thái tri huyện hai tay nâng khay lên, nói: "Sính kim mỗi tháng bốn lượng bạc, không biết ý Liễu Xuyên tiên sinh như thế nào?"

Tư Đồ Sách xuyên không lại đây đã được nửa tháng, đối với giá cả thời Minh triều đã có ít nhiều hiểu biết. Một ngân lượng thời Minh triều đại khái giá trị nhân dân tệ một nghìn đồng, mỗi tháng bốn lượng bạc, cũng chính là tiền lương mỗi tháng bốn nghìn, như vậy cũng không phải là ít, lập tức chấp tay nói: "Không thành vấn đề." Lập tức tiếp nhận lấy thiếp mời cùng ngân lượng.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Thiên Cơ Bất Khả Lộ

Thái tri huyện nói: "Tốt lắm, nhờ Phù Dung tiên sinh đưa Liễu Xuyên tiên sinh đi tham quan các nơi một chút, và gặp mặt mọi người."

Hạ Lan Băng chấp tay đáp ứng, dẫn theo Tư Đồ Sách đi ra. Tới trước thư phòng bên cạnh, bọn họ gặp được một tiền cốc sư gia (1), có vẻ cao tuổi, đối với Tư Đồ Sách hành lễ quá mức cung kính. Lại đến một thư phòng khác, Hạ Lan Băng nói: "Đây chính là nơi hai người chúng ta sẽ làm việc. Lão gia làm quan thanh liêm, bổng lộc không cao, tài sản riêng không nhiều. Tổng cộng lão gia chỉ mời ba sư gia, một tiền cốc sư gia, hai chúng ta là hình danh sư gia."

Tư Đồ Sách vội chấp tay nói: "Nói vậy Phù Dung huynh ở trước mặt Tri huyện đại lão gia cũng tốn nhiều tâm huyết thuyết phục. Bằng không, Tri huyện lão gia tiền tài không nhiều lắm, chắc là sẽ không mời thêm một sư gia."

Hắn lần này đoán bừa nhưng thật ra lại đúng. Nguyên bản là tri huyện vốn do dự, nhưng sau khi nghe xong Hạ Lan Băng miêu tả tỉ mỉ quá trình phá án. Hơn nữa lại cường điệu việc thầy bói phá án khác hẳn với thường nhân, trong tương lai ắt có trợ giúp rất lớn với việc phá án, có năng lực làm tăng thêm công trạng của tri huyện. Tri huyện lúc này mới gật đầu đáp ứng mời hắn làm hình danh sư gia.

Tuy Hạ Lan Băng nghe hắn nói vậy nhưng không hề có ý khoe công với Tư Đồ Sách, liền dẫn hắn ra khỏi thư phòng. Đi đến cánh cửa tiếp theo, bên trong là một gian phòng, có một giường gỗ rắn chắc, trên giường không có chăn bông gối đệm gì cả, một cái bàn, vài cái ghế dựa, một ít đồ trang trí và một giá sách. Hạ Lan Băng nói: "Lão gia an bài huynh ở tại nơi này."

"Đa tạ! Vậy còn huynh? Huynh đang ở nơi nào?"

"Ta là người địa phương, nhà ngay tại trong thành, ta ở tại nhà." Hạ Lan Băng nói, "Tiền cốc sư gia cũng là người địa phương, cũng ở tại nhà. Ban ngày thì trực ở nha môn, tối đến lại về nhà."

"À! Thì ra là như vậy."

Hạ Lan Băng ra đến ngoài cửa, gọi một tiểu nha hoàn lại, nói: "Nàng tên là Linh Lung, là thị nữ có nhiệm vụ pha trà rót nước ở thư phòng. Nàng cũng ở

trong hậu viện này, trong phòng phía đầu đông bên kia. Huynh có chuyện gì có thể kêu nàng. Linh Lung, đây là hình danh sư gia mới của tri huyện đại lão gia Tư Đồ tiên sinh. Ngươi phải cố gắng hầu hạ."

"Vâng, Linh Lung bái kiến tiên sinh." Dứt lời, Linh Lung liền thi lễ.

Tư Đồ Sách vội chấp tay hoàn lễ. Hạ Lan Băng lại dẫn Tư Đồ Sách đi vào hậu viện, bái kiến tri huyện phu nhân, sau đó đến tiền viện lục phòng cùng các thư phòng. Hắn cùng các thư lại gặp mặt. Mọi người đối với hắn đều phi thường khách khí.

Tiếp theo, Hạ Lan Băng lại dẫn hắn đến tam ban nha dịch. Viên bộ khoái nhanh nhẹn giới thiệu.

Trải qua giới thiệu, Tư Đồ Sách biết được đầu mục của huyện nha tên là Thạch Mãnh. Hắn xuất thân là một thợ săn. Hắn rất giỏi bắn cung và đặc biệt am hiểu cách truy tung. Phó đầu mục họ Tiêu, bởi vì sinh ra ở phường thị, tam giáo cửu lưu đều có bằng hữu, hành động nhanh nhẹn, được mọi người tặng ngoại hiệu là "Háo Tử" (2), thậm chí gọi là "tiểu Háo Tử". Tên cha mẹ đặt cho hắn thì mọi người đã quên mất từ lâu, nhưng hắn đối với ngoại hiệu này rất thân nhiên, không hề buồn bực.

Bọn bộ khoái cùng Hạ Lan Băng đến phá án ở tù lâu lúc trước sớm đã đem khả năng phá án như thần của vị hình danh sư gia mới tới miêu tả một phen cho những người khác. Tất cả đều đoán trước người này nhất định sẽ được trọng dụng. Cho nên Tư Đồ Sách vừa tới, mọi người đều thực sự nịnh bợ. Không cần Hạ Lan Băng an bài, hai nữ bộ khoái liền chủ động đến nơi ở Tư Đồ Sách hỗ trợ dọn dẹp.

Trong hai vị nữ bộ khoái, có một vị họ Ân, chính là người mà lúc trước đã cho Hạ Lan Băng mượn đao rạch tay tên đạo tặc để Tư Đồ Sách tiến hành thí nghiệm. Bởi vì dáng người tròn trịa, nên có ngoại hiệu Nha Đán, nhưng là, nghe nói võ công của nàng giỏi nhất trong các bộ khoái huyện nha. Tính tình nóng nảy, tay chân lạnh lẽo. Nàng giúp Tư Đồ Sách quét tước phòng ở thật sạch, giành mất việc của Linh Lung, làm Linh Lung thật có chút không cao hứng.

Vị nữ bộ khoái kia họ Đường, bởi vì nói chuyện ngọt ngào xởi lởi, nên có ngoại hiệu "Đường Nhân". Nàng này vội đem mấy chậu hoa phòng mình sang để ở phòng Tư Đồ Sách, khiến căn phòng thơm ngào ngát.

Vị nữ bộ khoái mập mạp Nha Đán nhìn xung quanh, thân mình béo tròn phần chân đung đưa, cổ tròn đôi mắt híp bé xúx, cười hi hi, thấp giọng hỏi Tư Đồ Sách: "Sư gia, ngài sao biết được?"

"Biết cái gì?" Tư Đồ Sách hỏi.

"Là sao biết đao của ta đã rạch tay kẻ cắp kia? Người rõ ràng đã ở trong căn phòng phía sau, còn có tiểu Háo Tử canh chừng. Căn bản không có khả năng xem trộm. Máu trên thanh đao đã bị lau sạch bóng. Ta tận mắt chứng kiến, căn bản không có khả năng phân biệt được. Người là làm thế nào biết trên đao ta có máu?"

Tư Đồ Sách cười thần bí: "Thiên cơ bất khả lậu!"

Lời này thông thường đều là do những cao nhân đạo hạnh nói ra. Nha Đán cũng nghĩ đến Tư Đồ Sách là thầy bói, tự nhiên là có đạo hạnh, kinh hi nói: "Hay là, tiên sinh là thầy tướng số nên tính ra?"

Tư Đồ Sách ngạc nhiên, lập tức cười ha ha. Lập tức càng thêm thần bí nói: "Vẫn là câu nói kia, thiên cơ bất khả lậu! Ha ha ha."

Hắn càng như vậy thì càng có vẻ thần bí khó lường. Nha Đán càng là tin sái cổ, lập tức về mặt sùng bái nhìn hắn, giọng nói: "Tiên sinh, người thật là thần tiên sống!"

Nữ bộ khoái Đường Nhân đang ở hành lang đặt chậu hoa, nghe được tiếng cười trong phòng, chạy vào nhìn thấy bọn hắn, liền hỏi: "Hai người cười gì vậy?"

Nha Đán kéo nàng đến một bên, thấp giọng nói: "Nói cho người biết, lúc trước Tư Đồ sư gia tra ra thanh đao nhuộm máu, là do người là thầy tướng số nên tính ra. Sư gia quả thật rất cao minh!"

"Thật sự vậy à?" Đường Nhân trừng lớn một đôi mắt phượng, "Là bói ra sao?"

"Phải chi ta cũng có khả năng đó, thì cũng làm được giống như Tư Đồ sư gia!" Nha Đán cười hi hi nói. "Dù thế nào đi nữa thì cũng là do sư gia phá án, còn chúng ta thì cũng chẳng phải cao nhân."

"Đúng đúng!"

Tư Đồ Sách cũng lười giải thích, nói: "Ta muốn ra phố mua chăn đệm. Các người có thể dẫn ta đi không?"

"Đương nhiên có thể!" Hai vị nữ bộ khoái hai người hai bên, đi cùng Tư Đồ Sách ra khỏi nha môn bằng cửa sau. Ra đến ngoài phố, bọn họ dẫn đến cửa hàng quen, lời ngon tiếng ngọt thuyết phục chương quầy bán cho Tư Đồ Sách chăn đệm với giá rẻ. Đồ đạc đều do Nha Đán khiêng. Tư Đồ Sách thấy nàng bộ dạng không tốn sức chút nào, cũng không yêu cầu hắn khiêng giúp.

Hắn vừa chợt nghĩ muốn làm hình danh sư gia, thì nhất định phải nắm rõ Minh triều hình sự pháp luật. Tư Đồ Sách lại nhờ hai người dẫn đường đến thư điểm, mua một quyển Đại Minh luật, cùng một quyển chính khai bảng chữ mẫu cùng một số sách khác. Minh triều dùng chữ phồn thể, hơn nữa là viết thẳng theo hàng dọc. Cho nên hắn tất phải mau chóng quen thuộc chữ phồn thể cùng kiểu viết chữ theo hàng dọc.

Hai vị nữ bộ khoái thấy hán mua nhiều sách, rất là kính nể. Hai người đều không biết chữ, nên đối với phần từ trí thức tự nhiên là thập phần sùng kính.

Bọn hán mang đồ đạc trở về, vừa lúc Thái tri huyện sai nha hoàn đến mời Tư Đồ Sách đi dùng cơm.

Bởi vì Hạ Lan Băng cùng tiền cốc sư gia ở trong thành, ăn cơm đều là về nhà ăn. Chỉ có Tư Đồ Sách ở tại nha môn, cho nên hán một ngày ba bữa đều do tri huyện bao hết. Thức ăn do đầu bếp ở hậu viện nấu sau đó do Linh Lung mang đến cho Tư Đồ Sách. Thức ăn cũng phong phú, món mặn, món canh đều đủ cả. Tư Đồ Sách rất hài lòng.

Đêm đó cơm tối là do tri huyện mở tiệc chiêu đãi, Hạ Lan Băng cùng tiền cốc sư gia tiếp khách. Tiệc rượu không lớn, nhưng rất là ấm cúng. Có lẽ là do Tư Đồ Sách từ lúc xuyên việt đến đây, chuyện gì cũng một mình làm, ăn cơm cũng một mình, cho nên hán cảm thấy bữa tiệc nhỏ này thật ấm áp.

Tàn tiệc rượu, Hạ Lan Băng cùng tiền cốc sư gia cáo từ ly khai, Tư Đồ Sách cũng trở về phòng.

Nghỉ lại nửa tháng nay từ sau lúc xuyên việt, hán chỉ được ở tại miếu thành hoàng. Nay rốt cục có thể có một chỗ ở đằng hoàng, trong lòng hán rất là cao hứng.

(1) Tiền cốc sư gia: sư gia phụ trách tài chính.

(2) Háo tử: con chuột

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Vụ Án Vương Lão Giết Vợ

Đêm đã khuya nhưng Tư Đồ Sách lại không chút buồn ngủ. Tiểu nha hoàn Linh Lung trải qua suốt một ngày mệt mỏi đã đi ngủ từ lâu. Đèn phòng đã sớm tắt. Thế nhưng Tư Đồ Sách lại không thể chợp mắt. Thời tiết mùa này rất nóng, hán khoác lên người bộ quần áo rồi ra thêm đá ngoài hiên ngồi phe phẩy chiếc quạt. Thêm đá làm toàn bộ từ đá xanh. Sự lạnh lạnh của thêm đá giúp xua tan cái nóng.

Ngoại trừ tiếng côn trùng thỉnh thoảng kêu ở góc tường ra thì trong sân viện hoàn toàn im ắng. Đến cả không khí cũng đứng yên, không có chút gió lay động. Bầy muỗi cũng bay mất hút, không nghe tiếng vo ve.

Trong sân viện lúc đầu có treo một chiếc đèn lồng, nhưng Tư Đồ Sách sợ là đèn tỏa nhiệt, nên bảo nha hoàn thổi tắt. Hiện giờ chỉ có ánh trăng chiếu khắp sân.

Ánh trăng đẹp và tĩnh mịch như nước, chiếu lên cây chuối ba tiêu ở góc sân. Bóng cây to in trên nền đất. Đáng tiếc là không có trời mưa, bằng không, cảnh tượng từng giọt mưa rơi trên cây chuối chắc chắn sẽ đầy cảm xúc. Tư Đồ Sách tay vừa phe phẩy chiếc quạt vừa nghĩ.

Hán đứng lên, chậm rãi đi lại trong sân, rồi quay đầu nhìn lại chỗ ở của hán, một gian nhà trệt ở góc tối nhất trong sân.

Ở xã hội hiện đại, việc phải ở ngay tại nơi làm việc quả thật không phải chuyện làm cho người ta cao hứng. Nhưng mà hiện tại, Tư Đồ Sách không có loại cảm giác này. Bởi vì ít nhất, hán có một miếng đất cắm dùi.

Chẳng qua, có thể ở yên được hay không thì còn phải xem biểu hiện của mình. Nếu kết quả phá án không tốt, thì chỉ sợ nơi này cũng không phải là chốn dung thân lâu dài.

Trong bóng đêm, Tư Đồ Sách sống lòng mênh mông, không biết những vụ án như thế nào đang đợi chờ mình.

Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Sách bắt đầu chính thức đi làm.

Hán làm việc tại thư phòng sát vách phòng hán. Lúc hán đến thư phòng, Hạ Lan Băng cùng tiền cốc sư gia vẫn còn chưa tới. Chỉ có tiểu nha đầu Linh Lung đang quét dọn ở sân, thấy hán đi ra, chống cái chổi cười nói: "Sư gia, ngài đến sớm thật. Phải hơn nửa canh giờ nữa mới đến giờ làm việc? Ngài không đi tham quan các nơi một chút sao?"

Tư Đồ Sách vừa vội vã bước vào thư phòng vừa mỉm cười nói: "Ta đã tham quan khắp nơi trong thành rồi, cũng không còn nơi nào chưa đi. Bây giờ ta phải đi xem công văn thôi."

"Vâng, vậy để tiểu nữ đi châm trà cho ngài."

Nói xong, Linh Lung rất nhanh lấy một ít trà từ hộp trà thơm cho vào ấm trà. Sau đó, nàng bung khay trà vào phòng sách. Vừa bước vào, nàng liền thấy Tư Đồ Sách đứng ngay người ở trước bàn đọc sách, bộ dạng bối rối, không khỏi ngạc nhiên nói: "Sur gia, ngài đang làm gì vậy?"

Tư Đồ Sách cười khổ: "Ta đang không biết ta nên làm gì!"

Linh Lung cười một tiếng: "Ngài không cần vội, chờ Hạ sư gia đến đây, người sẽ an bài cho ngài. Xưa nay, tiểu nữ thấy Hạ sư gia nếu không ra ngoài phá án thì cũng ngồi viết lách, làm việc không nghỉ ngơi. Tiểu nữ nghĩ Tư Đồ sư gia cũng sẽ không còn thời gian rảnh đâu."

"Vậy cũng được. Ta đi xem qua thư phòng một chút."

Linh Lung vội đem đặt xuống bàn, sau đó lại đi ra ngoài sân viện quét dọn.

Tư Đồ Sách ngồi xuống ghế, tùy ý cầm lấy một bộ hồ sơ xem qua. Hóa ra là một vụ trộm cướp. Tang chứng, vật chứng đều đủ cả. Thủ phạm cũng đã cúi đầu nhận tội, đang chờ kết án. Những trường hợp thế này chỉ cần chiếu theo luật mà làm, hình danh sư gia không cần phải bận tâm nữa. Hắn tiện tay cầm thêm một hồ sơ nữa. Đây là một vụ ấu dâm có gây thương tích, một người bị gãy chân. Hồ sơ này cũng đang chờ kết án.

Hắn nhìn một lượt qua chồng hồ sơ, phần lớn là các vụ trộm, ấu dâm, cướp bóc, lừa dối, cũng có bắt cóc, cưỡng hiếp, giết người. Chồng hồ sơ số lượng không ít, có thể thấy được các vụ án hình sự xảy ra tương đối nhiều ở Trấn Hải huyện. Bất quá những hồ sơ này toàn là những vụ án đã phá rồi, hơn nữa cũng đã tóm gọn thủ phạm đang chờ quan địa phương kết án. Có lẽ ở đây không có án chưa phá được.

Hắn xem cẩn thận lại lần nữa từng hồ sơ một nhằm tìm hiểu rõ đặc điểm của các vụ án thời này, những mong thu thập được nhiều kinh nghiệm phá án.

Bỗng nhiên có một tập hồ sơ thu hút sự chú ý của hắn.

Bởi vì trong các hồ sơ vụ án hắn đã xem qua, phần lớn là bắt được thủ phạm tại hiện trường hoặc là thủ phạm chủ động đầu thú. Chứng cứ rất rõ ràng. Tuy nhiên, vụ án này lại có điểm khác lạ.

Đây là vụ án Vương lão giết vợ. Kẻ tình nghi là Vương lão. Hắn bị tố cáo đã bóp chết thê tử của mình. Tuy nhiên, kẻ bị tình nghi bất luận thế nào cũng không khai nhận tội. Hiện trường vụ án là ở trong nhà Vương lão. Tại thời điểm xảy ra vụ án, ở đây không có người thứ ba. Nói cách khác, vụ án này không có nhân chứng trực tiếp. Càng thêm phiền toái chính là, khoảng nửa tháng sau tính từ thời điểm xảy ra vụ án, người ta mới phát hiện ra thi thể nạn nhân mà thi thể lúc này đã bị thối rữa nhiều.

Điều duy nhất có thể chứng minh là nạn nhân đã bị người khác giết chính là lúc khám nghiệm, người ta nhận thấy rằng của nạn nhân chuyển sang màu đỏ. Theo như Tây Oan Tập Lục của Tổng Từ, một quyển sách chuyên về pháp y, thì đây chính là dấu hiệu của việc bị thất cổ, hoặc bị bóp cổ, hoặc bị xiết cổ mà chết. Tây Oan Tập Lục là căn cứ của việc thẩm tra xét xử thời cổ đại, đương nhiên là cũng có thể dựa vào đó để luận tội.

Cho nên, kẻ bị tình nghi bị cáo buộc là đã bóp chết vợ. Tuy nhiên, hắn không thừa nhận điều này, chỉ thừa nhận hai người đã phát sinh cãi vã kịch liệt, có một chút xô xát, nhưng là tuyệt đối không có bóp chết vợ.

Tập hồ sơ này rất mỏng. Bởi vì kẻ bị tình nghi không chịu nhận tội, mà trong quá trình điều tra lại không tìm được manh mối khác, khiến cho Tư Đồ Sách lâm vào trầm tư.

Nếu vụ án này xảy ra ở thời hiện đại thì chắc chắn sẽ bị hoãn việc khởi tố vì thiếu chứng cứ, nhưng đây lại là thời xưa, nên Tư Đồ Sách không biết vụ án sẽ được xử lý như thế nào. Hồ sơ vụ án lúc này đã được chuyển đến cho sư gia chứng tỏ vụ việc này đang bắt đầu vào quá trình kết án. Bởi vì việc thẩm tra xử lý vụ án thường là do hình phòng đưa ra ý kiến xử lý đầu tiên, sau đó chuyển sang cho hình danh sư gia. Hình danh sư gia sẽ duyệt lại đề nghị, sau đó, đưa thêm ý kiến của mình. Tiếp đến hồ sơ sẽ được chuyển cho tri huyện. Tri huyện sẽ bắt đầu thăng đường thẩm vấn, nếu chứng cứ vô cùng xác thực, không còn điểm gì dị nghị, sẽ tiến hành kết án (thường là làm theo đề xuất của hình danh sư gia). Sau đó sẽ báo lên quan trên để được phê duyệt. Còn nếu kẻ tình nghi vô tội thì sẽ được phóng thích.

Hình phạt thời Minh triều được chia thành năm loại: si, trượng, đồ, lưu, tử (1). Nha môn cấp huyện, có thể trực tiếp quyết định các vụ án nhỏ mà hình thức xử phạt là si hình hoặc trượng hình. Những vụ án loại này thì sẽ do chính quan tri huyện định đoạt không cần thông báo lên quan trên. Nha môn cấp tri phủ thì quyết định đồ hình phán quyết. Còn đề hình án sát ti cấp tỉnh thì theo luật có thể quyết định lưu hình phán quyết. Mà tử hình, thì nhất định phải báo cáo lần lượt từ thấp đến cao, sau đó chuyển đến Hình bộ, cuối cùng thỉnh thị Hoàng Đế chiếu quyết.

Ở thời cổ đại, bị cáo không có quyền kháng án. Hơn nữa, không có Viện kiểm sát nhân dân, cơ quan công tố và cơ quan giám sát pháp luật như ở thời hiện đại. Toàn bộ đều là do nha môn tự phá án và bắt giam thủ phạm và thẩm tra xử lý, sau đó dựa theo quyết định cuối cùng rồi báo cáo lên quan trên.

Hiện tại trong tay Tư Đồ Sách là vụ án trọng phạm giết chết thê tử. Nếu định tội, rất có thể sẽ bị phán xử tử hình, nếu vậy thì sẽ phải trình lên quan tri phủ, rồi Đề hình án sát ti, Hình bộ, cuối cùng là thỉnh thị ý kiến của hoàng thượng. Tuy nhiên, các chứng cứ hầu như không có, chỉ sợ sẽ không được xét duyệt. Đương nhiên, nha môn cũng có thể dùng nghiêm hình tra tấn, một hình thức hợp pháp hóa của việc bức cung. Có lẽ cuối cùng, kẻ bị tình nghi sẽ khai nhận, nhưng việc này phi thường nguy hiểm. Bởi đây là việc quan hệ đến tính mạng của một con người.

Tư Đồ Sách đem hồ sơ đặt lên bàn, hai tay chắp sau lưng, đi qua đi lại trong phòng. Đầu óc hắn đang tập trung suy nghĩ.

Đột nhiên, phía sau có người nói: "Làm gì nhập thần như thế? Suy nghĩ gì vậy?"

Tư Đồ Sách giật mình kinh hãi, quay đầu, liền thấy Hạ Lan Băng, tay cầm chiết phiến màu vàng, một thân bạch y, đang mỉm cười nhìn hắn. Thấy lời nói

của mình làm Tư Đồ Sách hốt hoảng, Hạ Lan Băng có chút ngượng ngùng, nói : "Thật có lỗi!"

Tư Đồ Sách nói : "Không có việc gì, tại hạ vừa rồi đang chú tâm tìm hiểu hồ sơ của một vụ án."

"Vậy sao?" Hạ Lan Băng đi tới, nhìn lướt qua trên bàn hồ sơ, chăm chú nhìn Tư Đồ Sách: "Vụ án này ta mới vừa xem qua hồ sơ, còn chưa thẩm vấn phạm nhân. Như thế nào? Người cảm thấy được vụ này có vấn đề gì sao?"

(1) si, trọng, đồ, lưu, tử : đánh bằng roi, đánh bằng gậy, phục dịch, lưu đầy và tử hình

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Răng Màu Đỏ Bầm

Tư Đồ Sách gật gật đầu: "Hạ sư gia cảm thấy vụ án này có chứng cứ đầy đủ sao?"

Hạ Lan Băng nói : "Răng của người chết có màu đỏ bầm. Theo như Tây Oan Tập Lục của Tổng Từ đã trình bày rõ ràng, đây là bằng chứng của việc bị thất cổ, hoặc bị bóp cổ, hoặc bị xiết cổ mà chết. Chỉ bằng điểm này, có thể chứng minh nạn nhân là đã bị người khác bóp chết, mà chỉ có nạn nhân cùng chồng ở nhà, không có người ngoài, mà nạn nhân thì không thể nào tự bóp cổ mình chết được. Cho nên hình phòng có ý kiến là định tội giết người và phản tội chết."

"Hạ sư gia cũng nghĩ vậy sao? Huynh có cảm thấy nắm chắc không?"

Hạ Lan Băng chậm rãi lắc đầu: "Thật không may cho hân. Người chết rõ ràng là bị người bóp chết, mà trong phòng lại không có người khác. Nếu không phải hân làm thì là ai?"

Tư Đồ Sách thở dài, nói : "Đúng vậy, trường hợp bị bóp cổ chết hoặc bị xiết cổ chết, thông thường là sẽ có dấu hiệu răng màu đỏ bầm. Nhưng mà, thi thể có răng màu đỏ bầm, cũng không nhất định là chết bởi bị bóp cổ hoặc xiết cổ!"

"Người nói cái gì?" Hạ Lan Băng mạnh mẽ quay người lại, nhìn hân không chớp mắt.

"Nếu giữ thi thể ở tư thế đầu thấp chân cao trong thời gian dài, thì sẽ có một số bộ phận trên cơ thể xuất hiện màu đỏ bầm. Bởi vì chân răng của người có nhiều mạch máu. Người sau khi chết đi, thi thể trong quá trình thối rữa, máu sẽ chảy vào tủy răng và ngà răng. Trong hoàn cảnh môi trường ẩm ướt và râm mát, quá trình thối rữa sẽ xảy ra nhanh hơn, làm cho hồng cầu trong huyết quản . . ."

Mới nói được đến đây, Tư Đồ Sách đột nhiên ngừng lại. Hân định nói tiếp là, quá trình thối rữa làm cho hồng cầu hoà tan, huyết sắc tố sẽ bị khuếch tán đến tủy răng và ngà răng. Từ đó làm cho răng có màu đỏ bầm. Tuy nhiên giải thích kiểu này tức là dùng những thuật ngữ y học hiện đại, nào là "tế bào" rồi "hồng cầu", cô nhân không có khả năng hiểu được. Lập luận bằng những điều mà đối phương không hiểu được thì sẽ không thể nào đạt được sự nhất trí.

Vì thế, Tư Đồ Sách ho nhẹ hai tiếng, nói: "Dù sao trừ bỏ việc bị bóp cổ hay bị xiết cổ chết sẽ có hiện tượng răng có màu đỏ bầm, cũng có những thi thể, không thuộc hai trường hợp vừa nêu, nhưng cũng xuất hiện răng đỏ bầm. Tại hạ xem qua hồ sơ xong có nhận thấy một số điểm sau. Lúc phát hiện ra thi thể đã bị giấu ở sau hậu viện chỗ đất trồng rau ẩm ướt và râm mát. Dựa theo hình vẽ lại ở hiện trường, tư thế của thi thể là đầu thấp chân cao. Điểm quan trọng nhất là, thi thể đã bị thối rữa nhiều. Như vậy, cho dù nạn nhân không phải bị bóp chết thì cũng vẫn có xác suất rất nhỏ xuất hiện hiện tượng răng màu đỏ bầm."

Hạ Lan Băng cau mày nói: "Như thế nào ta lại chưa từng nghe nói qua việc này? Ta đã từng khám nghiệm không ít tử thi nhưng chưa từng thấy trường hợp người vừa nêu."

"Có phải trong các trường hợp huynh gặp phải, tử thi phần nhiều là mới chết?"

"Không sai."

"Hắc hắc, nếu vậy thì không thể có răng màu đỏ bầm được. Chỉ có những thi thể đã thối rữa nhiều, hơn nữa chỉ có một phần nhỏ trong đó mới có thể có hiện tượng như vậy, vì còn phải phù hợp một ít điều kiện, tỷ như hoàn cảnh râm mát và ẩm ướt, đầu thấp chân cao, quá trình thối rữa diễn ra từ từ."

"Ta đây cũng chưa từng thấy sách khám nghiệm tử thi đề cập tới."

Tư Đồ Sách cười nói: "Khám nghiệm tử thi thông thường cũng sẽ không đặc biệt chú ý đến răng. Dù sao tại hạ không có lừa huynh. Số tử thi mà tại hạ

từng khám qua quả thật nhiều hơn huynh rất nhiều. Những việc tại hạ vừa nói đều là tận mắt chứng kiến. Nếu huynh không tin, chúng ta có thể nghiệm chứng!"

"Nghiệm chứng? Nghiệm chứng như thế nào?"

"Tai nghe là giả, mắt thấy là thật! Chúng ta lấy thi thể đã thối rửa ra kiểm chứng thì sẽ biết. Chỉ cần có thể tìm được tử thi nào nguyên nhân tử vong không phải ngạt thở mà lại có răng màu đỏ bầm. Tự nhiên có thể xác thực được vấn đề."

Hạ Lan Băng nói: "Nếu nghiệm chứng chứng minh điều người nói là thật, thì chứng tỏ nguyên nhân tử vong không phải là do bị bóp cổ chết. Như vậy rất cục nạn nhân chết vì lý do nào?"

"Cái này dễ thôi. Để tại hạ kiểm tra thi thể của nạn nhân lần nữa, có lẽ có thể tìm được nguyên nhân tử vong."

"Nhưng mà nạn nhân đã chết hơn một tháng. Chỉ sợ thi thể đã bị thối rửa nặng."

"Không sai, đó quả thực là một vấn đề khó. Tuy nhiên, nếu không kiểm tra thì sẽ không cách nào khám phá được nguyên nhân chân chính của cái chết."

Hạ Lan Băng phe phẩy chiết phiến ở trong phòng đi lại vài vòng, cuối cùng đứng lại, nói: "Được! Ta đi bẩm báo tri huyện, thỉnh cầu được phép đào bới ở loạn mộ phần để nghiệm chứng lời của người!"

"Loạn mộ phần?"

"Đúng vậy. Đây là một bãi tha ma ở cách thành mười dặm, chủ yếu mai táng dân lưu lạc chết bất đắc kỳ tử mà không có người thân đến nhận xác, ngoài ra cũng có một ít người nghèo mua không nổi mộ, nên mai táng ở nơi này."

Thời cổ đại, người ta kiêng kỵ đào bới mộ người đã khuất. Tự ý đào bới mộ sẽ bị nghiêm trị theo luật. Ngay đến cả việc quật mộ khám nghiệm tử thi cũng nhất định phải được người thân của người đã khuất đồng ý. Nhưng riêng đối với mộ vô chủ thì quan phủ có thể tiến hành đào bới.

Nghĩa trang mai táng này ở chỗ trũng, mùa hạ thường xuyên bị hồng thủy bao phủ, vốn là không thích hợp làm mộ. Cũng chính bởi vì vậy, nên không cần phải tốn tiền khi chôn cất ở đây.

Nghe xong Hạ Lan Băng giới thiệu, Tư Đồ Sách biết, địa thế nghĩa trang ở chỗ trũng râm mát, phù hợp với điều kiện hẩn nói lúc đầu. Hẩn liền gật đầu đồng ý.

Tri huyện Thái Chiêu làm quan thanh liêm chính trực, sau khi nghe xong Hạ Lan Băng trình bày, trầm ngâm một lát, cũng hiểu được nếu Tư Đồ Sách nói là thật, thì vụ án kia rất có khả năng là án oan, nhất định muốn làm rõ ràng, lập tức chấp thuận cho bọn họ đào mười chỗ ở loạn phần mộ, để xác thực vấn đề. Ngoài ra, tri huyện cũng tự thân đến tận nơi để hiểu rõ thực hư.

Phần lớn người được chôn ở loạn phần mộ là dân lưu lạc không ai an táng. Cho nên trước khi chôn phải báo quan, đợi quan phủ khám nghiệm tử thi nghiệm chứng xác nguyên nhân tử vong, sau đó mới có thể khâm liệm. Cho nên Hạ Lan Băng gọi nha môn khám nghiệm tử thi tới, để cho hẩn tuyển mười ngôi mộ mà người chết không phải là tự sát thất cổ chết.

Những người khám nghiệm tử thi căn cứ vào trí nhớ của mình, xác định mười ngôi mộ mà người chết đã chết từ nửa tháng đến một tháng, bắt đầu đào bới.

Thái tri huyện ngồi trên một chiếc ghế xếp ở dưới gốc cây liễu, phe phẩy chiết phiến quan sát. Hạ Lan Băng cùng Tư Đồ Sách thì chịu đựng ánh mặt trời chói chang, đứng ngay bên cạnh ngôi mộ xem xét. Mỗi khi đào ra một cỗ thi thể, người khám nghiệm tử thi đều xem xét trước một phen, sau đó hướng hai vị sự gia báo cáo.

Tư Đồ Sách không có tự mình tiến lên kiểm tra, hẩn muốn tránh bị hiềm nghi là mình âm thầm động tay chân.

Một cỗ thi thể đã bị đào ra, cũng không có thay đổi gì về màu sắc, mãi đến cỗ thi thể thứ năm, người khám nghiệm tử thi kinh ngạc kêu lên: "Ai da, răng quả thật là màu đỏ!"

Mấy khám nghiệm tử thi khác cũng ngạc nhiên kêu lên.

Hạ Lan Băng liếc mắt nhìn Tư Đồ Sách một cái, cất bước đi tới, dùng ống tay áo bịt miệng mũi, cúi đầu xem. Quả nhiên, răng có màu đỏ nhạt. Hạ Lan Băng lấy ra một miếng vải bông, quần quanh một cành cây nhỏ, dùng sức xoa xoa lau răng của thi thể nhưng vẫn không xóa màu đỏ đi được.

Hạ Lan Băng quay đầu nhìn nhìn Tư Đồ Sách, thấy hẩn trấn định tự nhiên đứng ở đó, bộ dạng như đã đoán trước mọi việc. Hạ Lan Băng hướng hẩn gật đầu khen ngợi, sau đó đi đến dưới gốc cây liễu, nhỏ giọng đem kết quả này bẩm báo tri huyện.

Thái tri huyện rất là ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn Tư Đồ Sách một cái. Sau đó yêu cầu Hạ Lan Băng tiếp tục đào bới, đào đủ năm ngôi mộ còn lại.

Hạ Lan Băng lệnh những người khám nghiệm tử thi làm theo, đào lên năm cỗ thi thể còn lại. Kết quả, phát hiện trong số đó có hai cỗ thi thể răng biến thành màu đỏ!

Như vậy, mười cỗ thi thể có ba cỗ có răng biến thành màu đỏ. Như vậy đã đủ để xác thực vấn đề.

Hạ Lan Băng hướng Thái tri huyện nói : "Lão gia, xem ra, lời của Tư Đồ tiên sinh là thật. Việc rằng đổi màu chưa chắc là do bị bóp cổ chết hoặc xiết cổ chết. Như vậy, vụ án Vương lão giết vợ rất có thể là án oan."

Thái tri huyện chậm rãi gật đầu, sờ sờ đồ chiếc mũi đỏ rực như say rượu, nói : "Vậy bây giờ nên làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Thêm Một Thi Thể Thối Rữa

Hạ Lan Băng nói : "Mong lão gia cho tiến hành mở quan khám nghiệm tử thi vợ của Vương lão, hy vọng có thể tìm được nguyên nhân tử vong."

Thái tri huyện nói : "À, lần trước điều tra đều không có phát hiện gì. Bây giờ, lại quật một khám nghiệm tử thi, liệu có thể phát hiện ra gì sao?"

"Lần này do Tư Đồ tiên sinh tiến hành kiểm tra, hẳn nói có thể sẽ điều tra ra được chân tướng vụ việc."

"Vậy sao?" Thái tri huyện tựa hồ có chút không tin, bắt quá, nếu vụ này đúng là oan án, như vậy nhất định phải tìm ra chân tướng. Trước mắt, cũng chỉ có thể mở quan khám nghiệm tử thi lần nữa mới mong tìm được nguyên nhân tử vong thực sự. Lập tức gật đầu nói: "Tốt lắm, vậy mở quan khám nghiệm tử thi đi."

Thi thể của vợ Vương lão đã được người nhà đưa về an táng tại gia tổ mộ phần. Cũng may người nhà của vợ Vương lão cũng là người tại Trần Hải huyện, chẳng qua mộ phần là ở thành bắc vùng ngoại ô. Tuy nhiên, nếu muốn mở quan khám nghiệm lại lần nữa, chuyện quan trọng nhất chính là phải hỏi qua ý kiến người nhà nạn.

Hạ Lan Băng bước nhanh đi đến bên cạnh Tư Đồ Sách, thấy hắn đang nhìn thi thể cuối cùng ở nơi này ngẩn người, nàng liền nói: "Tri huyện đã đồng ý mở quan khám nghiệm tử thi...Người đang làm gì đấy?"

Tư Đồ Sách quay đầu lại nói: "Cổ thi thể này có chút kỳ quái. Tại hạ đã hỏi qua phu mai táng xem người dưới mộ là ai. Bọn hắn đều nói không biết. Tuy nhiên theo trí nhớ của bọn họ, cổ thi thể này cũng không phải do họ chôn. Họ đào ra được cổ thi thể này khi đang đem chôn một thi thể khác."

"Vậy sao?" Hạ Lan Băng ngồi xổm người xuống xem xét thi thể trong cái hố, bởi vì thi thể không người thu liệm, cho nên cũng không có quan tài, thi thể thối rữa lấm lem bùn đất, rất là khó coi.

Nàng nhận thấy thi thể này đã thối rữa nhiều, nhưng thịt còn chưa bị phân hủy hết, đầu lớn như cái đầu, ngoài ra nàng không phát hiện điều gì kì lạ khác, hỏi : "Có vấn đề gì sao?"

Tư Đồ Sách dùng sức lắc lắc chiết phiến, phe phẩy, nói : "Trời nóng thế này, tại sao trên thi thể lại được mặc rất nhiều quần áo?"

Hạ Lan Băng cúi đầu nhìn lên, ồ lên một tiếng: "Quả là kì lạ. Quần áo rất dày. Thường vào tiết xuân thu, người ta mới ăn mặc thế này. Chẳng lẽ trong nhà không có quần áo mỏng, cho nên đem y phục xuân thu mặc sao?"

"Không sai, tựa hồ có loại khả năng này, bắt quá, Hạ sư gia không thấy là quần áo trên thi thể lấm lem rất nhiều bùn đất sao? Hơn nữa màu đất trên quần áo có chút không đúng?"

Hạ Lan Băng cẩn thận quan sát, lại ồ lên một tiếng: "Đúng vậy, đất trên y phục có vẻ sẫm màu hơn là đất chung quanh. Vậy là có chuyện gì? Chẳng lẽ là....máu?"

Hai người liếc nhau một cái, đều chậm rãi gật đầu, Hạ Lan Băng phân phó phu mai táng nói : "Đem thi thể lên!"

Hai người khám nghiệm tử thi nhảy xuống hố đất, đang muốn nâng thi thể, Tư Đồ Sách vội nói: "Không thể trực tiếp nâng như vậy. Tình trạng của thi thể không còn tốt. Nếu cứ như vậy mà nâng lên thì sẽ hủy hoại những bằng chứng trên thi thể."

"Vậy làm sao bây giờ?" Hạ Lan Băng hỏi.

Tư Đồ Sách nhìn nàng một cái, hai vạt áo trường bào vén gọn ở bên hông, thả người nhảy xuống hố, hướng hai người khám nghiệm tử thi nói : "Các người lên đi, ta tự mình xem xét!"

Hạ Lan Băng nhú nhú mày: "Liễu Xuyên huynh, việc kiểm tra thi thể hãy để người khám nghiệm tử thi lo liệu đi!"

Thời cổ đại, việc khám nghiệm tử thi không phải do hình danh sư gia làm. Bọn họ có đến hiện trường cũng chỉ là đứng xem mà thôi. Chân chính khám nghiệm tử thi không phải bọn hán, mà là người khám nghiệm tử thi. Sau khi khám nghiệm tử thi xong, những người này sẽ ghi chép lại kết quả, xong rồi nộp sư gia. Cho nên Hạ Lan Băng thấy Tư Đồ Sách tự mình xuống hố để khám nghiệm tử thi, liền nhú mày.

Tư Đồ Sách vốn là chuyên viên pháp y hình sự hiện đại xuyên việt đến đây. Những thi thể ghê tởm hơn thế này cũng đều đã giải phẫu kiểm tra qua, đã thành thói quen, khoát tay tỏ vẻ không ngại, ngồi xổm người xuống xem xét thi thể.

Hắn nhờ viên khám nghiệm tử thi mang đến cái túi của mình. Sau đó mở bao lấy ra rương dụng cụ pháp y, tiến hành mở khóa mật mã, cầm lên một đôi găng tay giải phẫu bằng nhựa trong, lại lấy ra một kéo nhỏ, cẩn thận cắt bỏ quần áo bên ngoài của thi thể.

Sau khi cắt bỏ vài chỗ quần áo trên thi thể, Hạ Lan Băng cùng với cả nhóm khám nghiệm tử thi đều hít vào một hơi lạnh. Chỉ thấy toàn thân thi thể gòì trắng hếu bỏ đầy!

Cạnh tượng này quả thật làm cho người ta sởn gai ốc!

Tư Đồ Sách cũng lắp bắp kinh hãi, hán giật mình không phải bởi vì chỗ gòì ghê tởm kia, mà là hắn biết, thi thể này khẳng định là toàn thân đều bị tổn thương!

Đối với quá trình thối rửa của xác người bình thường, ruồi bọ sẽ ăn thịt ở những chỗ như mũi, miệng, sau khi ăn xuyên qua thịt xong, chúng mới đẻ trứng. Trứng này nở ra biến thành giòi, rồi từ miệng mũi chò tiến vào trong cơ thể. Còn ở ngoài da, chúng sẽ phun ra dịch tiêu hoá đục khoét làn da, để một đám dơ bẩn màu xám trắng lúc nhúc ở bên ngoài chui vào cắn nuốt nội tạng. Cho nên quá trình thối rửa của xác người bình thường, đa phần làn da sẽ còn đầy đủ, giòi ở ngũ quan chờ thông suốt chỗ tận cùng trong cơ thể mới tiến hành phá hư. Mà hiện giờ thi thể toàn thân bỏ đầy giòi, khả năng lớn nhất có thể chính là thân thể có những vết thương trên diện rộng, ruồi bọ trực tiếp ở miệng vết thương đẻ trứng thành giòi, theo miệng vết thương bắt đầu cắn nuốt thi thể!

Tư Đồ Sách dùng bàn tay có găng tay nhựa cẩn thận quét rụng giòi trên người xuống, lộ ra thân thể phía dưới.

Quả nhiên, dùng từ "thương tích đầy mình" để hình dung tình trạng thi thể cũng không nửa điểm quá đáng. Toàn thân trên dưới không có một chỗ nào lành lặn, tất cả đều thối rửa, phía dưới giòi bắt đầu ùn ùn kéo lên!

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Có Tật Giật Mình

Tư Đồ Sách ngẩng đầu nhìn phía Thái tri huyện: "Mong lão gia có thể chấp thuận cho ta nhanh chóng giải phẫu thi thể để điều tra rõ nguyên nhân tử vong."

Trên mặt Thái tri huyện thoáng hiện lên vẻ kinh hoàng trong nháy mắt, sờ sờ mũi đỏ rực như say rượu, nói: "Này. . . , hay là không cần đi."

Tư Đồ Sách không thể tưởng được Thái tri huyện sẽ cự tuyệt, gấp giọng nói: "Người này rõ ràng có dấu hiệu bị giết. Đây chính là án mạng! Sao có thể nhìn thấy mà không tra xét đây?"

Thái tri huyện có chút không vui, thần nhiên nói: "Người này trên người cũng không có vết thương rõ ràng. . ."

"Những nơi có giòi bỏ đầy chính là miệng vết thương!"

"Thi thể đã muốn thối rửa, nhìn không ra vết thương. Cái này chẳng qua là giòi đục khoét mà thành thôi."

"Không phải! Này. . ."

"Được rồi!" Thái tri huyện cắt ngang lời Tư Đồ Sách, "Bồn huyện đã có quyết định, không đáng phải phẫu thi để tra xét! Lập tức đem thi thể đi chôn. Các người đi thăm dò vụ án Vương lão giết vợ đi!" Dứt lời, phất ống tay áo, rồi xoay người bỏ đi.

"Chính là lão gia. . ." Tư Đồ Sách còn muốn tiếp tục tranh cãi, liếc mắt một cái nhìn thấy Hạ Lan Băng bên cạnh hổ, đưa mắt ra hiệu cho mình, có chút ngạc nhiên, liền ngậm miệng không nói.

Chờ Tư Đồ Sách trèo lên khỏi hố, phu mai táng liền một lần nữa đem thi thể kia đi chôn.

Tư Đồ Sách đi đến bên cạnh Hạ Lan Băng, thấp giọng nói: "Này rõ ràng là án mạng, làm sao huynh không nói giúp để tri huyện đại nhân tra rõ a?"

Hạ Lan Băng quay đầu nhìn nhìn hắn, không trả lời.

Tư Đồ Sách có điều ngộ ra, nói: "Tại hạ hiểu rồi. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, đúng không?"

"Thái tri huyện không phải loại người như vậy!" Hạ Lan Băng quả quyết nói.

"Vậy đại nhân vì cớ gì mà không tra xét?" Tư Đồ Sách cũng ngang nhiên nói.

Hạ Lan Băng chăm chú nhìn hắn một lát, chậm rãi nói: "Người thật muốn biết?"

"Chẳng lẽ có gì mờ ám sao?"

Hạ Lan Băng cười lạnh một tiếng, nói: "Đi, ta cho người biết, dù sao người làm hình danh sư gia, sớm hay muộn phải gặp bọn hắn."

"Bọn hắn? Ai?"

"Đồng xướng! Cẩm Y vệ!"

Tư Đồ Sách tự nhiên rung mình một cái. Hai từ này trong lịch sử của Minh triều rất vang dội. Tư Đồ Sách tuy rằng chủ yếu nghiên cứu khoa học tự nhiên, nhưng cũng đã từng nghe qua. Đồng xướng cùng Cẩm Y vệ đều là tổ chức đặc nhiệm do Minh triều Hoàng Đế thiết lập, chuyên thu thập tình báo, chen ép đối thủ chính trị, không bị hạn chế bởi pháp luật, làm việc trực tiếp dưới quyền của hoàng đế. Tổ chức này tương đương với "KGB", "CIA" và "FBI". Tuy nhiên, ba tổ chức kia ít nhất còn chịu bị pháp luật ước thúc, không thể xằng bậy, nhưng mà Cẩm Y vệ cùng Đồng xướng đứng trên cả luật pháp, chỉ bị Hoàng Đế chế ước.

Hạ Lan Băng thấy vẻ mặt hắn, cười lạnh nói: "Như thế nào? Sợ rồi sao?"

Tư Đồ Sách miễn cưỡng cười, nói: "Người họ là Đồng xướng hoặc Cẩm Y vệ giết?"

"Ta thập phần khẳng định!" Hạ Lan Băng cúi đầu nói nhỏ, "Người chết toàn thân thương tổn, đặc biệt phía sau lưng có những vết thương lớn. Đó là thủ pháp tra tấn đặc biệt của Đồng xướng cùng Cẩm Y vệ, tên là 'Cọ rửa'! Họ cởi sạch quần áo phạm nhân, sau đó dùng nước sôi sùng sục tưới lên lưng, rồi lại dùng bàn chải dây đing sặc nhọn mặc sức chà xát!"

"Ta khinh!" Tư Đồ Sách kim lòng không được mắng một câu, "Như thế nào lại như vậy. Quá ư biến thái!"

Hạ Lan Băng âm thanh lạnh lùng nói: "Những vụ án roi nào do Đồng xướng cùng Cẩm Y vệ quản thì nha môn địa phương không được phép nhúng tay. Nếu không, quan địa phương nhẹ thì mũ cánh chuồn rơi xuống đất, nặng thì đầu người khó giữ được! Cho nên, không nên trách Thái tri huyện mặc kệ vụ án này. Cơ bản là đại nhân không có quyền lực quản nên chỉ đành nhắm mắt làm ngơ!"

"Ta hiểu rồi." Tư Đồ Sách gật gù đầu. Bản thân hắn chẳng qua chỉ là một sư gia nho nhỏ do tri huyện mời. Chuyện mà tri huyện đã mặc kệ, thì hắn càng không nên xen vào. Hơn nữa, hắn chỉ là một hình danh sư gia ở huyện nha, muốn kháng lại Đồng xướng cùng Cẩm Y vệ, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Nhưng là mắt thấy án mạng mà không tra xét, trong lòng hắn luôn cảm thấy áy náy.

Hai người yên lặng cưỡi ngựa, đi theo kiểu Thái tri huyện đi về hướng thành Bắc.

Khi đến nhà mẹ vợ Vương lão, nha dịch nói nha môn cần phải phẫu thi để phúc tra lại vụ án. Nhạc phụ Vương lão vừa nghe liền vội nói: "Nhập thổ vi an, hiện tại lại cần đào ra để phẫu thi, này này này. . ."

Mẹ vợ Vương lão lại càng một phen khóc ròng: "Ông trời ơi, nữ nhi của ta chết thảm bởi một kẻ không còn nhân tính. Vậy mà bây giờ, các người còn muốn xẻ thịt phanh thây. Con của lão nương chết rồi mà còn không được yên ổn. Rốt cuộc kiếp trước nó đã gây ra oan nghiệt gì?"

Cả nhà khóc hù hụ. Thái tri huyện cũng có chút khó xử, ngẫm nghĩ nửa ngày, vẫn không đưa ra được chủ ý, đành nhìn về phía Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách cất bước đi qua, hướng cha mẹ nạn nhân chấp tay nói: "Lão nhân gia xin người đừng khóc, hãy nghe ta nói hai câu."

Thời xưa, dân chúng đều là e sợ quan trên. Chẳng qua là nghe nói còn muốn phẫu thi con mình, cảm lòng không được nên mới khóc. Bây giờ nghe người nha môn lên tiếng, tự nhiên không dám khóc nữa, liền nuốt nước mắt nhìn hắn.

Tư Đồ Sách mở ra chiết phiến, quạt quạt hai vị lão nhân, nói: "Thực không dám giấu diếm, con gái của người chết có chút kỳ quái, có thể không phải là do con rể người gây nên!"

"Cái gì?" Hai người kinh ngạc vạn phần, nhìn hắn. Phụ thân nạn nhân ngạnh lên cổ nói: "Người dựa vào cái gì? Người là. . .?"

Tri huyện liền hừ một tiếng, kéo dài âm điệu, dùng giọng quan phụ mẫu, nói: "Vị này chính là tân hình danh sư gia mà bản huyện vừa mời được. Họ kép

Tư Đồ, tự Liễu Xuyên. Vị này phụ trách vụ án con gái của các người. Lời hấn nói chính là lời của bốn huyện!"

Hai người vừa nghe, kim lòng không được, sợ run cả người, sắc mặt lập tức dịu xuống, nhưng lại không cam tâm, về mặt đau khổ chấp tay thì lễ nói : "Tư Đồ sư gia, vừa rồi hạ dân có chút bất kính. Thực xin lỗi. Nhưng mà nữ nhi của hạ dân quả thật là do tên súc sinh kia bóp chết ! Hạ dân có nghe nha môn khám nghiệm tử thi nói, người bị bóp chết thì sẽ có răng màu đỏ bầm! Tình huống đó giống hiện trạng của nữ nhi hạ dân như đúc. Hơn nữa, lúc ấy trong nhà chỉ có hai người bọn họ, cũng không có người ngoài tiến vào. Huống chi, nếu không bị giết, hấn vì sao phải đem nữ nhi của hạ dân giấu đi hơn mười ngày ? Còn lừa gạt hạ dân, nói là đã đi ra ngoài rồi. Nếu không phải bị người phát hiện, nữ nhi của hạ dân chẳng phải là. . . Hu hu hu" nói đến chỗ thương tâm, lão nhân không chịu nổi lại khóc rống lên.

Lão thái thái lại càng khóc thảm thiết làm người nhà phải liên tục khuyên bảo, an ủi.

Tư Đồ Sách cũng không sốt ruột, chờ bọn họ dịu đi một chút, mới nói : "Người khám nghiệm tử thi nói chưa chính xác. Không phải bắt buộc là người bị bóp chết thì răng mới đỏ lên. Thi thể của người có nguyên nhân tử vong khác cũng có thể sẽ xuất hiện răng màu đỏ bầm. Điểm này chúng ta vừa mới ở loạn phần mộ kiểm chứng mười vô danh thi thể. Hiện giờ, nha môn muốn tiến hành phẫu thi kiểm tra để chứng thật điểm này. Đúng không, lão gia và Phù Dung huynh?"

Nói đến đây, trước mắt Tư Đồ Sách lại hiện ra vô danh thi thể toàn thân chằng chịt vết thương hoại nghi do Cầm Y vệ hoặc là Đông xướng tra tấn đến chết.

Thái tri huyện cùng Hạ Lan Băng nghe Tư Đồ Sách nói xong, đều gật gật đầu. Thái tri huyện nói : "Tiên sinh nói không sai. Quả là như vậy."

Hai người kia nghe nói vì để kiểm tra thực hư việc răng đổi màu, nha môn đã mở quan khám nghiệm mười tử thi, bất giác có chút sợ hãi. Hiện tại xem ra, nha môn đối với chuyện này đã hạ quyết tâm tra xét minh bạch. Nếu như mình kháng kháng ngăn trở, chỉ sợ sẽ rước lấy mầm tai vạ. Không khỏi nghĩ ngại nhìn nhau.

Tư Đồ Sách lắc lắc đầu, tập trung suy nghĩ rồi nói: "Cho nên, nếu chỉ dựa vào việc răng của con gái người màu đỏ bầm liền suy luận là bị bóp chết thì phi thường gượng ép. Chứng cứ không đủ. Nếu cứ như vậy bầm báo lên trên thì quan trên cũng sẽ không xét duyệt mà gởi trả hồ sơ về. Đến lúc đó chắc chắn phải mở quan phẫu thi kiểm tra. Cho nên bây giờ, ta hi vọng các người có thể phối hợp nha môn tra án. Điều tra rõ ràng nguyên nhân tử vong của con gái. Nếu có hung phạm thì bắt lấy hung phạm. Còn nếu như nguyên nhân tử vong là tự nhiên thì cũng có thể trả lại công đạo cho con rể người."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Kiểm Tra Thi Thể

Lão phụ nước nỏ nói: "Hấn đã giết tiểu nữ của hạ dân, mà bây giờ còn muốn công đạo?"

Hạ Lan Băng về mặt ôn hoà xen vào nói: "Lão nhân gia, vừa rồi Tư Đồ sư gia đã nói rất rõ ràng. Con gái của người có thể không phải bị con rể người giết chết. Nếu quả đúng như vậy, thì không phải con rể người sẽ phải bị chém đầu một cách oan uổng sao?"

Nhị lão nghe lời này đều ngừng khóc.

"Vợ chồng con gái người đã có hài tử chưa?" Hạ Lan Băng hỏi.

"Vâng, có hai đứa nhỏ, một trai một gái."

"Vậy à. Giả sử con rể người không phải là hung thủ, nhưng lại bị kết án. Khi đó không chỉ có hấn oan uổng, mà cháu của người cũng thành trẻ mồ côi không cha không mẹ! Mà hung thủ thật sự lại tự do tự tại ngoài vòng pháp luật. Hấn đây không phải là việc các người muốn chứng kiến?"

"Nhưng mà, không phải hấn thì là ai?" Lão phụ không cam lòng.

"Muốn tra xét rõ ràng, chỉ có thể phẫu thi kiểm tra."

Nhị lão lại ngập ngừng nhìn nhau, rút cục thờ dài, gật gật đầu.

Thấy hai người đáp ứng rồi, Tư Đồ Sách liền nhờ người đi tìm thợ mộc mượn cưa ngắn, búa sắt. Sau đó, đoàn người đi tới mộ địa ở vùng ngoại ô thành Bắc mai táng Vương lão thê tử.

Người khám nghiệm tử thi đào mở phần mộ, cạy mở quan tài, lộ ra thi thể bên trong.

Thi thể đã bị thối rữa nhiều, mùi thối nồng nặc khiến cả nhóm khám nghiệm tử thi phải bịt mũi, thậm chí cả thân nhân người chết mặt mày biến sắc, lách mình tránh ra, đứng ở phía xa khóc hu hu.

Trông thấy tử thi, trong lòng Tư Đồ Sách chợt lạnh, thi thể thối rữa rõ rệt. Chính vì vậy, những vết thương cùng với những biến đổi bệnh lý có khả năng bị che giấu. Có điều tra rõ nguyên nhân tử vong hay không chỉ có thể nhìn vận khí của mình.

Việc kiểm tra thi thể tiến hành ngay tại mộ địa. Mẫu thân người chết đứng ngoài quan sát. Tư Đồ Sách bắt đầu phẫu thi kiểm tra.

Trước hết hẩn dùng kéo cắt bỏ quần áo thi thể, rồi tiến hành kiểm tra bên ngoài.

Kiểm tra bên ngoài thi thể không có phát hiện khác thường, hẩn cẩn thận kiểm tra cổ người chết, không có phát hiện dấu vết bị bóp cổ. Đương nhiên, phát hiện này vẫn chưa đủ để loại trừ khả năng bị bóp chết. Bởi vì nếu dùng tơ lụa mềm xiết cổ thì sẽ không lưu lại dấu vết.

Hẩn lấy bộ dao mổ tử trong rương dụng cụ pháp y ra, bắt đầu chú tâm giải phẫu cổ của tử thi. Nếu như là bóp chết, thì rất có khả năng xương sụn bên trong cổ bị tổn thương.

Giải phẫu không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

Hẩn bắt đầu giải phẫu thi thể từ dưới bụng đi dần lên phía trên, sau đó mổ lồng ngực ra, cũng không có phát hiện dị thường.

Hi vọng cuối cùng của hẩn bây giờ là giải phẫu bộ não người chết xem có phát hiện gì mới hay không.

Đầu tiên, hẩn cẩn thận dùng dao cạo sạch tóc người chết, kiểm tra da đầu, không có phát hiện dấu vết ngoại thương. Sau đó, hẩn dùng dao mổ rạch một đường trên da đầu, kiểm tra đầu lâu, cũng không có phát hiện dấu hiệu xương bị gãy.

Hiện tại, chỉ có thể mổ hộp sọ ra để kiểm tra đại não bên trong. Trong rương dụng cụ pháp y không có cưa, hẩn bèn đứng lên, cầm lấy cái cưa đã đi mượn trước đó, bắt đầu cưa đầu tử thi.

"Sur gia! Người! Người làm cái gì vậy?" Mẫu thân người chết nóng nảy kêu lên.

Tư Đồ Sách không có ngừng tay: "Sẽ phải kiểm tra bên trong đầu. Nhất định phải mở hộp sọ ra mới được. Bằng không làm sao có thể biết bên trong thế nào?"

Mẫu thân người chết cũng là dưới tình thế cấp bách mới lên tiếng ngăn cản. Nghe hẩn nói có lý, cũng không lên tiếng nữa nhưng phải chứng kiến cảnh con gái bị giải phẫu như thế, trong lòng bi thông, bi ai khuy xuống, nghẹn ngào khóc lên.

Tư Đồ Sách tiếp tục cưa đầu tử thi, dùng cưa ngăn cưa rời ra.

Thông qua kiểm tra hẩn phát hiện, màng cứng bộ não tử thi cơ hồ biến mất, bên trái não bộ bị sưng, từng tảng máu lớn màu đen trong đầu là dấu hiệu của xuất huyết, hướng đối xứng lệch vị trí. Lật lại vị trí bất đối xứng để cho bộ não trở lại cân bằng, rãnh não nông. Thực hiện nhiên, đại não xuất huyết cấp tính, áp bức mô não dẫn đến rối loạn chức năng não, khiến cho nạn nhân đột tử!

Tiến hành kiểm tra các bộ phận còn lại, không có phát hiện gì khác thường nữa.

Tư Đồ Sách đứng lên, cao giọng hướng Thái tri huyện nói: "Lão gia, phẫu thi kiểm tra đã xong rồi. Nguyên nhân tử vong cũng đã điều tra xong!"

Vừa nghe lời này, Thái tri huyện vội vàng đứng dậy, bước nhanh tới. Phụ thân người chết cũng từ đằng xa chạy tới. Hai người thấy thi thể bị giải phẫu nát bét, thi trên mặt biến sắc, lại bị mùi tanh tươi xộc vào mũi, lui lại mấy bước, nhanh chóng lấy tay bịt miệng mũi.

Tư Đồ Sách trước hết chỉ vào cổ họng người chết nói: "Thỉnh lão gia xem, nếu như là bị bóp chết, xương sụn tuyến giáp ở phía trên, xương móng nhỏ hình chữ U cũng sẽ bị gãy, nhưng vừa rồi tại hạ kiểm tra, hai chỗ xương này không có dấu hiệu bị gãy. Hơn nữa thi thể không có triệu chứng ngạt thở cơ bản tử vong. Cho nên, theo như phẫu thi, thì không có gì chứng minh rõ ràng cho việc bị bóp chết"

Thái tri huyện đứng ở xa xa, mùi tanh tươi xộc lên khiến tri huyện muốn té ngã. Hơn nữa, tri huyện đối với giải phẫu học ù ù cạc cạc, căn bản không biết cái gì là xương sụn tuyến giáp, cái gì là xương móng nhỏ hình chữ U. Tri huyện hết thấy giao cho sư gia, hẩn nói rất là đúng, liền liên tục gật đầu.

Hạ Lan Băng phá án hoàn toàn dựa vào suy luận, cùng lắm chỉ là tiến hành kiểm tra bên ngoài thi thể, chưa bao giờ phẫu thi, cũng không hiểu giải phẫu học, tự nhiên cũng không phân biệt ra được Tư Đồ Sách nói rất đúng hay sai. Chỉ là nhìn vào vẻ mặt hẩn, thấy hẩn nói một cách mạch lạc, nên Hạ Lan Băng gật đầu đồng ý, sau đó hỏi: "Nếu tìm không thấy chứng cứ chứng minh nạn nhân bị bóp chết, vậy nguyên nhân tử vong theo như người phẫu thi là gì?"

"Cơ bản đã điều tra rồi!" Tư Đồ Sách di chuyển hộp sọ của người chết, chỉ vào chỗ có những tảng máu đen ứ đọng, nói: "Người chết là do đại não xuất huyết cấp tính, áp bức mô não dẫn đến rối loạn chức năng não dẫn đến tử vong."

Thái tri huyện nhìn thấy bộ não trắng nhợt lại còn có những chỗ máu bầm đen, thiếu chút nữa ói ra, che miệng nôn khan vài tiếng, quay đầu đi, kìm nén bức bối nói: "Nạn nhân là do óc bị xuất huyết nên chết?"

"Đúng vậy"

"Đầu như thế nào lại có thể vô duyên vô cớ xuất huyết? Con người có thể bị như vậy sao?" Thái tri huyện lại nhìn thoáng qua, nhất thời cảm thấy trong bụng phiền gang đảo hải, nhanh chóng nhắm mắt, quay đi.

Tư Đồ Sách thân nhiên dùng ngón tay sờ đại não của thi thể, nói: "Khẳng định không phải, bởi vì vừa rồi tại hạ kiểm tra đầu người chết. Tại hạ nhận thấy trên da đầu và xương sọ đều không có phát hiện dấu vết ngoại thương. Cho nên, nguyên nhân xuất huyết phải là đến từ trong não bộ. Có thể là do cao huyết áp hoặc là xơ cứng động mạch, cũng có thể có thể là do xuất huyết não dị dạng vân vân. Tuy nhiên cụ thể là nguyên nhân gì, hiện tại khó có thể điều tra rõ. Bởi vì các tế bào não đã chết, các mạch máu đã bị phân rã. Nhưng có thể khẳng định là, trên đại não người chết tồn tại những chỗ xuất huyết lớn. Nguyên nhân tử vong là do não xuất huyết. Đương nhiên, muốn xác định điểm này, tại hạ còn cần thẩm vấn phạm nhân, tra hỏi tình huống tử vong của nạn nhân. Nếu trước lúc chết, có hiện tượng đau đầu kịch liệt, chóng mặt, nôn mửa nhiều, sắc mặt đỏ, hoặc là ngủ mê không tỉnh, thở sâu nặng, ngáy lớn, méo miệng và những triệu chứng khác. Tại hạ liền có thể xác định chắc chắn."

Thái tri huyện nghe không hiểu những thuật ngữ y học hiện đại mà Tư Đồ Sách trình bày, nhưng tri huyện đã dùng người thì không nghi ngờ. Dù sao chính tri huyện đã mời Tư Đồ Sách làm hình danh sư gia, tự nhiên là hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói. Tri huyện cũng không còn dừng khí lại nhìn thi thể kinh khủng kia cái, khoát tay nói: "Được được, lên kiệu quay về nha!" Lại chỉ phụ mẫu người chết, nói: "Các người cũng đi theo đi, chờ tin tức." Dứt lời, bỏ đi nhanh như chạy trốn.

Hai vị lão nhân vội vàng khom người đáp ứng, tạ ơn.

Tư Đồ Sách khâu lại thi thể, dùng quần áo do người thân nạn nhân mang đến mặc vào cho thi thể, đặt lại vào trong quan tài. Phu mai táng liền đóng đinh nắp quan tài lại, đặt vào mộ phần để chôn.

Thân nhân người chết thấy hân xử lý thi thể thoả đáng, trong lòng lúc này mới cảm thấy trấn an một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Dám Làm Việc Nghĩa

Xử lý xong việc an táng lại thi thể, đoàn người đi theo sau kiệu của Tri huyện lão gia về nhà môn. Sau khi chịu đựng ánh nắng chói chang suốt cả một ngày, đã vậy lại còn bị tra tấn cấp mắt lúc tra xét bộ não của tử thi, Thái tri huyện cảm thấy choáng váng, buồn nôn, thật sự không chịu nổi, đành phải ủy thác hai vị sư gia tiếp tục tra án, còn mình thì về trước nội nha uống nước ô mai do phu nhân cho đỡ mệt.

Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng lập tức đi vào đại lao nhà môn, thẩm vấn Vương lão.

Đây là lần đầu tiên Tư Đồ Sách đặt chân vào nhà giam của nhà môn thời xưa. Nhà giam này so với ngục giam của xã hội hiện đại thì quả thật khác biệt rất nhiều. Hắn nhìn thấy những dãy nhà trệt, những hàng rào bằng gỗ. Hắn thấy đại lao đặc biệt có vẻ giống với những nhà lao người ta thường dựng trên kịch truyền hình, nhưng âm u hơn rất nhiều. Một người vừa bước vào từ ngoài trời nắng chói chang thì phải một lúc lâu sau, đôi mắt mới có thể thích ứng được. Mùi nấm mốc cùng với những mùi tanh tươi không rõ tên xộc vào mũi. Điều này ắt hẳn người xem chưa bao giờ cảm nhận được trên kịch truyền hình.

Lúc trước Tư Đồ Sách đã từng đến nơi này, gặp mặt qua ngục tốt và cai ngục ở đây, cho nên những người này đều biết hắn là ai.

Hạ Lan Băng gọi giải Vương lão tới. Ngục tốt hấp tấp chạy đi áp giải phạm nhân. Cai ngục nhanh chóng lệnh cho người khác dâng lên hai chén trà đậm, hương thơm ngào ngạt. Lại có một tên ngục tốt khác cầm quạt lá cọ đứng sau lưng hai vị sư gia hầu quạt.

Hạ Lan Băng đối với những việc này đã rất quen thuộc, nhưng Tư Đồ Sách lại có chút không quen, vội nói không cần quạt. Thế nhưng tên ngục tốt lại tưởng là sư gia cho rằng hắn quạt chưa đủ lực, nên nhanh chóng nhờ một tên ngục tốt khác giúp đỡ luân phiên quạt.

Hạ Lan Băng cười cười: "Không sao. Nơi này oi bức. Nếu không có người quạt thì Tư Đồ sư gia sẽ thành thịt hun khói mất."

Tư Đồ Sách cười cười: "Tại hạ không đến mức công tử bột như vậy."

"Vậy sao?" Hạ Lan Băng có nhiều thú vị nhìn hắn, "Nhìn bộ dạng này của sư gia, ta đoán trước đây gia cảnh chắc cũng không tệ. Sao sư gia lại lưu lạc giang hồ?"

Tư Đồ Sách hàm hồ nói: "Chuyện ngoài ý muốn thôi."

"Xem ra sư gia cũng nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh lắm. Tuy nhiên, sư gia thể chất yếu đuối, đi lại giang hồ hẳn là gặp nhiều vất vả?"

"Cũng bình thường."

Hạ Lan Băng nhớ lại ánh sáng từng xuất hiện khi Tư Đồ Sách ra sau quầy của tửu lâu lúc hấn phá vụ án mất trộm. Ánh sáng ấy không phải loại mà những ngọn đèn thường có thể so sánh được. Hạ Lan Băng bật thốt lên hỏi: "Đúng rồi, lúc sư gia phá án, thực sự là đã thi triển pháp thuật sao?"

Tư Đồ Sách suy nghĩ thực sự mình còn rất nhiều phương pháp hình sự pháp y hiện đại sau này cần phải tiến hành, nếu bây giờ đồ hết cho đạo pháp, thì đó cũng là một cái có rất tốt, liền mỉm cười gật đầu: "Không sai. Là do sư phụ tại hạ truyền thụ."

Việc Tư Đồ Sách dùng đạo pháp ở tửu lâu rất nhanh phá án sớm đã lan truyền khắp cả nha môn. Bất kỳ ngục tốt nào cũng biết, cho nên khi thấy hấn, đều có chút kính sợ. Nghe hấn và Hạ Lan Băng đang bàn luận, một ngục tốt liền nói: "Tiên sinh có thể thể hiện tài năng để các huynh đệ ở đây được thưởng lương hay không?"

Hạ Lan Băng cũng muốn nhìn kỹ xem pháp thuật kia rốt cuộc là như thế nào nên nhìn hấn với vẻ chờ mong.

"Chuyện này.. ." Tư Đồ Sách không muốn rương bảo bối của mình thu hút sự chú ý của quá nhiều người khác, liền lắc đầu: "Thật xin lỗi, sư phụ nói, pháp thuật kia chỉ có khi phá án mới có thể dùng, bình thường không được phép hiển lộ, nếu không pháp thuật sẽ không linh nghiệm."

Thực ra điều này cũng có chút đúng. Các loại thuốc thử, thuốc bột mỗi lần dùng là lại ít đi một chút. Có muốn mua thì cũng không có chỗ nào bán. Nên hấn nhất định phải tiết kiệm. Không phải trường hợp cần thiết thì tuyệt đối không dùng.

Bọn họ tuy có đó thất vọng, nhưng cũng biết quy củ, vội cười cười nói không sao, sau đó lại luôn miệng khen ngợi cách Tư Đồ Sách dùng phép thuật phá án. Đó thực là sự may mắn của nha môn và triều đình.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì ngục tốt đã giải Vương lão đến, bắt hấn quỳ rạp xuống đất. Vương lão vừa bị xiềng chân khóa tay, trên cổ còn mang một cái gông to bằng gỗ.

Gông gỗ là hai khối gỗ được nối với hợp cùng một chỗ, kẹp lại ở cổ của phạm nhân, dày mấy tấc, nặng trĩu, mặt trên còn có dấu vết màu đỏ sẫm, hấn là vết máu, cũng không biết là đã được dùng để gông cùm bao nhiêu phạm nhân.

Wang Lao quỳ trên mặt đất, không ngừng rên rỉ, chắc là những xiềng xích cùng gông cổ kia khiến cho hấn thống khổ dị thường.

Tư Đồ Sách đi thẳng vào vấn đề: "Wang Lao, chúng ta nay thẩm vấn ngươi, là muốn lại phúc tra lại vụ án này, hi vọng ngươi thành thật trả lời."

Wang Lao vội cố sức gật đầu: "Hạ dân. . . , hạ dân thật oan uổng a. . ."

"Có phải là ngươi bị oan uổng hay không sẽ được chúng ta tra xét rõ ràng. Trước tiên, ngươi phải đem mọi chuyện kể lại rõ ràng."

"Dạ!" Wang Lao cố sức nuốt nước bọt, ngập ngừng nói: "Buổi sáng hôm đó, nương tử của hạ dân vừa đi chợ về đã khóc sụt sùi. Hạ dân hỏi nàng có việc gì. Nàng nói, có mấy người... vài người trên đường trêu chọc nàng. Hạ dân. . . hạ dân thuận miệng mắng vài câu, nói nàng. . . nói nàng không giữ đạo làm vợ. Người ta thường nói không có lửa làm sao có khói. Nếu nàng ngày thường yên phận thủ thường, người ta cũng sẽ không trêu chọc nàng. . ."

Hạ Lan Băng vừa nghe, tức khí mắng: "Đồ khốn! Nương tử ngươi bị người ta trêu chọc. Ngươi không biết bảo vệ thì thôi, sao lại trách cứ nương tử ngươi. Ngươi có biết suy nghĩ hay không?"

Một đám ngục tốt sôi nổi đua nhau mắng phụ họa.

"Sư gia cùng chư vị không biết, " Wang Lao buồn rười rượi nhìn Tư Đồ Sách một cái, "Những người đó. . . , không thể trêu vào a. . ."

"Ta khinh!" Hạ Lan Băng lại càng nộ khí xung thiên, "Không thể trêu vào thì lại quay sang trách mắng vợ mình? Ngươi còn có phải là nam nhân hay không?"

Tư Đồ Sách khoát tay chặn lại, ý bảo Hạ Lan Băng không nên gấp gáp, hỏi Wang Lao nói: "Những người này là ai?"

Wang Lao không tự chủ được rung mình một cái, bộ dạng giống như gặp ma, cúi đầu.

Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng liếc mắt nhìn nhau, Hạ Lan Băng âm thanh lạnh lùng nói: "Có là đám người Cẩm Y vệ hoặc Đông Xương không?"

Wang Lao lại khẽ run rẩy, he hé mắt nhìn Hạ Lan Băng một cái, rồi mới chậm rãi gật đầu, hàm hồ nói một câu: "Dạ đúng. . . là người của Đông Xương. . ."

Đông Xương! Rõ ràng tổ chức đặc nhiệm, không thể tưởng được lại ngang nhiên trên đường cái trêu chọc dân nữ, nhưng lại khiến cho người khác không dám hé răng, chỉ dám ở nhà mắng nương tử của mình!

Tư Đồ Sách nói: "Bọn hấn trêu chọc nương tử ngươi như thế nào?"

Wang Lao vẻ mặt âm trầm, hiển nhiên là đối với chính mình không có biện pháp bảo hộ thể tử của chính mình khỏi bị vũ nhục mà thương tâm, khàn khàn

lên giọng nói : "Nương tử hạ dân nói, bọn hần uống rượu, xâu xé quần áo nàng, lại còn sờ soạng nàng, còn dùng rượu tưới nàng, còn muốn đem nàng . . , nương tử hạ dân liệu chết không theo. Sau đó Cẩm Y Vệ xuất hiện, hai bên khẩu chiến, nương tử hạ dân thừa dịp trốn đi mất."

Tur Đồ Sách sừng sốt: "Cẩm Y vệ còn có thể hăng hái làm việc nghĩa ?"

Hạ Lan Băng cười cười, chiết phiến hé ra che ở trước mặt, tiến đến Tur Đồ, nhỏ giọng nói vào tai hần: "Cẩm Y vệ cùng Đông xướng không hợp, tranh giành cầu xé lẫn nhau, đều muốn hạ nhục đối phương. Cũng không phải là có ý định cứu nương tử hần."

Tur Đồ Sách nói : "Bất kể là có hay không ý định, ít nhất cứu người ta, đây cũng là chuyện tốt."

"Liễu Xuyên huynh, Cẩm Y vệ rốt cuộc như thế nào, sau này huynh sẽ biết. Bất quá, xin khuyên huynh một câu, chuyện có liên quan đến Cẩm Y vệ cùng Đông xướng, đặc biệt là Đông xướng, tốt nhất đừng hỏi nhiều, miễn cho đùa với lửa sẽ chết cháy."

Tur Đồ Sách gật gật đầu: "Đa tạ Phù Dung huynh nhắc nhở!"

Hạ Lan Băng đối Vương lão nói : "Ngươi kể tiếp đi!"

Wang lão thở dài, nói : "Hạ dân mắng nương tử nhưng nương tử tính khí cương liệt, khóc lên rồi cãi nhau, còn xé quần áo của hạ dân. Hạ dân đành phải dùng tay bóp cổ nàng, thực ra chỉ là muốn nàng đừng tiếp tục như thế nữa. Sau đó nàng gãy ra. Hạ dân lúc đó nghĩ lại cũng thấy mình đã sai, bèn bỏ đi ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Phần Uất Mà Chết

Tur Đồ Sách xen vào hỏi: "Trước khi ngươi rời đi, nương tử ngươi thế nào?"

Wang lão nói : "Nàng vẫn bình thường, đứng tựa vào khung cửa mắng hạ dân, sau đó khóc. Đợi cho nàng nguôi đi thì hạ dân mới quay trở lại nhà. Lúc về thì thấy nàng đang nằm ngủ dưới đất."

"Làm sao ngươi biết nàng là đang ngủ, mà không phải đã chết?"

"Nàng ngáy ngủ, người chết làm sao có thể ngáy ngủ được?"

"Ngáy ngủ?" hai mắt Tur Đồ Sách sáng lên, nhìn về phía Hạ Lan Băng. Trong lòng Hạ Lan Băng cũng đang chấn động. Lúc trước Tur Đồ Sách đã nói qua, nếu như là do đại não xuất huyết mà chết, một trong những dấu hiệu nhận biết khi còn sống chính là mê man ngáy ngủ. Chẳng lẽ, Vương lão thê tử thật sự là do đại não xuất huyết mà chết?

Wang lão nói : "Đúng vậy, thừa sư gia. Hạ dân dùng sức lay nàng dậy, nói nàng đi làm cơm. Còn nếu không nấu cơm thì đi lên giường mà ngủ. Tuy nhiên, hạ dân dùng sức lay thế nào nàng cũng không chịu dậy. Hạ dân tức giận vì nghĩ nàng là cố ý giả bộ như vậy. Giận quá, hạ dân liền đá vào mông nàng một cái, sau đó xuống bếp nấu cơm. Đến khi làm cơm xong, quay lại, định gọi nàng dậy ăn cơm thì mới phát hiện ra nàng không còn thở."

"Ngươi nấu cơm trong bao lâu?"

"Độ khoảng một nén nhang."

Thời gian tử vong do xuất huyết là phụ thuộc vào lượng máu xuất huyết. Nếu xuất huyết chậm, thì vài ngày thậm chí một hai tháng mới chết. Còn nếu xuất huyết nhanh, thì trong vòng từ mười mấy phút thì cũng có thể tử vong. Theo suy đoán qua khám nghiệm não bộ của thê tử Vương lão, tình trạng xuất huyết xảy ra trong vòng hai giờ là có thể qua đời. Theo lời Vương lão kể lại quả thực ăn khớp.

Tur Đồ Sách nói : "Nếu là nương tử ngươi qua đời trong lúc ngủ, ngươi vì sao phải đem thi thể nàng giấu đi mà không cáo quan?"

Wang lão buồn rười rượi nói : "Hạ dân lúc ấy rất sợ hãi. Hạ dân thực không biết có phải là do mình dùng tay bóp cổ nàng mới khiến cho nàng tử vong. Vì vậy, hạ dân mới đem thi thể nàng giấu đi. Sau lại ta cảm giác mình oan uổng, bởi vì cú bóp cổ kia không phải là chí tử vì khi ấy hạ dân không có cố sức bóp. Huống chi sau khi hạ dân trở về, nương tử còn nằm trên đất ngủ ngáy. Hạ dân sau khi nghĩ thông suốt muốn báo quan, nhưng lại sợ người ta không tin, trăn trở suy nghĩ kỹ vài ngày, hạ dân vẫn chưa quyết định thì thi thể đã bị người khác phát hiện. Sư gia, hạ dân thật sự oan uổng!"

Tur Đồ Sách nói : "Tốt lắm, ta đã hỏi rõ. Giờ có thể áp giải hần trở lại nhà giam"

Ngục tốt liền đem Vương lão đi. Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng ra khỏi nhà giam, quay trở về hậu viện.

Thái tri huyện đang nằm trên một chiếc ghế đan bằng trúc, chậm rãi nhắm nháp nước ô mai. Một phụ nhân còn trẻ là thiếp của tri huyện đang cầm quạt tròn, ngồi quạt kể bên. Hai người cười nói vui vẻ. Hai nha hoàn cúi đầu đứng ở hành lang, yên lặng.

Nghe người hầu bẩm báo việc hai vị sư gia muốn cầu kiến, phụ nhân kia đứng dậy, mang theo hai nha hoàn lánh vào nhà trong.

Hạ Lan Băng cùng Tư Đồ Sách đi vào hậu viện. Thái tri huyện tay vịn ghế cố sức đứng lên, chấp tay nói: "Hai vị tiên sinh, vụ án đã được điều tra rõ ràng trắng đen chưa?"

Tư Đồ Sách chấp tay nói: "Đã điều tra rõ trắng đen. Theo như lời kể của Vương lão, lần cuối cùng nhìn thấy nàng còn sống chính là lúc nàng đang ngủ say trên mặt đất. Điều đó phù hợp với một trong những dấu hiệu mà tại hạ đã trình bày về việc nhận biết nạn nhân tử vong do xuất huyết não. Và cũng loại trừ khả năng nàng bị người khác bóp cổ chết. Đồng thời, xét thấy trên người người chết không có phát hiện dấu vết bóp chết, cho nên có thể kết luận, người chết không phải là bị bóp chết, mà là bởi vì não xuất huyết mà chết!"

Tư Đồ Sách rất muốn dùng những từ ngữ dễ hiểu để giải thích vấn đề này, nhưng cảm thấy không quen, nên đành phải sử dụng thuật ngữ pháp y, như vậy càng có vẻ bí hiểm, càng phù hợp với nhận định của người ngoài cho là hắn dùng phép thuật phá án.

Thái tri huyện đương nhiên là nghe không hiểu những thuật ngữ pháp y này. Cũng may hắn đã bắt đầu quen với việc vị sư gia mới này cứ thao thao bất tuyệt, nên cũng không tra vấn gì chỉ hỏi: "Tại sao nạn nhân lại bị chảy máu ở trong đầu?"

"Nguyên nhân này rất khó xác định, bởi vì não người chết đã muốn thối rữa nhiều, khó có thể điều tra rõ. Tuy nhiên thông qua những gì kiểm chứng, tại hạ có một giả thiết là, hẳn là người chết bị người trêu chọc, lại bị trượng phu nhục mạ, bị phần xấu hổ không chịu nổi, khiến cho căn bệnh trước đó đã có sẵn trong người bộc phát, làm cho mạch máu vỡ tan, não xuất huyết mà chết. Nói trắng ra là, là vì phần uất mà chết."

Thái tri huyện sờ sờ chiếc mũi đỏ, có chút không rõ: "Vợ Vương lão bị người trêu chọc à? Là ai?"

Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng liếc mắt nhìn nhau, Tư Đồ Sách nói: "Không sai. Là người của Đông xường."

"Đông xường?" Thái tri huyện sắc mặt có chút khó coi, liền đổi đề tài nói: "Nếu người chết không phải là bị Vương lão giết chết, vậy thả người, hủy bỏ bản án đi! Bất quá, Vương lão đã từng che giấu thi thể, nói dối nha môn. Tội đó không thể tha. Đánh hắn ba mươi roi rồi thả!"

Hai người vội vàng khom người thi lễ đáp ứng. Cáo từ đi ra, trở lại thư phòng. Hạ Lan Băng viết báo cáo kết thúc vụ án, chờ Thái tri huyện phê duyệt sau. Sau đó, hai người tới đại lao, lệnh gọi Vương lão tới, Hạ Lan Băng nói: "Vương lão, Tri huyện đại lão gia đã điều tra rõ, nguyên nhân tử vong của nương tử nhà ngươi là do chảy máu phía trong đầu, không phải là bị người bóp chết, cho nên đã hạ lệnh đem ngươi phóng thích. Bất quá, ngươi một mình giấu thi thể, nói dối nha môn tra án, tri huyện hạ lệnh quất ba mươi roi!"

Vương lão nguyên tưởng rằng chắc chắn phải chết, không thể tưởng được là được minh oan. Cái mạng nhỏ đã được cứu sống trở lại. Quả nhiên vui mừng khôn xiết, run rẩy, hai đầu gối mềm nhũn, rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, roi lệ đầy mặt, không ngừng phục lạy: "Thanh thiên đại lão gia! Đa tạ thanh thiên đại lão gia!"

Tư Đồ Sách có chút cảm khái, ở cổ đại, vô luận bị giam oan bao lâu cũng không có chuyện được chính quyền bồi thường. Đã điều tra rõ ràng vô tội thả ra, mà còn muốn đánh ba mươi roi, còn phải phục lạy tạ ơn. Người dân thời xưa thật đáng thương.

Ngục tốt cất gong xiêng trên người Vương lão đi. Hai người đặt hắn nằm trên một cái ghế dài và hẹp. Hai người khác vung roi da lên, lúc quất mỏng, lúc quất dày, lúc quất lưng bùm bùm. Quất đủ ba mươi roi. Vương lão tuy rằng đau đớn không thôi, nhưng nghĩ đến việc còn được tiếp tục sống, trong lòng vui mừng, chỉ nhỏ giọng rên, không dám kêu thảm thiết.

Ba mươi roi đã quất xong, Hạ Lan Băng cùng Tư Đồ Sách dẫn hắn ra khỏi đại lao, đi ra ngoài nha môn.

Nhạc phụ, nhạc mẫu của Vương lão mang theo hai con trai của hắn chờ ở cửa nha môn, tha thiết mong chờ hắn, nhìn thấy hai vị sư gia mang theo con rể mình đi ra, hơn nữa con rể trên người cũng không có gong xiêng, Nhị lão trên mặt biến sắc, môi run run lên ngay cả lời đa tạ cũng không nói ra được.

Tư Đồ Sách nói: "Nguyên nhân tử vong của con hai người đã được điều tra rõ. Nàng là bởi vì mạch máu trong óc có vấn đề. Trước khi về nhà đã chịu nhục, về đến nhà lại cùng con rể người cãi nhau. Nhất thời tinh thần bị khuấy động. Mạch máu vỡ dẫn đến xuất huyết khiến nàng tử vong. Không phải là do con rể người bóp chết. Hiểu chưa?"

Nhị lão ngây ngốc nhìn hắn, không nói tiếng nào.

Hạ Lan Băng thở dài: "Vụ án đã kết thúc. Tuy nói con gái của ngươi không phải con rể người bóp chết, nhưng hắn che giấu thi thể, nói dối nha môn, cũng là có tội, cho nên Tri huyện đại lão gia đã phán quất hắn ba mươi roi. Hình phạt đã thi hành xong. Coi như là cho hắn một cái giáo huấn. Các ngươi cùng hắn trở về đi!"

Hai hài đồng vừa nghe, giẫy tay ông bà ra, chạy tới ôm lấy chân Vương lão, luôn miệng kêu phụ thân.

Trên đùi Vương lão có thương tích, nhưng hắn cắn răng chịu đau, không có kêu lên, chậm rãi ngồi xổm người xuống, đem hai hài đồng kéo vào trong lòng, trong mắt ngấn đầy nước mắt: "Ôi con ngoan của ta."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Ngư Ông Đắc Lợi.

Phụ thân người chết giậm chân một cái, nói : "Thôi! Tuy là như thế, nhưng con gái ta rút cuộc là do bị người nhục mạ, nên mới chết. Quan phủ không trị tội người, nhưng ta thì không thể tha thứ cho người. Tình cảm cha con từ nay đoạn tuyệt." Dứt lời, lão lôi tay vợ, thất tha thất thểu đi.

Nước mắt Vương lão giàn giụa, ôm hai người con trai, nhìn bóng lưng nhạc phụ nhạc mẫu dần xa, nói không nên lời.

Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng trở lại thư phòng trong nha môn. Hạ Lan Băng tiếp tục phê duyệt hồ sơ vụ án. Tư Đồ Sách lại ngồi một mình ngắm người.

Hạ Lan Băng cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: "Làm sao vậy? Nghĩ gì thế?"

"Ài! Nếu không phải Đông xường khi nhục thê tử của Vương lão, thì hẳn cũng sẽ không tức khí, nhục mạ thê tử dẫn đến tranh cãi, vợ hẳn cũng sẽ không tức giận đến mức nào xuất huyết mà chết. Nói cho đến cùng, Đông xường mới đích thực là hung thủ!"

Hạ Lan Băng cau mày, liếc mắt nhìn hắn: "Ta đã nhắc nhở huynh, sự tình Đông xường, tốt nhất không nên truy cứu, thậm chí cũng đừng nghĩ đến. Suy nghĩ nhiều, bận tâm những chuyện vụn vặt, sẽ khiến chính mình không thoải mái. Huynh tự chuốc lấy phiền não làm gì?"

"Hành dinh của Đông xường ở nơi nào? Có cách xa nơi này không?"

"Không xa nơi đây. Chỉ cách một con phố. Đi đến đó sẽ thấy một chỗ ngoặt. Bọn họ ở trong một trạch viện phía tây"

Tư Đồ Sách nhìn Hạ Lan Băng một cái, trầm ngâm một lát, nói : "Huynh thấy Cẩm Y vệ và Đông xường, bên nào tốt hơn?"

"Cả mè một lứa, chẳng phân biệt được." Hạ Lan Băng đầu cũng không ngẩng, tiếp tục phê duyệt công văn.

Tư Đồ Sách trong lòng có chút cảm động. Minh chỉ mới quen biết Hạ Lan Băng chưa quá hai ngày, nhưng ở trước mặt mình, nàng ta có thể nói thẳng hai tổ chức đặc nhiệm mà ai cũng e dè kia là cả mè một lứa, đủ để chứng minh này Hạ Lan Băng lòng dạ ngay thẳng, hơn nữa cũng có thể thấy rõ ràng nàng đã xem mình là bằng hữu. Một khi đã như vậy, mình cũng sẽ đem ý nghĩ trong lòng trực tiếp nói cho nàng biết, cũng coi như thẳng thắn thành khẩn đối đãi.

Tư Đồ Sách hỏi: "Huynh mới vừa nói, Đông xường cùng Cẩm Y vệ tranh giành câu xé lẫn nhau, phải không?"

"Không sai."

Tư Đồ Sách nghĩ nghĩ, đứng lên, đi đến bên cạnh Hạ Lan Băng, nhỏ giọng nói : "Này, nếu chúng ta đem cái thi thể đã bị Đông Xường hoặc Cẩm Y Vệ tra tấn đến chết kia đưa cho phe còn lại, huynh nói có thể trợ giúp điều tra rõ chuyện này hay không?"

Hạ Lan Băng sững sờ: "Huynh còn đang suy nghĩ chuyện này à?"

"Không sai. Ta thấy một người dân vô duyên vô cớ bị tra tấn mà chết, không có trải qua triều đình thẩm tra xử lý, đây là lạm dụng hình phạt riêng. Đại Minh triều đâu phải là cách gọi suông? Có thể lạm sát kẻ vô tội mà không bị truy cứu sao?"

Hạ Lan Băng gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, cho dù Cẩm Y vệ hay Đông xường cũng không có thể giết người vô tội lung tung, nếu không muốn bị truy cứu."

"Ai tới truy cứu?"

"Theo ta được biết, Đông xường phụ trách giám sát Cẩm Y vệ, nếu như là Cẩm Y vệ làm, Đông xường hạch tội tấu lên Hoàng Đế, thì Cẩm Y vệ sẽ bị trị tội."

"Còn nếu như là người của Đông xường làm thì sao?"

"Cẩm Y vệ cũng là người của Hoàng Đế. Bọn hắn cũng có thể có thể giám sát Đông xường, hạch tội tấu Đông xường. Cả hai bên đều là người của Hoàng Đế, chẳng qua một phe bên ngoài, một phe ở bên trong. Đều là người tin cần của Hoàng Đế. Như nhau cả thôi!"

"VẬY là tốt rồi. Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi! Chúng ta vừa lúc có thể lợi dụng lúc bọn hán tranh đấu giúp dân giải oan a!"

Hạ Lan Băng lông mày cau lại, đứng dậy đi tới cửa quan sát động tĩnh xung quanh, không có người bên ngoài, lúc này mới đóng cửa lại, trở lại ngồi trên ghế, thấp giọng nói: "Cầm Y vệ cùng Đông xường làm chuyện xấu nhiều không kể xiết, huynh muốn xen vào, đó là quản không xong, hơn nữa đám người kia tâm ngoan thủ lạt, chỉ sợ sẽ đùa với lửa sẽ chết cháy thôi!"

Tư Đồ Sách cười cười: "Huynh sợ?"

Hạ Lan Băng cười lạnh: "Huynh không cần khích tướng, ta không phải sợ bọn hán. Ta chỉ là cảm thấy được trúng chọi đá, loại chuyện bao đồng này không thể kham được, không liên quan đến bốn sự của chúng ta !"

Tư Đồ Sách nói : "Đây không phải chuyện bao đồng! Mạng người quan trọng. Chúng ta là nha môn, ở nhân dân trong mắt chính là thanh thiên! Nếu chúng ta trở mặt nhìn thấy một người dân bị Cầm Y vệ hoặc là Đông xường đánh chết, lại chẳng quan tâm, huynh nghĩ xem người dân còn biết kêu ai đây?"

Hạ Lan Băng ngây ngốc một chút, trầm giọng nói: "Không sai. Vậy huynh tính toán như thế nào? Trực tiếp tới cửa tra hỏi sao?"

"Ta không ngu như vậy, cùng Đông xường cùng Cầm Y vệ đấu, tuyệt đối không thể cứng rắn, chỉ có thể động não. Chúng ta phải vừa tra được rõ ràng vụ án, làm dân chúng giải oan, mà cũng phải vừa giữ tròn chính mình. Hơn nữa, đầu tiên cần giữ tròn chính mình, phải bảo đảm mình an toàn thì mới có thể có thể nói thay nhân dân giải oan. Cho nên, ta nghĩ tốt nhất có thể âm thầm điều tra rõ là ai làm chuyện này, sau đó nghĩ biện pháp khiến cho phe còn lại biết được, để bọn họ nắm được nhược điểm. Lúc này đến lượt chúng ta xem màn kịch trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, âm thầm tiếp tục chằm ngòi thổi gió, chẳng phải là vừa có thể đạt được mục đích, vừa tự bảo vệ thân mình?"

Hạ Lan Băng chậm rãi gật đầu, nói : "Làm cho bọn họ chó cắn chó, như thế thật là biện pháp vẹn toàn. Vấn đề là, huynh có thể ngầm điều tra rõ được vụ án này không?"

"Không thử làm sao biết?"

Hạ Lan Băng nói : "Huynh định làm như thế nào?"

"Đầu tiên, tra rõ ràng người chết là ai, nguyên nhân tử vong là gì, sau đó điều tra những việc có liên quan đến người chết, xem tội cùng là ai giờ trò."

"Tốt nhất là có thể tra rõ ràng cụ thể xem là Đông xường hoặc là Cầm Y vệ ai là hung thủ, tìm được chứng cứ rõ ràng. Sau đó tiếp tục đưa chứng cứ cho phe còn lại để cho bọn họ nắm chắc nhược điểm đối phương để có thể hạch tội tâu lên Hoàng Đế. Tuy nhiên, việc làm này chỉ có ý nghĩa khi kẻ chết thực sự vô tội. Còn nếu hán là kẻ có tội thì chúng ta thật hao phí tâm huyết vô ích."

"Đó là đương nhiên. Nếu người chết có tội thì còn kêu oan nổi gì?"

"Không sai" Hạ Lan Băng trầm ngâm một lát, nói : "Bất quá, nếu người chết thật sự có tội, thì bọn người kia sẽ không lén lút chôn hán ở loạn mộ phần, mà là công khai bảo người nhà lĩnh thi thể, hủy bỏ bản án. Cho nên, người chết này tám chín phần là chết oan ."

"Ta cũng cảm thấy như vậy. Vậy thì đêm nay, chúng ta đào trộm thi thể đem về, tiến hành kiểm tra, tìm manh mối, sau đó bắt đầu điều tra. Ý của huynh thế nào?"

"Được!" Hạ Lan Băng đáp ứng khẳng khái, lập tức lại nói: "Bất quá, ta là không lấy thi thể nhé!"

Tư Đồ Sách nở nụ cười: "Đó là đương nhiên, sao có thể để cho phái nữ làm công việc nặng nhọc này? Đương nhiên là ta tự làm rồi. Huynh chỉ cần đi cùng ta để bảo đảm ta đi đến nơi về đến chốn thôi."

"Việc này không thành vấn đề. Tối nay canh hai, chúng ta hẹn gặp ở ngoài Đông thành."

"Được!" Tư Đồ Sách đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi: "Chúng ta có bị cấm đi lại ban đêm không?"

"Đã lâu rồi không còn cấm đi lại ban đêm. Suốt đêm đều có thể tự do xuất nhập."

"VẬY là tốt rồi. Lúc đó, huynh giúp ta mang một kéo cùng kim sắt, cuốc dài, cuốc ngắn, đúng rồi, và một cửa nhỏ bằng kim loại."

Trong rương dụng cụ pháp y của Tư Đồ Sách chỉ có thuốc thử, dụng cụ kiểm tra đo lường, còn cửa, kim v.v.. thì trong tổ pháp y phân công cho người khác mang. Ở thời điểm xuyên việt, hán không có cấm theo nên không thể mang đến đây. Nhưng cũng may mắn là, mấy thứ này còn có thể nhờ người khác tìm được, quan trọng là hán luôn mang theo người rương dụng cụ pháp y. Những vật dụng này ở thời xưa không cách nào có được.

Nghĩ đến mấy vật dụng, Tư Đồ Sách trong lòng thầm nghĩ, nếu có thời gian thì sẽ tìm người làm giúp, phòng khi sau này hán muốn dùng, không cần phải đi mượn nữa.

Hạ Lan Băng nói : "Việc đó huynh không cần lo. Huynh chỉ cần nghĩ biện pháp đem thi thể vận chuyển trở về."

"Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Đêm Khuya Phẫu Thi.

Sau khi hết giờ làm việc ở nha môn, nha hoàn Linh Lung mang theo một hộp đựng thức ăn đến đưa cơm cho Tư Đồ Sách. Nàng vừa đem thức ăn theo trong hộp lấy ra đặt lên bàn, vừa cười nói: "Tư Đồ tiên sinh, người vừa tới làm việc hai ngày mà đã phá được hai vụ án rồi, thật là tài giỏi. Trong nha môn đều nói người so với Hạ Lan sư gia còn muốn lợi hại hơn."

Tư Đồ Sách cười nói: "Mọi người nói quá lên thôi. Chẳng qua là mèo mửa vớ được cá rán."

"Thật vậy sao?" Linh Lung mắt to vụt sáng, "Nha môn mọi người nói tiên sinh vốn là thầy tướng số, chỉ cần khắp chỉ tính toán cũng biết là ai làm, cho nên phá án thần tốc, đó cũng không phải là may mắn tình cờ. Đúng rồi, nhóm khám nghiệm tử thi của nha môn nói, bọn hán chưa từng gặp qua sư gia nào lại đùng vào thi thể. Tiên sinh không chỉ có đùng thi thể, mà còn phẫu thi kiểm tra, hơn nữa còn là một khối thi thể thối rữa, tanh tưởi mà ngay cả nhóm khám nghiệm tử thi đều phải bịt mũi lánh xa. Vậy mà Tư Đồ tiên sinh thì một cái nhần mảy cũng không có. Bọn hán đều cảm thấy thập phần kính nể tiên sinh."

"Trong Tây Oan tập lục, Tống Từ đã nhiều lần nhấn mạnh rằng quan chức phụ trách phá án nhất định phải tự mình kiểm tra thi thể mới có thể tra rõ ràng trắng đen. Nếu sợ bản sợ thối, vậy sao có thể làm tròn nhiệm vụ."

"Tiên sinh nói thật chí lý. Tuy nhiên, nói một chuyện mà làm lại là một chuyện khác. Chỉ có bậc chính nhân quân tử mới có thể có lời nói đi đôi với việc làm. Tiểu nữ nhận thấy tiên sinh ngài chính là một quân tử!"

"Ồ, ta có phải chính nhân quân tử hay không cũng không can hệ. Nhưng mà làm người thì phải làm sao để không bị cắn rút lương tâm. Điểm này mới là trọng yếu nhất." Tư Đồ Sách cười nói.

"Tiên sinh nói quá đúng!" Linh Lung ngồi ở một bên nhìn hán ăn.

Tư Đồ Sách nói: "Nàng cũng ăn đi."

"Không không, chúng ta hạ nhân chỉ có thể chờ đại lão gia, phu nhân, và tiên sinh ăn xong rồi, mới có thể ăn cơm. Nếu để cho người khác biết tiểu nữ cùng ăn cơm với tiên sinh, thì tiểu nữ sẽ bị đuổi đi."

Tư Đồ Sách biết cổ đại nhiều quy củ, đặc biệt đối với nữ nhân cùng tới tở, nam nữ tôn ti quan hệ là phi thường chú ý. Nếu mình cứ kiên trì mời nàng cùng ăn, ngược lại là hại nàng, cho nên cũng không miễn cưỡng.

Tư Đồ Sách gấp một khối đầu cá bỏ vào trong bát, rồi mới rĩa ra ít thịt cá đưa vào miệng. Linh Lung nhìn hán, đột nhiên nở nụ cười.

Tư Đồ Sách nhấp một miếng rượu, hỏi: "Nàng cười chuyện gì? Bộ đáng ta ăn khó coi lắm sao?"

"Không phải, " Linh Lung cười hi hi nói, "Tiểu nữ nghĩ gia cảnh tiên sinh nhất định không tệ!"

"Woa, nàng còn có thể làm thầy tướng số?"

"Tiên sinh nói quá lời rồi. Chẳng qua tiểu nữ thường nghe lão gia nói, người ta nếu xem mắt để chọn rể, thì trong bữa ăn sẽ dọn món cá, xem chàng ta ăn như thế nào. Nếu trực tiếp gắp vào mình cá, chứng minh nhà này rất nghèo, ít khi được ăn cá, cho nên mới chọn nơi nhiều thịt nhất để hạ đĩa. Nếu chọn ăn thịt chỗ đuôi cá, chỗ thịt này tương đối tươi ngon, chứng minh nhà này gia cảnh tạm được, thường xuyên được ăn thịt cá, có thể tuyển được. Nếu chọn đầu cá ăn, chỗ này vừa ngon lại vừa không có xương, đó là trong nhà mỗi bữa cơm đều có thịt cá nên mới biết cách ăn như vậy. Khuê nữ nếu gả cho người đó, thì sẽ không phải chịu cảnh thiếu thốn. Ta thấy tiên sinh vừa rồi vừa cầm đĩa là ăn ngay đầu cá, chợt nhớ tới điển cố này, cho nên nở nụ cười."

Tư Đồ Sách nghĩ thầm, ở xã hội hiện đại, thịt cá rất phổ biến. Nhà mình tuy rằng không phải giàu nứt đố đổ vách, nhưng cha mẹ đều có công ăn việc làm, không phải chịu gánh nặng về kinh tế. Bữa ăn mỗi ngày đều bảo đảm đầy đủ chất.

Hán nhớ ông nội đã từng kể, cuộc sống như thế, ở xã hội cũ cho dù là địa chủ cũng không làm được. Cho nên, ở thời cổ đại, người ta luôn quan niệm rằng chỉ có thể gia vọng tộc mới có thể ăn uống được như vậy.

Linh Lung lại hỏi: "Tiên sinh, người đã thành thân chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vì sao?"

"À ..." vấn đề này cũng có điểm khiến Tư Đồ Sách khó có thể trả lời. Ở xã hội hiện đại, một cô gái có thể cưới bác sĩ nhưng rất khó chấp nhận một gã pháp y hàng ngày tiếp xúc với xác chết. Về phương diện tình cảm, hẳn lại hiền như khúc gỗ không biết lời ngon tiếng ngọt để cho người ta vừa ý. Cho nên dù hẳn đi làm đã nhiều năm nhưng vẫn chưa có bạn gái. Đương nhiên chuyện này không thể nói thẳng ra với tiểu nha hoàn, liền hàm hồ nói : "Ta chỉ là một thầy tướng số giang hồ, ai lại nguyện ý theo ta dài nắng dầm mưa."

"Nhưng mà bây giờ tiên sinh đâu còn là một ông thầy tướng số nữa, mà đường đường là một sư gia rồi. Tiểu nữ đoán là, không bao lâu nữa, các bà mai sẽ đến tập nập cho mà xem. Hi hi hi!"

Tư Đồ Sách có chút ngưng ngừng, nhanh chóng bưng chén rượu uống.

Đêm đã khuya.

Thời gian Tư Đồ Sách xuyên việt đến đây cũng khá lâu, hẳn cũng đã học nghe được tiếng trống canh. Vừa nghe được tiếng trống canh hai, hẳn liền mang theo rương dụng cụ pháp y đi ra cửa.

Trời đã khuya, trên đường thực im lặng, cô nhân theo thói quen mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Giờ này rất nhiều người đang say giấc nồng. Trên đường cũng không có đèn đường, bất quá có mấy cửa hàng ven đường còn treo ngọn đèn, nhờ vậy hẳn mới thấy đường đi.

Hắn đã từng lưu lạc trong thành dài ngày nên đường đi nước bước trong thành hẳn đã sớm biết rõ. Hẳn bước nhanh băng qua đường cái đi ngõ tắt nhỏ, rốt cục đi tới cửa thành, quả nhiên không ai giữ cửa. Lúc ra khỏi cửa thành, hẳn nhìn quanh chẳng thấy ai cả. Chẳng lẽ Hạ Lan Băng không tới sao?

Tư Đồ Sách đứng một chỗ hết nhìn đông tới nhìn tây, chợt nghe được phía sau có người thấp giọng nói: "Tìm cái gì đây?"

Nghe thanh âm đúng là Hạ Lan Băng. Tư Đồ Sách vui vẻ, vội quay đầu lại nhìn lại, nhưng không nhìn thấy bóng người, bất giác có chút kỳ quái, cũng thấp giọng nói: "Huynh ở đâu a?"

Một trận làn gió thom thoai qua, trước mắt xuất hiện một bóng người, toàn thân hắc y, ngay cả mặt cũng không thấy. Tư Đồ Sách lắp bắp kinh hãi, kim lòng không được, rút lui từng bước.

Bóng đen kia cười khanh khách nói : "Ta đây! Không dọa huynh sợ chứ?"

Nghe thanh âm là Hạ Lan Băng, Tư Đồ Sách lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Nơi này tối om, huynh lại mặc một thân hắc y, khó trách ta không nhìn thấy huynh."

Hạ Lan Băng nói : "Đi thôi. Vì tránh tai mắt kẻ khác nên không thể đốt đèn. Huynh có thấy đường đi không?"

"Không thành vấn đề. Dò dẫm đi là được."

"Yên tâm, có ta đây, huynh không ngã được đâu!"

Tư Đồ Sách đi theo Hạ Lan Băng chân thấp chân cao đi đến loạn phần mộ. Ước chừng đi được một canh giờ, cuối cùng bọn đã tới nơi.

Bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng mấy con thú kêu không biết từ hướng nào, làm cho người ta có chút sợ hãi sồn da gà.

Hai người lần đến nơi mà ban ngày họ đào được thi thể bị tra tấn đến chết. Hạ Lan Băng lúc này mới thấp sáng lên một chiếc đèn lồng nhỏ. Ngọn đèn tù mù chiếu lên bốn phía lại càng mờ ảo làm cho người ta dựng tóc gáy.

Hạ Lan Băng trên mặt che hắc sa, nhưng lại lấy từ trong người ra một chiếc khăn bông dày che thêm lên mặt, sau đó nói nhỏ: "Được rồi, huynh đào đi."

Tư Đồ Sách cảm thấy cuốc do Hạ Lan Băng mang đến bắt đầu khai quật. Phần mộ này ban ngày đã bị đào lên một lần, bây giờ khi hẳn đào lại thì đất không bị nén chặt. Hơn nữa, thi thể này chôn cũng không sâu, nên được đào lên rất nhanh.

Tư Đồ Sách lau mồ hôi trên trán, quay lại nói với Hạ Lan Băng : "Ta sẽ khám nghiệm tử thi ở ngay chỗ này. Huynh hãy đứng cách xa năm mươi bước để cảnh giới. Ta muốn thi triển pháp thuật tiến hành khám nghiệm tử thi. Nếu ta không gọi thì huynh đừng đến để không phá hủy pháp thuật của ta. Có được không?"

Hạ Lan Băng đáp ứng, rồi buông đèn lồng, đi xa.

Tư Đồ Sách thấy nàng đi xa, lúc này mới mở ra rương dụng cụ pháp y, lấy ra chiếc mũ đèn đội lên đầu, bấm công tắc, lập tức, ánh sáng soi rõ lên toàn bộ thi thể. Sau đó, hẳn mang vào một đôi găng tay cao su.

Tư Đồ Sách không vội phẫu thi kiểm tra ngay. Trước tiên, hẳn ngồi chồm hổm trên mặt đất xem xét bùn đất ở xung quanh thi thể, sau đó dùng cuốc nhỏ chậm rãi xới lên, thử tìm xem có vật chứng gì còn lưu lại hay không.

Thực hiện nhiên, Cẩm Y vệ cùng Đông xường xử lý thi thể thực chuyên nghiệp, ở hiện trường không lưu lại bất cứ vật gì khả nghi.

Hắn bắt đầu kiểm tra thi thể. Đây là thi thể của một nam nhân trưởng thành. Qua kiểm tra, hắn thấy toàn thân che kín vết thương, dưới nách có một chỗ sẫm màu, tựa hồ là một cái bớt.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Bao Tay Da.

Khuôn mặt thi thể đã bị rạch nát như, hơn nữa đã thối rửa nặng, căn bản không có biện pháp tiến hành nhận dạng. Hắn dùng nhánh cây cẩn thận quét rụng đám gòi đang bò trắng trên cơ thể, sau đó lại kiểm tra toàn thân thi thể, trừ bỏ toàn thân da thịt bị ngoại thương, không có phát hiện thấy những vết thương chí tử do vật nhọn đâm xuyên qua. Hắn tiếp tục lột phần da đầu ra, xương sọ cũng không có dấu vết gãy xương.

Kết quả khám nghiệm ban đầu đã loại trừ khả năng nạn nhân tử vong vì những vết thương trí mạng. Nếu như vậy có khả năng là, người chết vì toàn thân bị thương khiến cho hắn bởi vì quá đau đớn nên bị sốc mà tử vong. Tư Đồ Sách muốn nhân tiện xem nội tạng có bị tổn thương gì hay không.

Tư Đồ Sách giải phẫu tử bụng kéo dài lên ngực nạn nhân theo hình chữ Y, dùng cốt kim kim đoạn xương ngực, mở lồng ngực ra, phát hiện nội tạng không có tổn hại, nói cách khác những vết thương bên ngoài không có gây tổn hại tới lục phủ ngũ tạng bên trong.

Hiện tại chưa thể loại trừ khả năng là nạn nhân bị trúng độc.

Hắn tìm trong rương không có dụng cụ xét nghiệm chất độc, không có biện pháp tiến hành kiểm tra chất độc. Cũng may, ở thời cổ đại, chất độc được sử dụng chủ yếu là thạch tín, mà khi bị trúng độc thạch tín thì ở dạ dày và nội tạng lưu lại rất nhiều dấu vết, tỷ như sẽ ở dạ dày, mặt trong của niêm mạc sẽ có màu trắng, hồng hoặc vàng do tàn dư của thạch tín để lại. Dạ dày sẽ bị xuất huyết, mục nát, dịch nhón trong ruột có máu. Ngoài ra, do thạch tín kết hợp với hydrogen sulfide tạo ra một hợp chất màu vàng, cho nên xuất hiện màu vàng lốm đốm, bởi vì những mao mạch bị tê liệt sau đó giãn nở, tính thẩm thấu cao, dẫn đến mô dưới của tâm thất trái thường xuất hiện điểm hoặc là đường vân xuất huyết. Nếu như là kéo dài mấy ngày sau mới tử vong, tim và thận sẽ xuất hiện những đốm vàng, niêm mạc cùng màng đệm dưới có những điểm xuất huyết.

Hắn chỉ cần tìm được những dấu hiệu này, liền có thể cơ bản xác định là trúng độc thạch tín.

Hắn mổ dạ dày người chết ra, kiểm tra trước sau trên dưới, kiểm tra mặt trong niêm mạc dạ dày, tiếp đó lại kiểm tra nội tạng, không có phát hiện dấu hiệu trúng độc thạch tín. Cho nên, có thể bài trừ khả năng trúng độc thạch tín dẫn đến tử vong.

Nếu đại não, nội tạng đều không có phát hiện nội thương, cũng không có phát hiện dấu hiệu trúng độc, vậy chứng minh, người chết là bởi vì toàn thân trên dưới bị thương làm cho đau đớn gây sốc dẫn đến tử vong. Nói cách khác, người chết là chết vì đau đớn!

Chết vì đau đớn, kiểu chết này chỉ sợ là một trong những kiểu chết tàn nhẫn nhất. Nếu thật là Cẩm Y vệ hoặc Đông xường làm, thì thật sự là quá hung tàn.

Sau khi điều tra rõ nguyên nhân tử vong, kế tiếp là phải điều tra nhân thân người chết. Diện mạo của người chết đã bị tổn thương nghiêm trọng, có lẽ Cẩm Y vệ hoặc Đông Xường vì che giấu tai mắt người ngoài mà cố ý huỷ hoại, thêm việc thi thể đã thối rửa nhiều, muốn thông qua việc khôi phục diện mạo để truy cứu tung tích người chết đã trở thành việc không thể.

Tư Đồ Sách lấy ra thước cuộn, đo chiều dài thi thể, chiều dài chân, phỏng chừng thể trọng thi thể, kế tiếp. Cuối cùng, hắn kiểm tra các đốt ngón tay, để lấy vân tay người chết.

Vân tay là vật chứng tối trọng yếu trong việc điều tra hình sự, cũng là một trong những căn cứ đáng tin cậy trong việc truy tìm nhân thân người chết. Trong tình huống không thể kiểm tra ADN thì đây chính là thủ đoạn phá án chủ yếu của Tư Đồ Sách.

Nhưng mà, hắn gặp một vấn đề khó giải quyết. Thi thể đã thối rửa nặng, tuy rằng vân tay cơ bản không bị tổn thương, nhưng da tay đã muốn thối rửa nên bề mặt ngón tay đã bị ăn mòn. Khi hắn lấy ra hộp mực dùng để lấy dấu vân tay, thì vân tay phi thường mờ hồ, căn bản không thể nào so sánh được.

Dấu vân tay chính là công cụ so sánh duy nhất của Tư Đồ Sách lúc này. Nếu không thể thực hiện được thì việc xác định nhân thân người chết sẽ phi thường khó khăn. Cho dù có cho tiến hành nhận thân, thì người nhà của nạn nhân cũng khó có thể xác định được thi thể đã thối rửa này có phải là người thân đã mất tích của họ hay không. Cho nên, nếu muốn xác định thân phận thi thể, nhất định phải nghĩ ra biện pháp lấy được vân tay!

Bất quá, việc này không làm khó được Tư Đồ Sách.

Hắn suy nghĩ một chút, dùng bàn tay đã mang găng tay cao su nhẹ nhàng sờ sờ ngón tay người chết, phát hiện làn da đã lỏng ra, giống như là "bao tay da".

Lớp mỡ dưới da cơ thể người chết có tốc độ thoái rữa nhanh nhanh hơn lớp da. Cho nên mô mỡ liên kết đã thoái hóa nhưng làn da vẫn tương đối hoàn hảo, thậm chí có thể được tháo ra khỏi cơ thể tựa như người ta cởi bao tay, cái này gọi là "bao tay da".

Tur Đò Sách lấy ra kéo phẫu thuật, cẩn thận cắt lớp da xung quanh cổ tay người chết, tiếp đến rạch một vết trên mu bàn tay, sau đó nhẹ nhàng kéo ra, liền kéo được da cả bàn tay xuống, có được một cái "bao tay da" còn đầy đủ.

Hắn muốn đem cái bao tay da về tiến hành xử lý kỹ thuật, để lấy ra dấu vân tay.

Hắn cất hai "bao tay da" vừa lấy ra vào trong hộp chứa vật chứng. Hộp này được điều chỉnh ở nhiệt độ thấp để bảo tồn vật chứng.

Rương dụng cụ pháp y của Tur Đò Sách là ruộng chuyên dụng cho việc điều tra thu thập vật chứng ở những vùng xa xôi, đặc biệt trang bị một tấm pin năng lượng mặt trời cùng một bình ắc-quy siêu mỏng công suất cao có thể cung cấp điện cho hộp chứa vật chứng, còn có đèn UV, các thiết bị sạc pin năng lượng mặt trời.

Hắn nghĩ, "bao tay da" này có thể dùng cho thân nhân người chết nhận dạng được thi thể. Sau khi chôn thi thể lại như cũ, hắn mang đèn lồng cùng một ít y phục của người chết, và ruộng dụng cụ pháp y đi đến chỗ Hạ Lan Băng, thấp giọng nói: "Được rồi, trở về đi!"

Hạ Lan Băng kinh ngạc nói: "Huynh đã tra rõ ràng là ai chưa?"

"Nào có nhanh như vậy. Ta lấy ra một ít vật chứng, trở về nghiên cứu, sau đó mới quyết định bước tiếp theo."

Nếu là Tur Đò Sách dùng pháp thuật để phá án, Hạ Lan Băng cũng không tiện hỏi nhiều. Hai người trở về bằng đường cũ. Hạ Lan Băng đưa hắn đến thẳng nha môn hậu viện, mở cửa nhỏ, đợi hắn đi vào trong, rồi mới về nhà.

Thi thể người để trong môi trường bình thường sẽ bị hủy hoại nhanh hơn khi được chôn giấu dưới đất. Mà bây giờ thời tiết nóng bức, tốc độ thoái rữa nhanh hơn, tuy rằng bảo tồn trong hộp lạnh nhưng mà đêm dài lắm mộng, Tur Đò Sách không dám chậm trễ, quyết định lập tức tiến hành xử lý, và lấy vân tay.

Hiện tại cần một cái bếp lò, thế nhưng trời rất nóng nên trong phòng không có chuẩn bị bếp lò, Tur Đò Sách liền đi đến chỗ nha hoàn Linh Lung, nhẹ nhàng gõ cửa sổ, thấp giọng gọi: "Linh Lung!"

Sau khi hắn gọi hai tiếng, trong phòng Linh Lung đáp ứng: "Là Tur Đò sư gia sao?"

"Là ta. Ta muốn một cái bếp lò, người có thể mang tìm giúp ta không?" Tur Đò Sách đứng ngoài cửa sổ nói. Việc gọi cửa phái nữ trong đêm khuya rất dễ bị hiềm nghi, là tình ngay lý gian, cho nên hắn chỉ nói ngắn gọn.

Linh Lung nhẹ giọng đáp ứng: "Tiểu nữ sẽ đi tìm giúp tiên sinh."

"Đa tạ!" Tur Đò Sách đi về phòng, cố ý giậm chân thật mạnh.

Chờ giây lát, Linh Lung mặc y phục xanh nhạt, cố sức khiêng một cái bếp lò vào phòng, hỏi: "Tiên sinh hiện tại cần bếp lò là muốn sưởi ấm sao? Ngài không phải bị cảm lạnh chứ? Sợ lạnh sao? Có cần tiểu nữ đi mời thầy lang tới?"

Tur Đò Sách cười nói: "Ta không sao. Ta dùng bếp lò cho việc khác."

"Vâng." Linh Lung để bếp lò xuống, rồi chạy đi lấy một ít than củi, nhóm lửa, rồi nói: "Tiên sinh còn cần cái gì nữa không?"

"Không cần, đa tạ, người trở về ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 18: Điều Tra Người Mất Tích.

Sau khi Linh Lung đi rồi, Tur Đò Sách đặt một ấm nước lên lò lửa cho nóng lên, rồi cầm một cái bát sứ, lấy ra một khối paraffin từ trong ruộng dụng cụ

pháp y đặt vào bát. Kế đến hẩn đổ nước nóng vào bát làm khối paraffin chảy ra, thêm vào một chút mực, rồi để cho nguội.

Sau đó, hẩn mang găng tay cao su, cầm hai cái "bao tay da" thu được ở thi thể ra. Bởi vì mặt trong và mặt ngoài của da ngón tay đều tồn tại vân tay, cho dù mặt ngoài da có bị thối rửa hư hao, thì mặt trong vẫn còn tốt, có thể lật mặt trong ra để lấy dấu vân tay.

Sau khi lật mặt trong của da tay ra, hẩn theo thứ tự cắt xuống da các ngón tay, lần lượt đeo lên trên ngón tay của mình.

Chờ cho sáp trong bát nguội đi, đóng một lớp màng trên bề mặt, hẩn cho da tay ngâm trong sáp, khiến trên ba mặt ngón tay bao bọc một lớp màng sáp, sau đó chờ một lát, đem ngón tay lăn qua trên bề mặt một tấm vải, mặt trên có dính sáp lập tức dính vào vải.

Hẩn đem màng sáp thả vào trong nước ấm, sau đó nhẹ nhàng vuốt đều, rồi lấy ra hong khô. Một cái khuôn vân tay đều đủ đã được hình thành.

Hẩn theo thứ tự chế tạo mười đầu ngón tay màng sáp, đều thực rõ ràng, đầy đủ.

Để hoàn thành công việc loại này, hẩn hao tốn thời gian khoảng một canh giờ. Nghe tiếng trống canh xa xa, đã là canh ba, hẩn nhanh chóng lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Hạ Lan Băng đến, Tư Đồ Sách cùng đi với nàng đến trước hình phòng.

Nha môn "Lại hộ lễ bình hình công" lục phòng tương đương với các bộ phận quản lý dân sự, hình sự, giáo dục, xây dựng... ở cấp quận huyện. Người phụ trách từng phòng thì được gọi là "Tư phòng". Hình bộ tư phòng họ Đồng, là một lão già khô quắt queo. Nhìn thấy hai vị sư gia tiến vào, hẩn nhanh chóng đứng dậy đón chào.

Tư Đồ Sách nói: "Trong vòng hai tháng nay, có người nào đến nha môn cáo người thân bị mất tích không?"

"Thưa có." Đồng tư phòng vội trả lời, quay đầu phân phó một gã thư lại tìm ra hồ sơ, tự mình dâng lên bằng hai tay cho Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách mở ra đọc qua, người mất tích khá nhiều, chỉ gần hai tháng qua đã có hơn hai mươi người. Trong đó phần lớn là nữ giới cùng tiểu hài tử, nam giới thì chỉ có bốn. Cái này cũng khó trách, thời buổi này việc lừa gạt buôn người có phần lợi hại hơn so với thời hiện đại, mà đối tượng chính là phái nữ cùng nhi đồng. Còn nam nhân mất tích thì phần nhiều là do bệnh tâm thần hoặc là gặp chuyện ngoài ý muốn trên đường.

Trong bốn nam nhân này, có một là hơn sáu mươi tuổi, rõ ràng không khớp với thi thể tìm được. Còn lại ba thật không sai biệt lắm. Tư Đồ Sách quyết định điều tra ba người này.

Hẩn chép lại tên cùng địa chỉ ba người này, sau đó trở về phòng bộ khoái, nói: "Chúng ta nay muốn đi điều tra người mất tích, Tiêu phó đầu mục, người mang hai huynh đệ theo chúng ta đi thôi."

Phó đầu mục lắng đi một chút, lúc này mới kịp nhận ra là sư gia đang nói mình, vội đứng dậy đáp ứng. Bọn bộ khoái gần đó đều cười nói: "Tư Đồ sư gia, ngài từ nay về sau cứ gọi hẩn Hảo tử, Tri huyện đại lão gia cũng gọi như vậy. Ngài gọi hẩn là phó đầu mục, hẩn không biết là đang gọi hẩn đâu."

Mọi người cười vang.

Hảo tử cũng không chút tức giận, chỉ trừng mắt nhìn bọn bộ khoái kia, cười nói với Tư Đồ Sách: "Sư gia, như thế nào lại rảnh rỗi truy tìm người mất tích?"

Hạ Lan Băng trừng mắt: "Người nói linh tinh gì đó? Người mất tích không phải việc nhỏ, tự nhiên là cần truy hỏi, hơn nữa là việc cần thẩm tra. Làm gì có cái gọi là rảnh rỗi tra?"

Hảo tử thề lưỡi: "Hạ Lan sư gia giáo huấn thật đúng. Huynh đệ chúng ta vô năng, tìm không thấy người mất tích, mới làm phiền hai vị sư gia tự thân xuất mã."

"Được rồi. Ít nói nhảm. Nhanh chóng dẫn theo hai huynh đệ theo chúng ta đi thăm dò đi!"

Nữ bộ khoái Ân Nha Đan phấn chấn, một thân thịt béo tiến lại nói: "Ta đi! Cho ta đi cùng!"

"Ta nữa!" Nữ bộ khoái Đường Nhân cùng Ân Nha Đan như là hình với bóng, nên tự nhiên muốn đi cùng.

Tư Đồ Sách gật đầu nói: "Để hai nữ bộ khoái đi cùng rất tốt. Tính cách kiên nhẫn hợp với việc đi nghe ngóng truy tìm thông tin người mất tích"

"Tốt lắm." Hảo tử nói, chỉ vào một bộ khoái bên cạnh: "Bát ca, người cũng đi đi!"

Bộ khoái này họ Tôn, là một kẻ a dua, luôn bảo sao hay vậy, cho nên mọi người đặt ngoại hiệu "Bát ca".

Tôn Bát ca vội gật đầu đáp ứng, chạy tới.

Hai vị sư gia mang theo bốn bộ khoái ra khỏi nha môn, đến thăm viếng nhà của ba người mất tích.

Người ta vừa nghe là nha môn đến điều tra người mất tích, đều thực kích động, những năm qua báo quan, thực ít có người đã tới hỏi việc này, không thể

tưởng được sư gia mới đến thế nhưng tự mình điều tra nghe ngóng, nên liên tục không ngừng bưng trà rót nước.

Hạ Lan Băng cùng mấy bộ khoái hỏi thăm tình huống mất tích, xem có thể đi những đâu, liên hệ người nào. Còn Tư Đồ Sách thì yêu cầu người nhà dẫn tới phòng riêng của người mất tích xem xét. Hắn yêu cầu được ở một mình trong phòng, lấy một chén trà mà người đó thường dùng, lấy ra dấu vân tay, tiến hành so sánh với dấu vân tay sẵn có, kết quả rõ ràng bất đồng. Chứng minh người chết không phải người mất tích ở nhà này.

Sau khi cáo từ đi ra, bọn hắn lại đi đến hai nhà khác. Kết quả vẫn giống như ở nhà đầu tiên.

Ba người được báo cáo mất tích trong vòng hai tháng qua không có dấu tay trùng với dấu tay của người chết. Nói cách khác, người chết không phải là ba người mất tích này. Vậy là ai mới được chứ?

Chỉ còn lại một nhà chưa được đến hỏi nhưng mà đó là một lão nhân, rõ ràng không khớp. Mặt khác những kẻ còn lại trong hồ sơ đều là nữ nhân cùng hải tặc, cũng căn bản không phải người chết. Hiện tại xem ra, người chết cũng không ở trong nhóm người bị báo mất tích.

Hay là không phải người mất tích? Nghĩ đến đây, Tư Đồ Sách vỗ mạnh sau gáy, trong lòng thầm mắng mình thật sự quá ngu ngốc, người chết là Đông xường hoặc là Cẩm Y vệ bắt đi tra tấn đến chết. Chắc hẳn là ngang nhiên tiến hành, nói cách khác, người nhà người chết rất có thể biết người chết là bị Cẩm Y vệ hoặc là Đông xường bắt đi, chẳng qua không biết đã chết rồi thôi. Nếu biết là bị Đông xường bắt đi, người nhà tự nhiên không có khả năng tố giác mất tích, mà mình thì lại đi tìm những người đã được báo mất tích, làm sao có thể tìm được?

Tuy nhiên, nếu ngang nhiên truy tìm những người bị Cẩm Y vệ hoặc là Đông xường bắt đi, hoặc tới cửa điều tra nghe ngóng, một khi bị Cẩm Y vệ hoặc là Đông xường biết, vậy bọn họ nói không chừng liền mang đến phiền toái cho mình, đó cũng không phải là đùa giỡn. Nhất định âm thầm điều tra nghe ngóng mới được.

Nhưng làm như thế nào để có thể âm thầm điều tra nghe ngóng? Phó đầu mục Háo từ quan hệ rộng, tam giáo cửu lưu đều có bằng hữu, sai hắn điều tra nghe ngóng là thích hợp nhất. Tuy nhiên, không biết con người của hắn như thế nào, có đáng tin cậy không. Đó là một dấu chấm hỏi rất lớn. Không có mười phần nắm chắc, Tư Đồ Sách không muốn nhiều người biết chuyện này. Loại chuyện quan hệ đến tính mạng thì tuyệt nhiên không phải chuyện đùa.

Cho nên, hắn ngồi ngây ngốc nửa ngày trời, cuối cùng khoát tay nói: "Trở về đi!"

Cầm trong tay chiết phiến màu đen, chấp tay sau lưng chậm rãi đi trở về, Háo từ chờ bốn bộ khoái đi theo, trong lòng nói thầm, cũng không biết này vị sư gia mới tới rốt cuộc là đang làm cái gì. Bảo là muốn điều tra nghe ngóng người mất tích, tuy nhiên lại không cần thận hỏi thăm tình huống người mất tích, mà lại đi qua đi lại trong phòng người ta, không giống bộ dạng tìm kiếm người mất tích. Hiện tại lại không tìm kiếm, quay đầu trở về, cũng không biết vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Chén Trà

Hạ Lan Băng cũng không hiểu, nhưng lúc này nàng không nói gì, chỉ đi theo phía sau Tư Đồ Sách trở lại nha môn. Bốn bộ khoái quay về phòng trực. Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng trở lại bên trong phòng, ngồi xuống, Hạ Lan Băng lúc này mới hỏi: "Làm sao vậy? Không tìm được sao?"

Tư Đồ Sách nói: "Ừ, người chết không phải người mất tích. Có thể người nhà người chết biết người chết bị Đông xường hoặc là Cẩm Y vệ bắt đi, cho nên không có báo quan."

Hạ Lan Băng trầm ngâm nói: "Nếu như vậy, không lẽ nhất định tìm được danh sách những người bị Cẩm Y vệ hoặc là Đông xường bắt đi, mới có thể xác định người chết là ai?"

"Không sai. Nhưng mà nếu vậy sẽ dễ dàng đá thảo kinh xà. Cho nên ta cũng chưa biết nên làm sao bây giờ."

Hạ Lan Băng nói: "Chuyện này giao cho ta đi. Huynh không cần quan tâm. Ngày mai ta sẽ cho huynh biết kết quả."

Tư Đồ Sách lấp bắp kinh hãi: "Huynh ngàn vạn lần không thể liên lụy vào vòng nguy hiểm, không cần phải . . ."

Hạ Lan Băng cười cười: "Không nguy hiểm đâu. Chỉ là tra án thôi, không phải đánh nhau. Yên tâm đi!"

Dứt lời, Hạ Lan Băng phe phẩy chiết phiến màu vàng, nghênh ngang rời đi.

Suốt cả đêm, Tư Đồ Sách thực lo lắng Hạ Lan Băng. Sáng sớm hôm sau, nhìn thấy Hạ Lan Băng phe phẩy chiết phiến, trong tay mang theo một cái túi

lớn, bước vào cửa, tảng đá nặng nề trong lòng hần đã rơi xuống, vội vàng nghênh đón, nhỏ giọng nói: "Thế nào? Không có sao chứ?"

Hạ Lan Băng đảo chiết phiến, cười nói: "Huynh xem ta có bị gì không?"

"Biết là huynh tài giỏi rồi." Tư Đồ Sách cũng cười nói.

"Câu này thật chính xác." Hạ Lan Băng đưa túi lớn cho Tư Đồ Sách. "Này! Cho huynh!"

"Đây là cái gì?" Tư Đồ Sách cầm lấy, nghe được bên trong có tiếng leng keng, rất là tò mò.

"Chén trà." Hạ Lan Băng mỉm cười nói, "Ta thấy huynh hôm qua đi điều tra nghe ngóng, đối chén trà của người mất tích thực chú ý, cứ cầm tới cầm lui, không biết đang làm cái gì. Cho nên, lần này ta tra những người trong hai tháng gần đây bị Đông xường cùng Cẩm Y vệ bắt đi mà chưa được thả về, rồi đến nhà bọn họ lấy chén trà, tổng cộng hai mươi bảy cái.

Tư Đồ Sách nở nụ cười: "Thực cảm ơn huynh! Ta còn đang cần thứ này. Đúng rồi, gần hai tháng thôi mà Đông xường, Cẩm Y vệ đã bắt đi hai mươi bảy người sao?"

"Đây là ta còn chỉ giới hạn ở nam nhân trưởng thành, hơn nữa là bị bắt đi mà chưa được thả ra. Nếu tính luôn cả số được thả ra, chỉ sợ là gần cả trăm người."

"Bọn hần bắt nhiều người như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ phủ huyện chúng ta có trên một trăm kẻ mưu phản?"

"Cẩm Y vệ cùng Đông xường bắt người, không nhất định là kẻ bị nghi là mưu phản. Chỉ cần bọn hần cảm thấy được có vấn đề, liền có thể bắt về thẩm vấn. Tội danh không nhất định là mưu phản, những tội khác bọn hần cũng có thể quản. Nói cách khác, chỉ cần bọn hần cảm thấy được là cần phải can thiệp thì bọn hần liền can thiệp."

"Thật đúng là bá đạo!" Tư Đồ Sách nhỏ giọng nói, "Huynh không bại lộ thân phận đó chứ?"

"Yên tâm, chỉ là chút chuyện nhỏ."

"Huynh làm sao tra ra được? Có thể nói cho ta nghe không? Ta thực rất tò mò." Tư Đồ Sách thì thầm nói.

"Rất đơn giản, Đông xường và Cẩm Y vệ đều có nhà giam. Ta che mặt lên vào, tra qua sổ sách của bọn họ một lượt, đương nhiên sẽ biết ai đã bị bắt đi, rồi sau đó đến nhà bọn họ lấy chén trà trở về."

Tư Đồ Sách sợ ngây người: "Huynh, một mình huynh lên vào nhà giam của Đông xường và Cẩm Y vệ? Bọn hần không phát hiện ra sao? Nghe nói bọn hần võ công đều rất lợi hại."

Theo như hần xem trên phim ảnh, Đông xường và Cẩm Y vệ đều là những võ lâm cao thủ, mà võ công lại cao đến thần kỳ. Thật khó tưởng tượng Hạ Lan Băng, một tiểu cô nương như vậy, lại có thể một mình lên vào hang hổ mà không bị những cao thủ này phát hiện.

Hạ Lan Băng hừ lạnh một tiếng, chiết phiến màu vàng hé ra, nhàn nhã chậm rãi nói: "Bọn hần chỉ giống như mèo ba chân thôi, chỉ giỏi khi dễ người dân thiện lương, còn muốn so với ta thì kém xa!"

Cỗ công Hạ Lan Băng rút cuộc như thế nào, Tư Đồ Sách không thể hiểu hết, chính là lần trước thấy nàng hạ gục tên đạo tặc dễ như trở bàn tay. Nhưng mà võ công bọn người Đông xường và Cẩm Y vệ rút cuộc như thế nào? Hần cũng chỉ xem qua trên phim ảnh, đều là hư cấu mà thôi.

Hần lại nghĩ nơi đây chỉ là một phủ huyện bình thường, ắt hẳn Đông xường và Cẩm Y vệ hần không phải cao thủ đến. Cao thủ tự nhiên đều tập trung ở kinh thành đại nội. Nơi đây chỉ sợ đều là tiểu lâu la nên Hạ Lan Băng mới có thể đối phó. Huống chi nàng chỉ là lên vào, nhìn trộm hồ sơ một lần mà thôi, cũng không phải chân chính cùng bọn họ quyết chiến, cho nên vẫn tương đối dễ dàng đắc thủ.

Hạ Lan Băng nói: "Được rồi, huynh không cần hỏi nhiều. Nhanh chóng lo việc của huynh đi."

"Được, ta sẽ vào trong kiểm tra những chén trà xem sao. Xem có tìm ra được tung tích người chết không."

Hạ Lan Băng lấp bắp kinh hãi: "Huynh có thể từ một đồng chén trà truy tìm được người nào là người chết?"

"Không sai. Chỉ cần trong số chén trà này có chén của người chết thì ta sẽ có thể tìm ra được!"

Hạ Lan Băng tròn mắt nhìn Tư Đồ Sách, chiếc lưỡi thom tho lè ra: "Không phải là nói đùa sao?"

"Lúc này sao có thể nói giỡn được chứ. Chờ một lát huynh sẽ biết. Đúng rồi, nhiều chén trà như vậy, làm sao phân biệt chén nào của ai?"

"Ta dùng bút viết tên chủ nhân của chén trà bên trong từng chén."

"Ha ha, huynh thực cẩn thận."

Tư Đồ Sách mang theo chén trà vào trong nhà.

Vân tay trên chén trà được lấy rất dễ dàng, trực tiếp dùng bàn chải chuyên dụng quét qua chén trà là được, sau đó hần tiến hành so sánh. Bởi vì số lượng băng dán có hạn, không phải rất cần thiết thì hần sẽ không sử dụng băng dán trong suốt để lấy vân tay.

Tư Đồ Sách so sánh dấu vân tay đã có với dấu vân tay trên từng chén trà một. Sau khi so sánh được một lúc, hần liền phát hiện vân tay trên một chén trà cùng với vân tay người chết rất giống nhau!

Hần kích động không thôi, lập tức lấy ra kính lúp, tìm kiếm điểm giống nhau của hai vân tay, rất nhanh, hần nhận định, hai cái vân tay là cùng là một người lưu lại!

Hần hưng phấn không thôi, cầm chén trà kia đi ra. Hạ Lan Băng đang mài miết phê duyệt một phần công văn, thấy hần cực kỳ hứng thú tiến vào, không khỏi vui vẻ nói: "Tìm được rồi?"

"Đúng vậy!" Tư Đồ Sách giờ chén trà lên, "Chính là chén này."

Hạ Lan Băng tiếp nhận, nhìn chữ viết bên trong chén trà, rồi nói: "Đây là nhĩ tử của Vương viên ngoại ở thành tây, tên Vương Cường!"

"Vương viên ngoại?"

"Không sai. Hần là thương nhân mua bán đồ thuộc da, làm ăn khá phát đạt. Hơn một tháng trước, không biết vì nguyên nhân gì, người của Đông xưởng bắt nhĩ tử của hần, đến nay vẫn chưa có thả ra. Phụ phụ hần có đến nha môn Đông xưởng hỏi, cũng không có kết quả."

"Một người buôn bán đồ thuộc da có thể phạm đại án gì, có thể kinh động Đông xưởng cùng Cẩm Y vệ a?"

"Việc này phải điều tra rõ ràng."

Tư Đồ Sách trầm ngâm một lát, nói: "Nếu muốn điều tra rõ chuyện này, chỉ có thể tiến hành điều tra ở hai nơi: nhà của người chết, và Đông xưởng. Trước hết, chúng ta hãy đến nhà người chết điều tra nghe ngóng, thăm dò tình huống cơ bản rồi nói sau."

Hạ Lan Băng trầm ngâm một lát, hỏi: "Vậy còn Đông xưởng, huynh chuẩn bị tra xét như thế nào?"

Dựa theo suy luận điều tra hiện đại điều tra, một khi phát hiện kẻ bị tình nghi thì trước phải ngấm ngầm chờ đợi, quan sát, sau đó mới là thăm dò tình huống, đợi thời cơ chín muồi, rồi bắt giữ điều tra. Nhưng mà, việc tra xét Đông xưởng nhất định gặp khó khăn. Bởi vì bọn họ là một tổ chức, chứ không phải chỉ đơn thuần là một cá nhân. Hơn nữa, Đông xưởng chính là một tổ chức đặc nhiệm tình báo, năng lực điều tra rất mạnh, lại cùng Cẩm Y vệ tranh giành câu xé lẫn nhau, khẳng định phòng bị thực nghiêm, cho nên, chỉ lẳng lặng chờ đợi thì sẽ khó thu được kết quả. Nếu muốn điều tra rõ chân tướng, thì chỉ có vây bắt người phụ trách khảo tra của Đông xưởng rồi tiến hành thẩm vấn, liền có thể tra rõ ràng đến tột cùng là ai đem nhĩ tử Vương viên ngoại Vương Cường tra tấn đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Dạ Hành Nhân

Thế nhưng, muốn bắt người của Đông xưởng tiến hành thẩm vấn, chỉ dựa vào hai người huyện nha sư gia bọn họ, thì không khác gì trứng chọi đá. Chuyện bắt người thì Hạ Lan Băng có lẽ có thể làm được, nhưng làm sao để tránh khỏi phiền toái. Nếu sau khi thẩm vấn xong thả ra, thì đúng là thả hổ về rừng, hai người tuyệt đối chạy không khỏi độc thủ của Đông xưởng. Còn nếu giết chết kẻ bị bắt, thì nếu như kẻ đó cũng đồng thời là kẻ đã tra khảo nạn nhân đến chết thì còn miễn cưỡng chấp nhận được. Vạn nhất nếu không phải kẻ đó, thì việc giết chết sẽ không thích hợp.

Làm thế nào để tra án, thân là hình danh sư gia Hạ Lan Băng đương nhiên biết bước tiếp theo nên làm như thế nào. Nhưng hiện tại nàng lại hỏi Tư Đồ Sách, hiển nhiên đã nhìn rõ chuyện khó xử trong đó.

Tư Đồ Sách không muốn đùn đẩy trách nhiệm, khai mào chuyện này chính là mình, hiện tại đến thời điểm mấu chốt, không thể trốn trốn tránh tránh. Tư Đồ Sách suy nghĩ, rồi nói: "Ý tưởng chúng ta lúc ban đầu, chính là gây xích mích Cẩm Y vệ cùng Đông xưởng đấu tranh nội bộ, chó cắn chó. Cho nên, chúng ta vẫn là dựa theo này nguyên tắc tiến hành, khiến Cẩm Y vệ giúp chúng ta đi thăm dò Đông xưởng, chúng ta ngồi yên làm thu ngư ông đắc lợi!"

Hạ Lan Băng khen ngợi gật đầu: "Ừ, cụ thể phải làm thế nào bây giờ, huynh đã nghĩ ra chưa?"

"Đầu tiên, chúng ta gia đình Vương viên ngoại, đem chuyện nhĩ tử hần bị Đông xưởng tra tấn đến chết nói cho hần biết, để cho hần âm thầm đi tìm Cẩm Y vệ, dứt tiền lo lót, cầu Cẩm Y vệ giúp nhĩ tử báo thù. Cẩm Y vệ đang lo bất không được Đông xưởng nhục điểm. Bọn hần sẽ tận dụng chuyện này."

Cầm Y vệ hần là có biện pháp điều tra rõ chuyện này. Như vậy, chúng ta đạt được mục đích rồi."

Hạ Lan Băng chăm chú nhìn Tư Đồ Sách, một lúc lâu sau, nở nụ cười: "Huynh làm hình danh sư gia thì quả thật rất uy khuất, lẽ ra phải là Cầm Y vệ mới đúng. Nói không chừng có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa."

Tư Đồ Sách cũng cười nói: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Ta làm hình danh sư gia thì thấy thoải mái hơn."

Hai người đều nở nụ cười.

Hạ Lan Băng nói: "Nếu như vậy, đêm nay, chúng ta phải đi tìm Vương viên ngoại. Tuy nhiên phải che mặt, ta giúp sẽ huynh chuẩn bị một bộ y phục dạ hành. Tối nay huynh trực tiếp đi đến."

"Ừ!"

Đêm hôm đó, Tư Đồ Sách mang theo một ít quần áo của nạn nhân Vương Cường, lặng lẽ ra cửa sau. Hạ Lan Băng đã đứng chờ sẵn ở góc rẽ, ngoắc gọi hần, rời khỏi đường cái đi vào một ngõ tắt nhỏ, đi tới trước một căn nhà.

Hai người núp vào chỗ hẻo lánh trong đêm tối, Hạ Lan Băng mở ra cái túi mang bên mình, bên trong là một bộ dạ hành y, và một cái khăn đen che mặt.

Tư Đồ Sách mặc y phục dạ hành, lấy khăn bịt kín mặt, sửa sang lại một chút. Hần tự nhìn mình từ trên xuống dưới, quả thực giống y như một dạ hành nhân võ nghệ cao cường trong phim. Chỉ tiếc chính mình lại không biết chút võ công nào.

Hạ Lan Băng nhìn xung quanh một chút, không thấy bóng dáng người ngoài, tung ra phi thảo, ôm lấy tường, nhường Tư Đồ Sách leo trước lên.

Tư Đồ Sách ngạc nhiên nói: "Huynh là người trong võ lâm, trèo tường nhập thất, không phải hai cước một đạp là đã đến nơi rồi sao? Như thế nào còn cần dây thừng?"

Hạ Lan Băng lườm hần một cái: "Hai cước một đạp bay qua, huynh cho chúng ta là thần tiên sao? Mà thần tiên ta còn chưa thấy qua, không lẽ huynh đã gặp qua?"

"Hắc hắc, không có, ta chỉ là nghĩ như vậy thôi."

"Ít nói nhảm, mau leo lên đi."

Tư Đồ Sách thể lực không tốt, trèo tường kiểu này thì rất cần lực cánh tay, hần chỉ bò lên hai cái liền bất động, sau đó rút bịch xuống.

Hạ Lan Băng tức giận nói: "Huynh nha, như thế nào lại kém cỏi như vậy? Thôi đi, để ta leo lên trước rồi kéo huynh lên."

Hạ Lan Băng thực nhẹ nhàng cầm lấy dây thừng leo lên tường cao, sau đó bảo Tư Đồ Sách cầm dây thừng cột vào bên hông. Nàng ra sức kéo hần lên, sau đó lại thả hần xuống phía bên kia tường, rồi mới đến phiên mình leo xuống, rung tay, thu dây thừng lại.

Hạ Lan Băng lần trước đã tới nhà này, quan sát hết một lượt, nên nàng đã biết hết đường đi nước bước, liền dẫn hần cẩn thận đến hậu viện.

Hậu viện thúy trúc lay động, từng bách dày đặc, thấp thoáng một khoảng sân nhỏ.

Cánh cửa chỗ sân không có khóa, hai người liền lách mình đi vào, thấy trong căn phòng trước mặt có ngọn đèn còn sáng, liền đi dọc theo hành lang đi đến trước phòng. Hạ Lan Băng nhìn theo khe cửa xem xét bên trong. Tư Đồ Sách cũng muốn xem. Nhưng khe cửa sổ thì chỉ có một, hần nhớ tới mấy bộ phim cổ trang đã từng xem, liền dùng ngón tay thăm nước miếng, chầm vào cửa sổ.

Chuyện này nhìn thì dễ dàng nhưng mà làm thì lại không dễ dàng như vậy. Thực sự phải có chút chú ý, đầu tiên thấm ướt cửa sổ, sau đó lại nhẹ nhàng phá ô giấy chỗ cửa, như vậy sẽ không có âm thanh phát ra. Nhưng đây là lần đầu tiên Tư Đồ Sách làm như vậy, hần không biết giấy của cửa sổ thời xưa có tính dai rất lớn. Nếu không thấm ướt lâu mà đã muốn đâm thủng giấy thì sẽ phát ra tiếng động.

Vì thế, khi tay hần đè xuống, âm thanh vang lên, ngay cả chính hần cũng giật nảy mình.

"Ai?" Trong phòng một thanh âm già nua hỏi.

"Bên ngoài là ai?" Người già nua hỏi lại lần nữa thanh âm bi thương.

Hạ Lan Băng trừng mắt nhìn Tư Đồ Sách một cái, lách thân đi vào cửa, nhỏ giọng nói: "Chúng ta là bằng hữu của con hai vị. Hôm nay có chuyện đặc biệt đến nói. Xin Nhị lão đừng kinh hoàng."

Dứt lời, Hạ Lan Băng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, hướng Tư Đồ Sách vẫy tay, cất bước vào trong phòng. Tư Đồ Sách vỗ đầu mình một cái, thầm mắng mình vô dụng, đi theo Hạ Lan Băng vào phòng.

Hần quan sát thấy một căn phòng trang sức xa hoa, một đôi vợ chồng già đang ngồi ở bàn tròn, trên bàn đặt một chiếc đèn hình bát giác. Ánh đèn chiếu lên căn phòng lờ mờ.

Lão già kia đứng lên, lấy tay che ngọn đèn, cẩn thận nhìn kỹ hai người, khi thấy rõ hai người thân mặc y phục dạ hành, thì bị dọa đến sợ, khẽ run rẩy, rút lui vài bước, đưng ngã ghế.

Lão phụ cũng sợ tới mức nhanh chóng trốn sau lưng lão già, run rẩy hỏi: "Các người, các người muốn làm cái gì?"

Tư Đồ Sách chấp tay nói: "Lão nhân gia không cần kinh hoàng. Chúng ta không phải người xấu mà là bằng hữu của Vương Cường, có chuyện trọng yếu đến nói cho hai vị biết. Vì là chuyện bí mật, cho nên đêm khuya, đành dùng cách ăn mặc thế này đến quý phủ, quý nhiều hai vị."

Nghe hai người lời nói ôn hòa, lại tự xưng là bằng hữu Vương Cường, nhưng lại có tin tức nhi tử, nhị lão hơi trấn an lại, vội nâng ghế dậy, chấp tay nói: "Con ta hiện tại nơi nào? Hẳn...hẳn có khỏe không?"

Tư Đồ Sách thở dài, nói: "Thực không dám giấu diếm. Vương Cường hẳn đã bị Đông xường tra tấn mà chết nửa tháng trước, thi thể được chôn ở loạn phần mộ ở phía ngoài thành Đông mười dặm. Đây là y phục trên người hắn."

Nói xong, Tư Đồ Sách đặt cái bao ở trong tay lên bàn, mở ra, lộ ra bên trong dính đầy áo dính đầy vết máu khô và bùn đất.

Vương viên ngoại toàn thân run rẩy, tiến lại cầm lấy, nhìn kỹ dưới đèn nhìn vài lần, thân mình nhoáng lên một cái, ngã xuống, Tư Đồ Sách sớm có phòng bị, bước lên đỡ lấy, phu nhân ở bên cạnh cũng giúp đỡ lấy, giúp ngồi lên ghế.

Vương viên ngoại tay còn gắt gao nắm chặt chiếc áo, lệ tuôn như suối, nghẹn ngào nói: "Đúng rồi...Cường nhi quả thật đã chết rồi!"

Lão phụ nhân cũng rơi lệ đầy mặt, lại cố nén để chăm sóc trượng phu, vừa lau nước mắt vừa trấn an hắn.

Vương viên ngoại hô một tiếng đứng lên, lão đảo lên muốn đi ra ngoài. Lão phụ hoảng lên, liên tục không ngừng hỏi: "Lão gia, người muốn đi đâu?"

"Dẫn người đi đem thi thể Cường nhi trở về, sau đó, đi kinh thành, dâng cáo trạng! Cái mạng già của ta cũng không cần nữa, nhất định vì Cường nhi đòi công đạo!"

"Bây giờ đang đêm đang hôm, người đừng có gấp, chờ sáng mai, trời sáng rõ rồi đi cũng không muộn." Lão phụ khóc cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Nguyên Do Sự Việc.

Vương viên ngoại không vì thế mà đứng lại, cứ tiếp tục đi ra ngoài.

Hạ Lan Băng vội ngăn Vương viên ngoại lại, nói: "Viên ngoại, không nên nóng vội. Việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn mới tốt. Nếu không, không những không báo thù được cho Vương Cường, mà tính mạng chính mình cũng không thể giữ. Phải biết rằng, đối phương chính là Đông xường!"

Vương viên ngoại khẽ run rẩy, hẳn cũng là dưới tình thế cấp bách mới như thế, cẩn thận suy nghĩ lại, Hạ Lan Băng nói không sai, không thể lỗ mắng, vẫn là nghĩ trước làm sau. Hắn ngã ngồi lên ghế, điệu bộ suy sụp, tay nắm chiếc áo dính máu, khóc nức nở lên.

Tư Đồ Sách nói: "Lão nhân gia, Vương Cường tại sao lại bị Đông xường bắt đi? Có thể nói cho chúng ta biết không? Có lẽ chúng ta có thể giúp người nghĩ kế."

"Các người là...?" Vương viên ngoại vẫn là không yên lòng, ngược hai mắt đắm lệ nhìn bọn hắn.

Hạ Lan Băng nhỏ giọng nói: "Chúng ta thật là Vương Cường bằng hữu. Sáng nay, chúng ta theo lời người khác kể lại, ngẫu nhiên biết được, nói Vương Cường bị Đông xường tra tấn mà chết, thi thể chôn ở loạn mộ phần phía thành Đông. Cho nên đã đi loạn mộ phần, quả nhiên tìm được rồi một cỗ thi thể, nhưng đã hoàn toàn biến dạng. Chúng ta nhận ra quần áo trên người hắn, cho nên tới tìm các vị để nói chuyện này."

"Thi thể kia hoàn toàn biến dạng?" Lão phụ trong lòng đột nhiên dâng lên một tia hi vọng, "Có lẽ không phải Cường nhi của chúng ta đâu!"

Tư Đồ Sách trong lòng thăm than, đã tiến hành so sánh vân tay rồi, tin tưởng không thể nghi ngờ. Hơn nữa, cũng nhất định khiến hai vị lão nhân này tin tưởng, mới có thể để cho bọn hắn tìm Cẩm Y vệ gây xích mích đầu tranh nội bộ, cũng mới có thể cho Vương Cường một công đạo.

Tư Đồ Sách đột nhiên nhớ tới lúc kiểm tra thi thể, hẳn có thấy dưới nách một vết bớt sẫm màu, không chút nghĩ ngợi, liền nói: "Nhi tử của hai vị Vương Cường, dưới nách phải có một vết bớt?"

"Có a!" Nhị lão trăm miệng một lời nói.

"Có thể chứ, cổ thi thể kia tuy rằng hoàn toàn thay đổi, nhưng là quần áo là Vương Cường, hơn nữa, dưới nách phải cũng có một vết bớt! Hẳn là Vương Cường không thể nghi ngờ."

Ánh sáng hy vọng trong mắt của hai vị lão nhân chợt mờ đi.

Tư Đồ Sách thở dài, nói : "Chúng ta cũng hi vọng thi thể này không phải Vương Cường. Tuy nhiên, chúng ta lấy được tin tức thực xác thực. Vương Cường bị Đông xường khổ hình tra tấn mà chết. Đông xường đem thi thể chôn ở loạn mộ phần. Tin tức này sẽ không sai, bằng không, chúng ta cũng không dám tùy tiện đến nói cho hai vị lão nhân."

Tia hi vọng còn sót lại trong mắt Vương phu nhân giống như đốm lửa nhỏ rơi xuống giếng nước, xuy một tiếng hoàn toàn tiêu diệt, ngồi suy sụp ở trên ghế, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, nghẹn ngào hỏi: "Con ta hải cốt chôn ở nơi nào của loạn mộ phần?"

Tư Đồ Sách nói tường tận vị trí chôn thi thể.

Hạ Lan Băng nói : "Lão nhân gia, việc đã đến nước này. Vì Vương Cường báo thù rửa hận mới là chính sự. Chúng ta cũng tin tưởng Vương Cường chết oan. Việc này, cũng chỉ có tìm ra hung phạm đem ra công lý, mới có thể cấp Vương Cường công đạo. Bằng không, hẳn đã không minh bạch chết chết, các vị có tìm được hải cốt hẳn, cũng không có thể đăng hoàng mai táng, mà còn phải thay hẳn quýt làm cam chịu. Cho nên, chúng ta cũng muốn mọi việc chu toàn."

Lão phụ gắt gât đầu, đối Vương viên ngoại nói : "Đừng vậy. Lão gia, bọn hần nói rất đúng. Chúng ta quyết không thể để Cường nhi chết đi như vậy! Nhất định phải lấy lại công đạo! Hai vị này đều là bằng hữu của Cường nhi, hảo tâm vội tới chúng ta báo tin, lại giúp đỡ nghĩ kế. Vậy chúng ta có thể làm thế nào bây giờ?"

"Có thể làm sao? Đông xường! Ở Trần Hải huyện, nha môn đều không dám can thiệp vào bọn hần, chỉ có đi lên kinh thành dâng cáo trạng. Nếu không thì còn có thể làm sao?"

Tư Đồ Sách nói : "Lão nhân gia, người hãy kể lại Vương Cường vì sa bị Đông xường bắt đi? Rốt cuộc là vì tội danh gì? Chúng ta mới có thể suy tính cách đối phó tốt nhất."

Nói lên chuyện này, Vương viên ngoại trong mắt cần phun ra lửa thông thường, một đôi gầy trơ cả xương hai tay rất nhanh này quần áo dính máu, nói : "Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do. Đông xường là kiên quyết đổ tội lên đầu con ta! Con ta chết oan uổng a. . ." Nói xong lại hu hu khóc lên.

Hạ Lan Băng cùng Tư Đồ Sách yên lặng ngồi, cũng không nhiều lời.

Vương viên ngoại cùng lão phụ khó khăn lắm mới kìm nén tiếng khóc. Vương viên ngoại lau nước mắt, nhỏ giọng nói: "Hai tháng trước, có mấy tên Đông xường đến cửa hàng da của ta muốn mua hàng da, nói cần ký sổ, bọn hần thường xuyên ký sổ, số tiền nợ đã hơn năm sáu trăm lượng bạc. Tuy nói chúng ta sinh ý làm được khá lớn, nhưng mà bán chịu như vậy, cho dù là núi vàng núi bạc cũng lờ. Huống chi lúc này đây, bọn hần một lần muốn mua chịu hơn một trăm lượng hàng da. Con ta nhìn không được, cười bời nói: 'Quan gia, tiểu điểm vốn là mua bán nhỏ. Hay là người trả nợ cũ trước rồi mới ghi nợ mới nha?'. Thực không nghĩ, một câu này lại gây ra đại họa."

Hạ Lan Băng nói : "Lời này nói không sai. Năm sáu trăm lượng bạc bán chịu, cho dù là ai cũng chịu không nổi. Đương nhiên là phải trả nợ cũ rồi mới mua tiếp được. Bọn hần cũng không thể không nói lý lẽ."

"Bọn hần thì biết nói lý lẽ khi nào?" Vương viên ngoại oán hận nói, "Sau khi con ta nói những lời này, thì tên cầm đầu, sau đó chúng ta mới biết được là một bộ đầu, cười lạnh ném hàng da trong tay xuống đất, xoay người bỏ đi. Mấy tên đi theo trước khi bỏ đi còn nói nặng nói nhẹ. Ta cảm giác có chuyện không đúng, nhanh chóng đuổi đi theo chịu tội, nói không sao, Đông xường đại gia đến tiểu điểm mua chịu đồ vật này nợ, đó là tôn trọng chúng ta, cứ việc ghi sổ thoải mái. Tuy nhiên tên bộ đầu kia chỉ cười lạnh, gạt ta ra, nghênh ngang rời đi."

Tư Đồ Sách nói : "Bộ đầu kia tên gì?"

"Ta nghe bọn đi cùng gọi hần Lưu bộ đầu, tên thì không biết. Bộ dạng kiện tráng, đúng rồi, mí mắt của một mắt hần bị hỏng, gặp gió thì chảy nước mắt ."

"Vâng, người nói tiếp đi."

"Sau khi bọn Lưu bộ đầu đi rồi, ta cảm thấy rất lo lắng, liền bảo nhi tử bỏ trốn vài ngày, nhưng mà nhi tử không nghe. Hần nói hần không có nói sai cái gì, cây ngay không sợ chết đứng, nhất định không chịu bỏ trốn. Trời ơi, lúc ấy hần chịu nghe ta, thì đầu đến nỗi. . ."

Nói đến chỗ thương tâm, Vương viên ngoại lại khóc thút thít. Một hồi lâu, mới dần dần nguôi đi, rồi lại nói tiếp: "Ngày hôm sau, ta cùng nhi tử đang ở trong cửa hàng, có hai nam tử đột nhiên, cầm trong tay một món đồ hàng da, vừa tới liền đánh vào mặt con ta, ngoài miệng thì mắng chửi, nói ta đây hàng da mua từ cửa hàng ta, lấy về phát hiện bị thủng lỗ, muốn tới trả hàng. Ta cầm lên nhìn, quả thật là nhà của ta. Tuy nhiên hàng bán chịu cho Đông xường toàn là hàng thượng phẩm, căn bản không có chuyện côn trùng đục khoét. Khẳng định là bọn họ muốn kiếm chuyện. Ta cũng nhận ra hai người này là hai tay lưu manh ngoài đường, xưa nay chưa từng đắc tội bọn hần, chẳng biết tại sao muốn tới tìm ta giá họa."

Hạ Lan Băng cười lạnh: "Xác định chắc chắn là do Đông xường phái tới."

"Không sai. Ta lúc ấy cũng đoán được!" Vương viên ngoại giận dữ nói, "Ta lúc ấy muốn dàn xếp ổn thỏa, bỏ chút tiền ra để giữ hòa khí. Cho nên liền đáp ứng cho trả hàng, chiều giá gốc cầm mười lượng bạc cho bọn hần, nhưng bọn hần hai người lại nói này hàng da bọn hần đã mua giá một ngàn lượng, muốn chúng ta trả bọn hần một ngàn lượng! Làm gì có chuyện một ngàn lượng cho một món hàng da? Cả kho hàng da lấy ra toàn bộ cũng không đến một ngàn lượng. Cho nên ta bời cười nói bọn họ chắc là nhớ lầm, không nghĩ tới tên lưu manh kia giương tay tát ta gãy một cái răng, ngã trên mặt đất, con ta thấy vậy, nổi nóng xông lên trước tìm hần nói lý lẽ, lại bị bọn hần hai người hành hung, còn đập phá cửa hàng ta, rồi ném toàn bộ hàng hóa vào vũng nước thải."

Hạ Lan Băng cả giận nói: "Vi sao không báo quan?"

"Chúng ta còn chưa kịp báo quan thì Đông xướng đã tới. Hai tên lưu manh ác nhân kia đang cáo trạng trước, nói bọn hần bị chúng ta lừa gạt một ngàn lượng bạc, còn bán đồ dỏm cho bọn hần, bọn hần đến lý luận, còn bị con ta đánh. Bọn Đông xướng không tra hỏi gì cả, xúm vào đánh con ta, sau đó trời gô hần rồi áp giải đi. Ta thấy thế, nhanh chóng đuổi theo, nói chúng ta nguyện ý bồi thường một ngàn lượng. Tay Đông xướng kia cười lạnh, nói đối với bọn gian thương thấy lợi quên nghĩa như chúng ta thì nhất định phải trừng trị mới được. Hần đập ta té ngã, sau đó bắt con ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Phiêu Tiên Lâu.

Hạ Lan Băng giận tím mặt: "Quả nhiên là vô pháp vô thiên! Đông xướng khinh người quá đáng!"

Vương viên ngoại nước mắt lưng tròng nói: "Còn không phải sao, ta đứng ở nơi đó, hoảng sợ, không nghĩ ra được ý gì. Hàng xóm thấy chúng ta chọc giận Đông xướng, đều đóng cửa không dám ra. Ta cũng không có người để cùng thương lượng, chỉ còn cách chạy về nhà, mở ngăn kho lấy một ngàn hai trăm lượng bạc trắng, dùng một cái thùng chứa, kêu điểm tiểu nhị hộ tống, lên xe ngựa chờ đến Đông xướng nha môn. Đưa lên danh mục quà tặng bái thiếp. Lính gác cửa đi vào không lâu, đi ra nói "Đề bạc lại, trở về chờ tin tức". Ta chỉ còn biết đem bạc đề lại, lại rút lót cho tay lính canh cửa kia một chút bạc, nhờ hần nói giúp vài lời. Về nhà đợi hai ngày, chưa thấy nhĩ tử được thả ra, ta sốt ruột, liền nhờ Chu chương quý của tiệm châu báu hỗ trợ nói hộ. Hần cùng Đông xướng quan hệ không tệ, vì thỉnh hần ra tay, ta lại phải bỏ ra năm trăm lượng bạc. Nhưng mà, qua rất nhiều ngày, vẫn không thấy nhĩ tử trở về. Chúng ta nghĩ có thể là bạc không đủ, ta cắn răng một cái, lại lấy một ngàn lượng nữa đưa đến Đông xướng, bọn hần vẫn là câu nói kia "Đề bạc lại, trở về chờ tin tức."

Hạ Lan Băng nói: "Đông xướng đúng là lòng tham không đáy, bao nhiêu bạc cũng không đủ nhét!"

"Quả đúng như vậy!" Vương viên ngoại kêu thảm thiết nói: "Ta trước sau đã đi năm chuyến đến Đông xướng, tặng tổng cộng bảy nghìn năm trăm lượng bạc, ngăn kho tiêu hết, hàng hóa đều bán giá thấp để kiếm tiền rút lót. Nhưng bọn hần không thả người, cũng không đề cho ta gặp mặt nhĩ tử. Vừa rồi, trước khi các người tới, ta cùng phu nhân còn đang thương lượng, có nên đem cửa hàng cùng tổ trạch bán hay không, để lấy tiền cứu nhĩ tử ra. Không thể tưởng được, con ta hần. . . Ta liều cái mạng già và gia tài này, vào kinh tố cáo ngự trạng. Dù thế nào cũng phải vì nhĩ tử báo thù."

Tư Đồ Sách nói: "Lão bá, chuyện này không thể cứng rắn, phải nghĩ kỹ biện pháp mới được. Nếu không, vừa không thể báo thù vừa không giữ được mạng. Như vậy không đáng."

Vương viên ngoại cảm trong tay áo dính máu đưa cho lão phụ, run rẩy đứng dậy, chấp tay nói: "Thỉnh giáo vị tiểu huynh đệ này, nên như thế nào mới có thể báo thù cho nhĩ tử?"

Tư Đồ Sách nói: "Có thể đối kháng Đông xướng, liền chỉ có Cẩm Y vệ. Lão bá sao không đi cầu Cẩm Y vệ giúp các người giải oan?"

Vương viên ngoại sùng sốt: "Cẩm Y vệ? Bọn hần, bọn hần có thể giúp ta sao?"

"Không thử thì làm sao biết được? Hơn nữa, có tiền mua tiền cũng được. Lão bá nguyện ý đem toàn bộ gia tài lên kinh thành kêu oan, chỉ bằng đem biểu cho Cẩm Y vệ. Cẩm Y vệ cùng Đông xướng là hai phe giám sát lẫn nhau. Nếu bọn hần phát hiện Đông xướng làm trái pháp luật, liền có thể thượng tấu lên trên."

Vương viên ngoại mắt sáng rực lên, liên tục gật đầu: "Đúng đúng, quả nhiên là một câu đánh thức người trong mộng. Đa tạ tiểu huynh đệ. Xin thỉnh giáo quý tính đại danh của tiểu huynh đệ."

Tư Đồ Sách chấp tay nói: "Chúng ta là bằng hữu Vương Cường. Chẳng qua cảm thấy được hần chết không minh bạch, cho nên tìm hai vị lão nhân gia nói chuyện này. Chuyện bây giờ đã nói xong, chúng ta xin phép cáo từ."

Dứt lời, hai người chấp tay hành lễ, xoay người đi ra. Hai vị lão nhân đuổi theo ra cửa thì không thấy bóng dáng bọn họ đâu. Biết gặp người hảo tâm, hai

người hướng lên trời bái lạy.

Dưới sự trợ giúp của Hạ Lan Băng, Tư Đồ Sách cố sức leo dây thừng treo tường đi ra. Hai người yên lặng đi trong ngõ nhỏ, lúc chia tay, Tư Đồ Sách hỏi: "Hai người bọn họ có thể lo liệu chuyện này được không?"

"Vương viên ngoại sành sỏi, buôn bán nhiều năm, chuẩn bị như thế nào hần đương nhiên biết rõ, nếu không phải do bọn Đông xường lòng tham không đáy, thì với chỗ tiền của ông ta, ông ấy đã sớm cứu được con. Hai người này thật đáng thương, ngay cả tiền mua quan tài đều đã lấy ra, thế mà nhi tử vẫn chết. Ài, bọn Đông xường cũng thật ác độc."

Tư Đồ Sách khoát tay chặn lại: "Ồ trong này đừng nói những lời đó. Hẹn gặp lại!" Dứt lời, hần chấp tay sau lưng, quay về nha môn.

Buổi tối hôm sau, Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng lên đi một chuyến thành đến loạn mộ phần, phát hiện hài cốt Vương Cường đã bị đem đi rồi. Nói vậy, Vương gia cũng vì chuyện này mà bôn ba. Cũng không biết phía Cẩm Y vệ có động tác gì. Hạ Lan Băng xưa nay căn bản không cùng Đông xường và Cẩm Y vệ lui tới, cho nên cũng không có người nào có thể hỏi thăm. Chuyện này lại quá mức trọng đại, cũng không dám kêu phó đầu mục Tiêu Hảo Từ đi làm.

Cứ như vậy, qua vài ngày, tình hình vẫn yên tĩnh.

Hôm nay, lúc hết giờ làm ở nha môn, Hạ Lan Băng nói: "Thế nào, mệt mỗi một ngày, giờ đi uống một ly đi?"

"Tốt!" Tư Đồ Sách cười nói, "Không thể tưởng được huynh còn thích uống rượu."

"Bình thường thôi, không mê rượu."

"Cung kính không bằng tuân mệnh."

Hai người nói chuyện, bước ra khỏi nha môn, thông thả đi đến tửu lâu Tư Đồ Sách phá vụ án đầu tiên. Tửu lâu tên là "Phiêu tiên lâu". Gió mát cảnh đẹp, mở cửa sổ là có thể nhìn thấy con sông đẹp và yên tĩnh.

Lão mập chương quầy thấy hai vị sư gia đến đây, liên tục mời chào, bộ dạng vui vẻ: "Hạ sư gia, Tư Đồ sư gia, nhị vị đến đây. Mời lên lầu! Mời lên lầu!"

Hạ Lan Băng phe phẩy chiết phiến màu vàng, nói: "Hôm nay trời đặc biệt oi bức nên ta muốn ngồi chỗ gần bờ sông cho mát."

"Được rồi!" Chương quầy dứt lời, tự mình dẫn hai người lên lầu, đưa bọn họ đến gian lớn nhất. Đại gian này quả nhiên rộng rãi, một mảng đất trống lớn, có thể chứa cả nhóm nhạc và người ca múa trợ hứng uống rượu.

Hạ Lan Băng ngồi xuống, nói với lão mập chương quầy: "Vẫn như cũ."

"Được rồi! Xin nhị vị chờ một chút!" Lão mập chương quầy cúi đầu khom lưng lui ra ngoài.

Tư Đồ Sách cười nói: "Ra mời, huynh là nơi này khách quen a."

"Khi buồn thì ngẫu nhiên đến uống một ly."

"Một mình?"

"Không, có đôi khi dẫn theo hai nàng Nha Đan và Đường Đường."

"Đường Đường? Đường Đường là ai?"

"Chính là Đường Nhân đó."

"À, " Tư Đồ Sách gật gật đầu, "Đây là đại danh của nàng?"

"Đúng rồi. À, nên gọi các nàng cùng đi uống mới náo nhiệt, vừa rồi đã quên. Tiểu nhị! Tiểu nhị!"

Bên ngoài gian nhà có tiểu nhị đặc biệt hầu hạ. Nghe tiếng gọi, hần liền nhanh chóng tiến vào, khom lưng cười nói: "Hạ sư gia?"

"Người đi mời Nha Đan cùng Đường Nhân tới đây."

"Vâng." Tiểu nhị đáp ứng rồi chạy đi xuống lầu.

Tiểu nhị vội vàng đi, thiếu chút nữa đụng vào một đám người ở góc rẽ, bị người đứng trước đó kéo cổ áo, giương tay cho một bạt tai.

Tiểu nhị bụm mắt nhìn lại, hoảng sợ, chỉ thấy người này đầu đội mũ nhọn, thân mặc quần áo nâu, chân mang giày trắng, vai vác đao, đúng là người của Đông xường! Người tát hần có dáng người cường tráng, mặt ngăm, so với người bình thường muốn dài gấp đôi, đặc biệt cặp mắt có tinh quang như chim ưng, nhe răng cười lộ ra hai hàng răng vàng xiêu vẹo.

Tiểu nhị sợ tới mức mặt tái mét, nếu không phải thang lầu không có chỗ quỳ, thì hẳn đã quỳ mọp xuống rồi, miệng lắp bắp xin lỗi. Không đợi tiểu nhị nói nên lời, tên mặt ngựa ném hẳn xuống thang lầu. Âm một tiếng, cái bàn bị đè bẽ nát, cũng may là cái bàn kia chưa có khách ngồi.

Tiểu nhị lồm cồm bò dậy, thấy vô số tên Đông Xưởng hùng dũng lên bậc thang, nghênh nghênh ngang ngang. Tên tiểu nhị ôm mông khập khiễng chạy ra cửa, thẳng hướng nha môn mà tiến.

Tên mặt ngựa này tựa hồ là đang tìm người nào, hẳn lần lượt đá văng cánh cửa các phòng trong gian nhà, khiến khách nhân bên trong kêu lên thất thanh sợ hãi. Khi đến gian phòng của Tư Đồ Sách, hẳn một cước đá tung cửa ra, liền thấy ánh mắt lạnh lùng của Hạ Lan Băng và ánh mắt kinh ngạc của Tư Đồ Sách.

Tên mặt ngựa nở nụ cười thập phần âm tà, nhìn Tư Đồ Sách nói : "Tiểu tử ngươi có biết ta không?"

Không đợi Tư Đồ Sách trả lời, Hạ Lan Băng chà một tiếng, nhàn nhả mở ra chiết phiến màu vàng: "Quản sự Đông xưởng ở Trấn Hải huyện, Điều Bàng Điều đại nhân. Cả Trấn Hải huyện ai mà không biết?"

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Quyết Đấu

Nguyên lai tên mặt ngựa này là đầu lĩnh của Trấn Hải huyện Đông xưởng, tên là Điều Bàng. Đi theo sau hẳn đều là Đông xưởng phiên tử.

Điều Bàng hừ một tiếng, đối mặt Tư Đồ Sách nói : "Ngươi chính là hình danh sư gia Tư Đồ Sách, nguyên là thầy tướng số ?"

"Không sai." Tư Đồ Sách thản nhiên nói. Hẳn đã nghĩ tới ngày phải cùng Đông xưởng đối kháng. Hôm nay xem ra không thể trốn tránh được. Nói không chừng chỉ có thể liều "cá chết lưới rách".

"Hảo!" Điều Bàng thấy mặt hắn không đổi sắc, bất giác có chút bội phục, quay đầu hướng Hạ Lan Băng nói : "Hạ Lan sư gia. Ta cho ngươi một chút thể diện. Ta cũng không muốn làm khó dễ một nữ nha đầu. Ngươi có thể đi rồi."

"Ta tại sao phải đi? Đây là tửu lâu, chúng ta đang ở nơi này ăn cơm uống rượu. Các ngươi chạy tới đây làm loạn, là đạo lý gì?"

Điều Bàng tay đề chuôi đao, cười lạnh: "Giấy thì làm sao gói được lửa. Các ngươi có đảm lượng làm, còn giả bộ hỏi cái gì?"

"Chúng ta làm cái gì?"

"Các ngươi ở loạn mộ phần ngoài thành đào được một cỗ thi thể, hoàn toàn biến dạng, lại quả quyết nói là Vương Cường con của Vương chương quỳ ở cửa hàng da, còn nói là do chúng ta làm, gây ra xích mích. Tên Vương chương quỳ kia mới đi tìm Cẩm Y vệ chống lưng, làm cho Đông xưởng ta một phen vất vả. Có việc này không?"

Trong lòng Tư Đồ Sách chợt chùng xuống, không thể tưởng được hai người cẩn thận như vậy, vẫn bị bại lộ chân tướng.

Nhưng hắn không biết. Đông xưởng mật thám dày dặc. Ngay lúc bọn hắn vô tình đào được thi thể, đã có người báo cáo Đông xưởng rồi. Đông xưởng lập tức phái ra mật thám ngồi canh giữ ở phụ cận nhà Vương viên ngoại. Cho nên khi hai người ra vào nhà Vương viên ngoại thì bọn Đông Xưởng biết được. Mà ngay trong Cẩm Y vệ cũng có Đông xưởng điệp báo viên. Vương viên ngoại dẫn người ra loạn mộ phần đào thi thể, lạng lẹ mang đến chỗ Cẩm Y vệ để trình báo. Chuyện đây được gián điệp lập tức báo cáo Đông xưởng, Đông xưởng lập tức cũng biết là hai người bọn họ giờ trò. Điều Bàng được báo, tức giận đến toàn thân phát run, bởi vì liên quan tới nha môn nên tự mình dẫn đội tới bắt người.

Hạ Lan Băng mặt không đổi sắc, chậm rãi đứng dậy, chiết phiến vừa thu lại, nói : "Đừng vậy, là ta làm, không liên quan tới hắn. Muốn bắt người thì động thủ đi."

Tư Đồ Sách cũng vội đứng dậy, nói : "Không! Chuyện này là ta làm, cùng nàng không quan hệ, oan có đầu nợ có chủ. Có bản lĩnh thì đối phó với ta!"

"Ha ha, anh hùng cứu mỹ nhân? Tinh lại đi. Hạ Lan Băng, ta đã nói, ta cho ngươi chút thể diện, ta không làm khó dễ ngươi, ngươi đi nhanh lên! Chuyện này ta chỉ tìm hán tính số!"

"Ta không đi thì sao?"

"Ngươi đã được cấp thể diện mà không biết xấu hổ. Nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng cậu của ngươi hơn ta. Lão tử sợ hán sao? Chó cùng dứt gậy.

Chọc giận lão tử ta thì còn chưa biết hậu quả thế nào đâu."

Hạ Lan Băng cười lạnh, đứng lên, nói: "Đồng xường các ngươi lấy cớ ký sổ, cưỡng đoạt hàng da nhà Vương viên ngoại. Người ta chỉ nói hai câu, các ngươi liền ghi hận trong lòng, liền lập mưu vu cáo hãm hại người ta. Bắt Vương Cường về Đồng xường nha môn khô hình tra tấn. Không chỉ có nhận lấy của người ta hơn bảy nghìn năm trăm lượng bạc trắng, còn đem con của người ta tra tấn chí tử. Quả thực là tâm địa ác độc như rắn rết! Ta đối với Đồng xường các ngươi đã sớm không thuận mắt. Ngày hôm nay lột mặt nạ ngươi xuống cho mọi người thấy bản mặt thực đi."

"Con đàn bà ngươi thực không biết điều! Được, để lão tử xem xem xương cốt của ngươi rớt cuộc nặng bao nhiêu!" Dứt lời, hạ đao trên vai xuống, hướng tên đại hán đen đúa bên cạnh nói: "Lão Hùng, ngươi xử tên kia, còn con đàn bà thối này giao cho ta!"

Hắn rút cuộc vẫn còn có chút kiêng kỵ cậu của Hạ Lan Băng, cho nên vẫn để đao trong vỏ, quay đầu bỏ ra, thẳng đến mặt Hạ Lan Băng, nhằm mục đích vây khốn Hạ Lan Băng, để bắt Tư Đồ Sách.

Không ngờ, lại bỏ đao vào khoảng không.

Nguyên lai Hạ Lan Băng trong nháy mắt rút ra lui về phía sau, đồng thời chớp lấy Tư Đồ Sách, hai người thối lui đến góc tường, Hạ Lan Băng đứng trước mặt bảo vệ Tư Đồ Sách, kim phiến hé ra, chỉ vào bọn Đồng xường phiến tử.

"Ngươi cho là như vậy có thể chống đỡ được sao? Hừ! Xem đao!" Một tiếng gào to, vỏ đao bỏ ra, chiết phiến của Hạ Lan Băng gạt một cái, vỏ đao văng ra.

Điều Bằng cảm thấy bàn tay rung lên. Tiểu cô nương này cũng không dồn hết sức vào một chiêu, mà đã có lực đạo như thế, Điều Bằng không khỏi có chút hoảng sợ: "Khá lắm, quả nhiên có chút bản lĩnh. Tiếp chiêu!"

Vỏ đao của Điều Bằng giống như cuồng phong bạo vũ hướng Hạ Lan Băng bổ tới. Nàng chỉ thủ chứ không tấn công, nhất nhất hóa giải hết thế công của Điều Bằng.

Giao chiến đã hơn mười chiêu, vô luận Điều Bằng luôn luôn nhảy xuống như thế nào, vẫn không làm gì được Hạ Lan Băng, tức giận đến hán gào to. Hắn nhún người nhảy ra, quát: "Con mẹ nó, lão tử sẽ dùng ám khí đối phó, bất luận sống chết thế nào."

"Đê tiện!" Hạ Lan Băng cả giận nói.

Mắt thấy tên kia cầm ám khí, Tư Đồ Sách kêu lớn: "Chờ một chút! Dùng ám khí đã thương người không phải là hảo hán. Có bản lĩnh thì dùng đao thật thương thật quyết đấu với lão gia!"

Một đại hán khôi ngô ồm ồm nói: "Quyết đấu? Ta khinh! Con bà nó chứ. Núp vấy đàn bà mà còn dám ba hoa khoác lác sao?"

Tên phiến tử được Điều Bằng xưng là lão Hùng chính là phó quản sự Trần Hải huyện Đồng xường, bởi vì vóc người cao lớn như gấu, lại họ Hùng, đầu óc cũng không nhanh nhẹn, cho nên sau lưng hắn, mọi người gọi hắn là Hàm Hùng.

Tư Đồ Sách kêu lên: "Ngươi đừng đứng đó nói lời thối tha. Dám cùng ta một chọi một không?"

Mấy tên Đồng Xường phiến tử kia thấy hắn bộ dáng thư sinh, mà khiêu chiến một tòa hắc tháp như Hàm Hùng, đều cười ha ha chảy cả nước mắt.

Hàm Hùng trừng đôi mắt "lớn" như hai hạt đậu xanh: "Được, lão tử cùng ngươi đánh! Nhanh nhanh bỏ ra khỏi vấy đàn bà đi! Ngươi đánh bại lão tử, lão tử sẽ quý lạy gọi ngươi là ông nội!"

"Được! Một lời đã định!" Tư Đồ Sách kêu lên, hướng Hạ Lan Băng nói: "Huynh tránh ra để ta đối phó hắn!"

Hạ Lan Băng biết hắn không biết võ công, thấp giọng nói: "Đừng manh động. Có kiếm chân bọn chúng chờ các nàng Nha Đản tới."

"Ta chính là muốn kiếm chân bọn hắn, yên tâm, ta sẽ không xằng bậy." Nói xong lời cuối cùng, cười hắc hắc: "Đừng quên là ta biết pháp thuật."

Hạ Lan Băng ngạc nhiên, nói: "Huynh dự định như thế nào?"

"Huynh cứ yên tâm đi. Để đó cho ta. Dứt lời, hắn bước vượt qua người Hạ Lan Băng, nhưng nàng nhanh chóng tiến lên trước, đứng chung một chỗ hắn, chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Tư Đồ Sách nói khẽ với Hạ Lan Băng: "Huynh tránh ra, bằng không ta thi triển pháp thuật sẽ vô tình thương tổn huynh"

Hạ Lan Băng biết hắn biết pháp thuật, lại thấy hắn định liệu trước, hắn là có điều chuẩn bị, chần chờ một lát rút cuộc lui ra hai bước. Tư Đồ Sách hai tay chấp sau lưng, nghênh ngang bĩu môi, nói: "Đến đây đi! Ngươi không phải muốn bắt ta sao? Lão tử đứng yên ở nơi này chờ ngươi đến."

Tư Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng tuy nói nhỏ, nhưng Hàm Hùng vẫn nghe được, cười ha ha: "Pháp thuật? Để lão tử xem ngươi có tài cán gì." Bàn tay hắn mở lớn như cái quạt chớp về phía Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách quay đầu đi, đồng thời nâng tay kia hướng về phía cự chướng của Hàm Hùng.

Hàm Hùng toàn thân run lên bần bật, như bị điện giật! Cùng lúc đó, Tư Đồ Sách bước lên trước, nắm tay vừa chuyển, hướng đến thất lưng của tên đại hán.

Mọi người nghe được thanh âm như sét đánh, lại thấy bên hông Hàm Hùng xoẹt xoẹt toát ra ngân quang chói mắt.

Chỉ thấy Hàm Hùng toàn thân run rẩy, sau đó, ngã ầm xuống sàn nhà.

Bọn Đồng Xưởng đều sợ ngây người. Điều Bằng kinh ngạc đến quên cả ngậm miệng lại, giống như vừa nhìn thấy một chuyện nghịch thiên.

Ánh mắt của mọi người tập trung nhìn vào tên Hàm Hùng đang nằm co quắp, miệng sùi bọt mép. Còn Tư Đồ Sách vẫn thong dong, thư thả, chấp tay sau lưng như trước, bộ dạng tự đắc. Bọn Đồng Xưởng lại càng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Kết Cục Ngoài Ý Muốn

Hạ Lan Băng cũng sợ ngây người. Nàng nhìn ra được, hai quyền này của Tư Đồ Sách căn bản không có lực đạo, lại chẳng biết tại sao có thể đánh bại một tên trông như cự tháp này, còn có thể khiến hắn toàn thân run rẩy dậy không nổi. Hơn nữa, nàng xem thấy trong quyền của Tư Đồ Sách đánh ra có xoẹt xoẹt ngân quang, lại còn có thanh âm lộp bộp. Chẳng lẽ, hắn thật sự là đang thi triển pháp thuật?

Trên mặt đất, Hàm Hùng vừa lảo đảo vừa bò dậy. Hắn được người khác xưng Hàm Hùng, đầu óc phản ứng chậm, chỉ biết mình bị đánh ngã, còn chân thật xảy ra như thế nào thì hắn không biết. Lửa giận bốc lên, hắn nổi điên, gầm rú, rút ra trường đao bên hông, lao về phía Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách khoát tay, cực điểm cường quang chói mắt chiếu vào mặt Hàm Hùng.

Hàm Hùng kêu thảm một tiếng, leng keng một tiếng trường đao rơi xuống đất, hai tay bung kín mắt, thống khổ ngồi ở trên mặt đất. Tư Đồ Sách bước nhanh lên trước đánh lên đầu hắn một cú nữa.

Lại thêm một trận thanh âm lộp bộp. Lúc này đây, Hàm Hùng ngay cả tiếng rên cũng không cất lên nổi, cả người mềm như cọng bún nằm dưới đất.

Toàn bộ phiên tử đều sợ tới mức rút lui vào bước, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tư Đồ Sách.

Điều Bằng trắng bệch, nghiêm mặt, lấp bắp đối Tư Đồ Sách nói : "Ngươi . . . ngươi có phải đang dùng . . . Đạo gia tiên pháp. . . Phích lịch chuông?"

Đạo pháp mà Tư Đồ Sách thi triển chẳng qua là gây điện mà thôi.

Hắn tìm thấy trong rương có một đèn pin từ quang đa chức năng, dùng để điều tra vết máu đã bị tẩy rửa hoặc vết tinh trùng. Đồng thời, phần đuôi đèn chính là một cây roi điện bỏ túi, ở giữa là một đèn pin cường quang. Từ lúc xảy ra việc có liên quan đến Đồng xưởng, Tư Đồ Sách luôn đem đồ chơi này bên mình, làm vật phòng thân.

Mình triều phi thường tôn thờ đạo giáo, nhất là đương kim hoàng thượng Gia Tĩnh, đối với đạo giáo lại càng si mê tới cực điểm, vì tu đạo thành tiên, thậm chí hơn hai mươi năm không có vào triều. Khi hắn khởi xướng, đạo giáo cả nước cực kỳ hưng thịnh, mà đạo thuật chú ý niệm chú về bùa, trừ ma bắt quỷ. Theo truyền thuyết người có đạo hạnh cao thậm chí có thể ngự kiếm phi hành, lấy thủ cấp của người cách xa ngàn dặm.

Những người này nào biết đâu rằng vật hắn dùng chỉ là một cây roi điện. Bọn họ đâu biết có một vật được gọi là đèn pin cường quang có thể làm cho người mù trong thời gian ngắn, roi điện có thể làm cho một đầu ngu ru ằm ằm ngã xuống đất, đừng nói chỉ một người bình thường.

Điều Bằng nghe nói qua, Đạo gia có một môn tiên pháp, tên là Phích lịch chuông, có thể phát ra lôi điện từ trong lòng bàn tay, người bị đánh trúng người thì toàn thân run rẩy. Đương nhiên, đây chỉ là một loại truyền thuyết khoa trương, nhưng việc Tư Đồ Sách dùng roi điện đã biến thành truyền thuyết thành sự thật.

Tư Đồ Sách đánh rần thì phải đập ngay đầu, nghênh ngang nói : "Coi như ngươi còn thức thời. Bản đạo từng đi qua kinh thành, giúp người lập đàn tràng. Quan chức triều đình biết được ta có đạo thuật, liền dâng số tiền lớn mời ta đi Tụ Tiên Quán. Nhưng ta nhàn vân đã hạc, thích tự do tự tại, mới tới Trấn Hải huyện các ngươi, thấy nơi này non xanh nước biếc, liền muốn lưu lại vài ngày, thuận tiện giúp nhà môn làm chút chuyện, không ngờ các ngươi ức hiếp lương thiện, nhìn không được, ra tay can thiệp. Các ngươi đã không muốn ta quản, ta đây mặc kệ. Nơi này không thể ở được thì ta cũng có chỗ riêng của ta. Ta quay về kinh sư đến Tụ Tiên các ở vài ngày, tùy tiện đem chuyện xấu của các ngươi thượng tấu. Nghe nói hoàng thượng minh xét ngàn dặm, hiểu lòng dân chúng, tuyệt không dung người xem mạng người như cỏ rác, không biết một khi người nghe xong những chuyện này có thể cao hứng hay không. Hắc hắc. "

Về chuyện Gia Tĩnh Hoàng Đế tôn thờ đạo giáo, Tư Đồ Sách đã học qua sách sử thì đương nhiên sẽ biết, mà về chuyện tình "Tự Tiên Quán" mà hắn biết được là do nghe tên khất cái nói chuyện phiếm ở miếu thành hoàng lúc hắn xuyên việt lưu lạc đến đây. Tư Đồ Sách liền tương kế tựu kế bịa chuyện ra nói.

Đương kim Hoàng Đế Gia Tĩnh thập phần si mê đạo thuật, thường phái người chung quanh tìm tiên bái phỏng. Phàm là nghe nói đạo nhân nào có chút đạo thuật, đều thỉnh đến kinh thành, ờn vì bọn hắn đặc biệt xây một tòa đại viện siêu hào hoa, gọi là "Tự Tiên Quán", luôn luôn phải lập đàn cầu đạo.

Gia Tĩnh Hoàng Đế còn muốn cả nước từ trên xuống dưới đều phải tôn trọng đạo giáo. Phàm là đạo giả liền có thể thăng quan phát tài. Hoàng Đế còn cho rất nhiều đạo nhân đều trở thành đại quan, tỷ như đạo sĩ Thiệu Nguyên Tiết, Đào Trọng Văn, làm quan tới Lễ bộ Thượng thư, đạo sĩ Đào Trọng Văn còn một thân kiêm thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo quản lý sổ sách. Các đại thần thấy hắn si mê đạo thuật như thế, không để ý tới triều chính, liền thượng tấu khuyên bảo, thì phần lớn bị hắn nhốt đánh vào đại lao, bị lưu đầy hoặc bị chém đầu. Cho nên rất ít người dám khuyên hắn. Bởi vì Hoàng Đế đối đạo giáo cực độ si mê, khiến cho bọn đạo sĩ cũng nước lên thì thuyền lên trở nên phi thường tôn quý.

Điều Bằng thân là Đồng xướng phiên tử, mặc dù chỉ là chức vụ thấp kém trong Đồng xướng, nhưng là đối sở thích của Hoàng Đế hắn phi thường hiểu biết. Hắn biết, đương kim Hoàng Đế thích nhất đúng là trường sanh bất lão đan dược, sử dụng quý thần phù chú cùng hô phong hoán vũ pháp thuật. Hoàng Đế đối với đạo sĩ rất tôn kính. Vị này là nha môn hình danh sư gia thế nhưng lại biết đạo thuật, hơn nữa đã từng đi qua Tự Tiên Quán ở kinh thành, đúng là loại người Hoàng Đế thích nhất. Nếu mà bọn Cẩm Y vệ biết mình dây dưa với tên đạo sĩ này, mật báo lên Hoàng Đế thì chỉ sợ chính mình chết không có chỗ chôn!

Huống chi, Điều Bằng tận mắt nhìn thấy đối phương thi triển "pháp thuật" đánh bại Hàm Hùng, mà Hàm Hùng võ công không thua gì hắn. Từ trước đến giờ chưa bị ai đánh bại. Còn đám người kia đều là võ công bình thường, khi dễ thường dân thì còn tạm được, chứ chân chính cùng cao thủ quyết đấu thì chắc chắn chỉ là bọn vô dụng. Cho nên muốn bắt tên đạo sĩ kia là việc không thể.

Hơn nữa, lần này hắn muốn bắt sư gia kia, cũng không phải là việc gì đại sự. Tuy rằng chuyện nhà Vương viên ngoại là do hắn đồng ý, trong đó đại bộ phận ưu đãi cũng rơi vào trong tay hắn. Nhưng mà, hiện tại biết được đối phương là một đạo sĩ pháp thuật cao minh, bản thân hắn không thể trêu vào. Hơn nữa, Hạ Lan Băng liều chết thay hắn ra mặt, mà cậu Hạ Lan Băng cũng là người không thể trêu vào. Tính đi tính lại, vẫn là phải giữ mạng mình đầu tiên. Nói không chừng chỉ có thể thí tốt giữ xe, đem mọi chuyện đổ trên người Lưu bộ đầu.

Nghĩ vậy, Điều Bằng vội vàng tra đao vào vỏ, mỉm cười nói: "Hiểu lầm. Quả thật là chuyện hiểu lầm. Xin pháp sư thứ lỗi. Tiểu nhân có mắt không trông mạo phạm pháp sư. Thực xin lỗi!" Dứt lời, hắn thờ dài vái lạy, rồi quay đầu lại trừng mắt trách mắng tùy tùng nói: "Con bà nó, còn không vội vàng đem đao kiếm thu lại! Mau thu!"

Điều Bằng nghĩ ra, bọn phiên tử tự nhiên cũng đều nghĩ ra. Xưa nay bọn hắn người nào cũng dám bắt nạt, chỉ riêng đạo nhân không dám trêu chọc, nhìn thấy đều là lễ kính ba phần. Hiện tại biết vị thư sinh trước mắt không ngờ là vị đạo nhân pháp thuật cao minh, đều sinh lòng kính sợ, nghe thấy Điều Bằng trách mắng, vội vàng đem đao kiếm thu về.

Hạ Lan Băng không thể tưởng được Tư Đồ Sách lại có thể dùng pháp thuật trấn trụ bọn phiên tử, tỏ vẻ vui mừng ra mặt.

Tư Đồ Sách nói: "Thôi. Nếu là chuyện hiểu lầm thì các người trở về đi. Xin khuyên một câu, mọi việc không thể thái quá, mạng người quan trọng. Ông trời có mắt."

"Thưa vâng." Điều Bằng cúi đầu khom lưng đáp ứng, "Ty chức nhất định rất ước thúc bọn dưới tay, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, cục cung tận tụy, đi theo làm tùy tùng, không chối từ."

Tư Đồ Sách nghe hắn nói năng lộn xộn, có chút buồn cười, phát phát tay.

Điều Bằng lại liên tiếp "Vâng! Dạ!" Phán phó người khiêng Hàm Hùng. Hàm Hùng lảo lảo, ánh mắt hắn bị đèn pin cường quang chiếu xạ, trong khoảng thời gian ngắn không nhìn thấy gì, bất quá lỗ tai hắn vẫn nghe tốt. Nghe thấy lời bọn họ nói, gầy dựa cố gắng đứng lên, hai mắt lơ mơ thấy thân ảnh Tư Đồ Sách, toàn thân khẽ run rẩy, đột nhiên đẩy tên phiên tử định nâng hắn dậy, mò mẫm đi đến trước mặt Tư Đồ Sách, rầm một tiếng quỵ trên mặt đất, phục lạy sát đất, trong miệng kêu lên: "Gia gia!"

Tư Đồ Sách hừ một tiếng, nói: "Có tôn tử như ngươi ta thực vô phúc."

"Thực xin lỗi, gia gia," Hàm Hùng phục lạy như bô củi. "Tôn nhi biết sai rồi, vừa rồi miệng nói lời dơ bẩn, nhục mạ gia gia. Tôn nhi thực đáng chết!" Nói xong, tự tát mình hai cái cực mạnh làm cho cái mặt đen đúa sưng vều lên.

Tư Đồ Sách nói: "Được rồi, các người đi đi! Gia gia ta còn muốn cùng Hạ sư gia uống rượu."

"Thưa vâng, tôn nhi xin cáo lui." Hàm Hùng lại dập đầu mấy đầu rồi mới đứng lên.

Điều Bằng liên tục vái chào bồi tội, rồi mới dám dẫn tùy tùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Cẩm Y Vệ Tìm Tới Cửa

Tur Đồ Sách không thể tưởng được sự tình lại xảy ra như vậy. Hắn có chút kinh ngạc nhìn Đông xường phiến tử rời đi, rồi lại quay nhìn Hạ Lan Băng.

Hạ Lan Băng cũng đang nhìn về phía hắn, nói: "Không thể tưởng được Liễu Xuyên huynh pháp thuật thật cao minh. Nếu sớm biết như vậy, ta đã không can thiệp vào."

"Huynh nói quá lời rồi." Tur Đồ Sách vừa sửa sang lại cái bàn, vừa nói: "Bọn họ sợ cậu của huynh à. Đúng rồi, cậu huynh là ai? Tại sao ngay cả người của Đông xường cũng phải kiêng kỵ ông ấy ba phần?"

"Cũng không có gì." Hạ Lan Băng cười cười, đổi đề tài: "Bọn hắn rốt cuộc là kiêng kỵ pháp thuật của huynh. Biết huynh là đạo nhân pháp thuật cao minh, bọn hắn mới không dám động tới huynh. Đông xường không kiêng kỵ ai, nhưng vẫn có chút e dè đạo sĩ. Nếu đề hoàng thượng biết chuyện, bọn hắn sẽ thê thảm lắm."

"Vậy sao? Là đạo sĩ quả thật có chút ưu đãi?"

"Huynh thân là đạo sĩ tại sao không đi kinh thành đến Tụ Tiên Quán, nhất định có thể một bước lên trời, thăng chức rất nhanh."

Tur Đồ Sách kỳ thật đối đạo thuật nửa điểm không hiểu, nào dám có ý tưởng kia, cười nói: "Quên đi. Ta thực không muốn. Tự do tự tại không phải là tốt biết bao sao?"

Đang nói chuyện, lão mập chường quảy sợ hãi rút rờ vào phòng, nói: "Sur gia, người có sao không?"

"Không có việc gì. Người nhanh chóng bảo người mang thức ăn lên đi. Ta đã đói bụng."

"Vâng! Vâng!" Lão mập chường quảy vội lui ra ngoài. Lúc này, lại nghe dưới lầu có tiếng ồn ào, Ân Nha Đản cùng Đường Đường xông lên lầu, vừa vào cửa, khẩn trương hỏi han: "Chúng tôi nghe nói người của Đông xường đến đây. Nhị vị sư gia vẫn bình an chứ?"

Hạ Lan Băng tức giận nói: "Lúc có việc thì các người không đến, không có việc gì mới đến, còn hỏi cái gì?"

Đường Đường đỏ mặt nói: "Sư gia, chúng ta vừa tiểu nhị nói xong, liền chạy vội đến đây, không có chút rờ rà đâu."

"Được rồi, ta biết, đùa các người thôi, ngồi xuống đi. Không nói chuyện này, mất hứng, chúng ta thống khoái uống rượu!"

Tiệc rượu rất nhanh được dọn lên. Vừa giao đầu cùng Đông xường lần đầu tiên lại đắc thắng ngoài sức tưởng tượng, Tur Đồ Sách rất là vui vẻ, nâng ly cạn chén liên tục.

Hạ Lan Băng cùng Đường Đường từ lượng đều bình thường, chỉ mới uống mấy chén thì mặt mày đã ửng hồng. Ân Nha Đản thì trái lại từ lượng rất tốt, cùng với Tur Đồ Sách chơi đoán số uống rượu, uống đến thật là cao hứng.

Lại qua nửa tháng.

Một ngày kia, Tur Đồ Sách cùng Hạ Lan Băng đang trong thư phòng thẩm duyệt hồ sơ vụ án, người sai vật chạy tới bẩm báo, nói Tri huyện đại lão gia xin mời.

Hai người nhanh chóng đặt hồ sơ xuống, chỉnh áo bào, đi đến nội trạch của tri huyện. Lính gác cửa nhanh chóng nói: "Đại lão gia thỉnh hai vị sư gia đến gặp ở khách sảnh của nha môn."

Khách sảnh là nơi nha môn dùng để tiếp đãi khách quý. Không thể tưởng được Thái tri huyện lại hẹn gặp hai người ở đây. Hạ Lan Băng suy nghĩ một chút, hỏi người sai vật: "Có phải có khách quý đến đây? Tri huyện lão gia muốn chúng ta đi gặp mặt?"

"Dạ."

"Ai?"

Người sai vật nuốt một tiếng nước miếng, có chút gian nan nói ra ba chữ: "Cẩm Y Vệ!"

Hạ Lan Băng lắp bắp kinh hãi, nhìn phía Tur Đồ Sách. Tur Đồ Sách khoát tay chặn lại, ý bảo hắn không sao. Nếu như là Cẩm Y Vệ muốn tới gây phiền phức, thì đã không cần chờ ở phòng khách, mà trực tiếp đến nơi gây khó dễ. Huyện nha nhỏ nhỏ này Cẩm Y Vệ không để vào mắt.

Điểm này Hạ Lan Băng cũng lập tức nghĩ thông suốt, lập tức vuốt vạt áo, nói: "Không nói là có chuyện gì sao?"

Người sai vật bồi cười nói: "Việc này tiểu nhân cũng không biết. Chỉ biết đại lão gia sai tiểu nhân đến thỉnh hai vị sư gia đi gặp mặt. Những việc khác

không có nói qua."

Cầm Y Vệ cùng Đông xường đều bá đạo, làm theo ý mình, căn bản không cùng địa phương huyện nha giao tiếp, cho nên rất ít thấy bọn họ lui tới. Hôm nay, đột nhiên tới chơi, nhưng không biết vì cái gì, hai người cơ hồ đồng thời nghĩ tới vụ án Vương Cường. Chẳng lẽ là việc này?

Vừa nghĩ, hai người vừa đi theo người sai vật đi vào khách sảnh.

Ở trước cửa khách sảnh có bốn Cầm Y Vệ, quần áo đạo mạo, tay đề yêu đao, nhìn không chớp mắt.

Hai người cất bước đi vào, chỉ thấy một người béo phệ ngồi trong khách sảnh, không cần bước đi cũng thờ hồn hên, hai tay chống lên đầu gối, thắt lưng khổ thêu xuân đao. Về mặt bình thường dữ tợn thế nhưng lúc này vẻ mặt ôn hoà cùng Thái tri huyện cười nói.

Thái tri huyện là vẻ mặt sợ hãi, cảm thấy vì được sủng ái mà lo sợ. Chỉ dám ngồi hờ trên ghế, cúi đầu khom lưng nghe người béo phệ kia mặt mày hơn hờ nói gì đó.

Nhìn thấy hai người tiến vào, Thái tri huyện quả thực như trút được gánh nặng, nhanh chóng đứng dậy nói: "Hai vị tiên sinh mời đến đây. Đệ tử xin giới thiệu với hai vị. Vị này", tay chỉ vào người béo phệ, "Là Cầm Y Vệ bách hộ của Trấn Hải huyện ta, Chung Bình Trực Chung đại nhân. Chung đại nhân, hai vị này chính là nha môn hình danh sư gia, vị này họ kép Hạ Lan, tự Phù Dung; vị này họ kép Tư Đồ, tự Liễu Xuyên."

Bọn Tư Đồ Sách hai người khom người thi lễ: "Bái kiến bách hộ đại nhân."

Hạ Lan Băng ở Trấn Hải huyện là nhân vật có tiếng, Cầm Y Vệ bách hộ Chung Bình Trực lập tức nhận ra, chỉ có Tư Đồ Sách là lần đầu tiên hấn gặp mặt, không khỏi liếc mắt đánh giá một chút. Sau đó hấn ngửa mặt lên trời cười ha ha, lập tức đứng lên, chấp tay hoàn lễ: "Không dám, nhị vị tiên sinh mời ngồi!"

Hai người ngồi xuống hai phía trái phải.

Chung Bình Trực hướng Thái tri huyện nói: "Tri huyện đại nhân công vụ bề bộn, không cần bận tâm ở lại nơi này tiếp đãi chúng ta. Xin cứ tự nhiên."

Thái tri huyện lập tức hiểu ý, nhanh chóng đứng dậy thi lễ: "Ty chúc cũng có chút việc gấp. Xin phép cáo từ!" Nói xong, như trút được gánh nặng, tri huyện bước nhanh ra khỏi cửa.

Hai bên người hầu cũng nhu thuận lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Chung Bình Trực cười ha ha, nói: "Tư Đồ tiên sinh vừa mới đến Trấn Hải huyện đã liên tiếp phá được mấy vụ án. Nghe nói tiên sinh am hiểu cách dùng thuật phá án, còn có thể thi triển Chương tâm lỗi, hai tay phát ra tia chớp, khiến người mù mắt, bàn tay đánh ra sấm sét, khiến người ta ngã xuống đất run rẩy không thôi. Đông xường Hàm Hùng bị tiên sinh đánh trúng một chương, ngã xuống đất không dậy nổi, cam bái tiên sinh làm gia gia. Ha ha ha, đạo pháp tiên sinh quả nhiên cao minh a."

Tư Đồ Sách cũng chấp tay khiêm tốn vài câu. Trong lòng thất kinh, Cầm Y Vệ biết nhiều về mình, mà chính mình lại hoàn toàn không biết gì về bọn hấn cả. Điều tra rõ về mình như thế, không biết dụng ý của bọn họ là gì?

Chung Bình Trực thờ hồn hên một chút rồi nói: "Nghe nói, một tháng trước, huyện nha ở cách thành Đông Giao mười dặm tại loạn mộ phần tra án, đào ra một vô danh thi thể, trên thân đầy vết thương, không biết có việc này không?" Dứt lời, ánh mắt sáng ngời nhìn Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách bình tĩnh nói: "Vâng, đúng là có chuyện như vậy."

"Thi thể này đầy vết thương, lại không biết là ai làm hại, hai vị sư gia đã có điều tra qua chưa?"

Tư Đồ Sách suy nghĩ nhanh như chớp: người chết Vương Cường bị Đông xường khổ hình tra tấn chí tử, mà Đông xường cùng Cầm Y Vệ tranh giành câu xé lẫn nhau, cho dù mình có điều tra vụ án này, mục tiêu chính là Đông xường chứ không phải Cầm Y Vệ. Hiện tại Cầm Y Vệ lại đến hỏi, khẳng định không phải vì Đông xường xuất đầu, thấy điệu bộ thế này, chắc không phải là bộ dạng hưng sư vấn tội. Nói rõ có lẽ sẽ tốt hơn là chống chế. Xem như mình đánh cuộc lần này.

Nghĩ vậy, Tư Đồ Sách nói: "Một khi tại Trấn Hải huyện địa giới phát hiện vô danh thi thể, trên thân chịu nhiều vết thương, tại hạ khẳng định phải tra rõ, bằng không, làm sao đối mặt với dân chúng, đối mặt với triều đình."

Chung Bình Trực uthú vị nhìn Tư Đồ Sách: "Nói rất có lý. Vậy sư gia đã điều tra được chân tướng chưa?"

Hạ Lan Băng vội vàng hướng Tư Đồ Sách nháy mắt, khẽ lắc đầu, ý bảo hấn không cần thừa nhận. Tư Đồ Sách lại mỉm cười, nói: "Đương nhiên là điều tra rõ, người chết là công tử Vương Cường con Vương viên ngoại chủ hàng da ở thành tây. Sau khi bị người vu cáo hấn hại, hấn bị Đông xường bắt đi, khổ hình tra tấn mà chết, thi thể được chôn ở loạn mộ phần."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Cư Xử Thẳng Thắn

Chung Bình Trực nói : "À, nguyên lai vụ án này đã được Tư Đồ sư gia điều tra rõ ràng chân tướng? Nói như vậy, việc Vương viên ngoại tới tìm ta, nhờ thay hân ra mặt, cũng là chủ ý của người sao?"

"Dạ!" Tư Đồ Sách như giếng nước yên tĩnh, bình tĩnh nói.

Nghe hân thuật lại toàn bộ sự việc cho Chung Bình Trực, Hạ Lan Băng lo lắng ruột đến độ mặt mũi trắng bệch, muốn chen miệng vào nhưng không được, bởi vì Tư Đồ Sách nói liên tu bất tận: "Mạng người quan trọng. Đại Minh triều luật pháp nghiêm minh. Hoàng tử phạm pháp cũng bị xử tội như thứ dân. Những kẻ khác sao có thể đứng trên pháp luật Đại Minh xem mạng người như cỏ rác. Đáng tiếc tại hạ chỉ là một huyện nha tiểu sư gia, lực bất tòng tâm. Tại hạ biết Cẩm Y Vệ nổi tiếng là những nam tử đại trượng phu, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ. Thế tử Vương lão bị Đông xướng phiến tử khi nhục, Cẩm Y Vệ đã dũng cảm đứng ra, cứu khốn phò nguy, người người bội phục. Cho nên, tại hạ mới ra cái chủ ý này, khuyên Vương viên ngoại đi tìm các vị. Hi vọng các vị có thể viện thủ, giúp con ông ấy giải oan. Hôm nay đại nhân đến thăm, chứng tỏ chuyện này đã giải quyết xong. Đại nhân ta nói có đúng không?"

Chung Bình Trực sùng sốt, lập tức cười ha ha, giơ ngón cái lên, nói : "Hay! Hay cho một hình danh tiểu sư gia, có dũng có mưu. Ta nghe người khác nói người phá án có bản lĩnh, còn chưa tin, ngày hôm nay xem như tận mắt thấy, quả nhiên không sai! Ta nghe Vương viên ngoại nói hai người trẻ tuổi tìm hân nói chuyện này, trong đó một thanh âm có điểm giống nữ giới. Nữ tử có gan xuất đầu lộ diện lại can dự vào những chuyện thế này không nhiều lắm, tính đi tính lại, liền chỉ có huyện nha nữ hình danh sư gia Hạ Lan Băng người!"

Dứt lời, Chung Bình Trực nhìn Hạ Lan Băng đắc ý cười.

Hạ Lan Băng trong lòng thầm kêu khổ, mình che giấu thanh âm chưa tốt, bị người khác nhận ra. Cũng may Chung Bình Trực không có đáng về muốn gây khó dễ. Nàng hơi trấn tĩnh lại một chút, miễn cưỡng cười cười.

Chung Bình Trực lại nhìn Tư Đồ Sách nói : "Ta xem qua, thi thể kia đã quá biến dạng, ngay cả cha mẹ hân cũng không nhận ra được, chỉ dựa vết bớt dưới nách mới nhận ra thi thể. Cho dù người biết Vương Cường có vết bớt, nhưng mà đầu phải chỉ có mình hân có, làm sao người xác định là chính hân?"

"Tại hạ chỉ đoán mò thôi..." Tư Đồ Sách nói.

"Không!" Chung Bình Trực mập phệ khoát tay ngắt lời, "Đây tuyệt đối không phải đoán, bởi vì Vương viên ngoại nói hai người đến tìm hân thập phần khẳng định người chết chính là Vương Cường. Hai người kia đương nhiên chính là hai người. Ta rất thắc mắc tại sao các người lại khẳng định như vậy? Nghe nói người phá án cách bằng pháp thuật, nếu như vậy, pháp thuật kia thật đúng là lợi hại."

"Ha ha, chút tài mọn, không đáng nhắc đến."

"Tiên sinh quá mức khiêm tốn." Chung Bình Trực cười ha ha, "Nghe nói, trước đó vài ngày Đông xướng Điều Bàng dẫn đội tới bắt người, bị người dùng đạo gia tiên pháp Phích lịch chưởng hai lần đánh ngã trợ thủ Hàm Hùng của hân. Việc này sớm đã truyền khắp cả Trấn Hải huyện. Tiên sinh đạo pháp cao cường như thế, tương lai sẽ còn bay cao bay xa."

"Không đâu. Đại nhân quá khen rồi."

"Quay trở lại chuyện Vương Cường. Vương viên ngoại nhờ người đưa đến gặp ta, trình bày mọi chuyện, ngay cả thi thể cũng đã mang đến. Ta xem qua lòng đầy cảm phẫn, mới phái người điều tra, rất nhanh điều tra rõ, đó là Lưu bộ đầu của Đông xướng chỉ huy thủ hạ gây ra. Chỉ vì nhĩ tử Vương viên ngoại muốn bọn họ trả nợ, bọn hân cảm thấy mất thể diện, liền hạ độc thủ như vậy. Không chỉ có thu Vương viên ngoại bảy nghìn năm trăm lượng bạc, còn khổ hình tra tấn Vương Cường đến chết, đem thi thể chôn ở loạn mộ phần, lại còn nói đã thả hân ra. Nếu không phải các người đã phát hiện thi thể của hân, chỉ sợ vụ án này như đá chìm đáy biển, mãi mãi không được minh oan. Ta lập tức viết tấu, thăng báo Chỉ Huy Sứ Lục Bình Lục đại nhân. Hôm nay ta mới nhận được công văn, thì được biết việc này đã được xét xử xong."

Dứt lời, hân lấy từ trong tay áo ra một công văn, đưa cho Tư Đồ Sách: "Này, nhìn xem đi, đây là kết quả xử án. Vụ án này có thể phá được là nhờ vào công lao không nhỏ của hai người. Ha ha ha ha."

Tư Đồ Sách vội mở ra phong thư, lấy công văn bên trong ra đọc, nguyên lai là công văn của Đông xướng, quyết định cách chức Lưu bộ đầu, đuổi ra khỏi Trấn Hải huyện, điều đến địa phương khác. Công văn cũng yêu cầu trả lại toàn bộ số tiền chiếm đoạt cho Vương viên ngoại.

Đối mặt với quyết định xử phạt như vậy, Tư Đồ Sách cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần. Khổ hình Vương Cường đến chết, hiển nhiên không phải sai lầm có thể giải thích. Đây chắc chắn là quan lại bao che cho nhau. Việc cách chức dời đi nơi khác so sánh với một mạng người, quả thực là trên trời dưới biển. Nhưng mà nói đi thì nói lại, Đông xướng một tay che trời. Để có được một bản án thế này cũng đã là một việc quá khó khăn rồi.

Tư Đồ Sách có điều không biết. Đông Xướng cùng Cẩm Y Vệ mặc dù trong lịch sử là xú danh rõ ràng, nhưng trong đó có một ít giai đoạn, quan viên

chánh trực nắm giữ quyền chỉ huy, đối với những bộ hạ phạm sai lầm cũng xử phạt nghiêm minh.

Thời đại mà hần xuyên viết tới, Đông xướng Hán Công Phùng Bảo được cho là người chính trực giải quyết rất nhiều án oan. Mà lúc này đảm nhiệm Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ chính là Lục Bình, người này rất khó lường, đã theo Gia Tĩnh Hoàng Đế từ rất lâu, còn có công cứu mạng Gia Tĩnh Hoàng Đế. Gia Tĩnh Hoàng Đế đối đãi hần cũng không bạc, quan phong tam công kiêm tam cô! Đây là chức vụ cao nhất mà một Minh triều Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ có thể đạt tới. Hần tuy rằng ở ngoài cung, nhưng lại tự do xuất nhập hoàng cung, có chuyện gì trực tiếp bẩm báo Hoàng Đế. Cho nên, thời kỳ này, Đông xướng Hán Công là người bên cạnh Hoàng Đế, mà Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ lại là ân nhân cứu mạng Hoàng Đế. Hai phe có thể nói là kè tám lạng người nửa cân.

Cũng may hai vị này vẫn làm việc có nguyên tắc. Đối mặt với vụ án xem mạng người như cỏ rác, Phùng Bảo quyết định phải xử lý, đương nhiên, trong đó cũng có áp lực không nhỏ của Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ. Phùng Bảo cuối cùng cách chức Lưu bộ đầu, cho hần dời đi nơi khác, còn tiền bạc trả về khô chủ.

Chuyện này đã kích hình tượng Đông xướng trong lòng Hoàng Đế, khiến cho Cẩm Y Vệ Chỉ Huy Sứ Lục Bình rất là vui vẻ.

Bách hộ Chung Bình Trực là quan cao nhất của Cẩm Y Vệ của Trấn Hải huyện. Hần được bề trên ngợi khen, rất là cao hứng. Người ta nói uống nước không quên người đào giếng. Hần đã đoán được hai hắc y nhân che mặt bảo Vương viên ngoại tìm đến mình giải oan chính là hai hình danh sư gia của nha môn, cho nên mới đến thăm. Đương nhiên, sau khi nghe nói Tư Đồ Sách đạo pháp cao minh, cũng muốn mượn cơ hội tạo mối quan hệ, nói không chừng ngày sau còn có chỗ dùng. Nhận thấy Tư Đồ Sách cư xử thẳng thắn, nói rõ mọi việc, thì hần càng sinh lòng hảo cảm, cao hứng, đem công văn cho bọn Tư Đồ Sách xem qua.

Hạ Lan Băng lúc trước nghe hần nói cũng không ý hỏi tội, tâm trạng dần dần buông lỏng. Hiện tại mồ hôi lạnh đã thấm ướt trán, nàng nghĩ thầm Tư Đồ Sách này cũng quá lớn mật, lại đem toàn bộ tin tức nói cho đối phương biết. Nàng không biết, Tư Đồ Sách đoán chắc mục đích Chung Bình Trực tới đây, không phải thay Đông xướng xuất đầu, mà là muốn liên minh, cho nên mới lấy thành khẩn đối đãi, mới có thể đối được sự thiệt tình đối đãi đối phương.

Tư Đồ Sách ngừng xem công văn, nói : "Chỉ là cách chức, thật tiện nghi cho thẳng nhãi này."

Chung Bình Trực lắc đầu nói: "Người có điều không biết, là người Đông xướng một khi bị cách chức dời đi, địa phương thường đến đều là những nơi rừng thiêng nước độc, không khác gì với lưu đày. Cho nên, hình phạt này vẫn là đủ nặng."

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 27: Sáng Sớm Trong Ngõ Nhỏ

Nghe Chung Bình Trực nói như thế, Tư Đồ Sách mới thoáng dễ chịu trong lòng một chút. Không thể tưởng được vụ án này được giải quyết thuận lợi như vậy. Xem ra, Cẩm Y Vệ và Đông xướng không hề như mình đã tưởng tượng chỉ toàn là bọn hại nước hại dân. Bọn họ cũng không thiếu những người chính trực. Đối với vị bách hộ béo phệ trước mắt, hần chợt nảy sinh vài phần hảo cảm, mỉm cười chấp tay nói: "Đều là do bách hộ đại nhân theo lẽ công bằng chấp pháp, bằng không, nỗi oan của Vương Cường chỉ sợ như đá chìm đáy biển."

Chung Bình Trực lắc đầu nói: "Đây cũng là do công lao của các người. Nếu không phải các người nhận ra thì thể Vương Cường, hơn nữa còn tra ra thủ phạm là Đông xướng, thì ta cũng không có cách nào."

Tư Đồ Sách cười cười, nhìn Chung Bình Trực: "Bách hộ đại nhân hôm nay đến đây chắc không phải chỉ đơn giản nói cho chúng tôi biết tin tức này?"

Chung Bình Trực cười hắc hắc nói : "Đúng vậy. Ta nghe nói Tư Đồ sư gia đạo pháp cao thâm, có thể đánh ra sấm chớp. Pháp thuật như thế này chắc chắn được hoàng thượng rất ngưỡng mộ. Không biết tiên sinh có hứng thú đến Tụ Tiên Quán ở kinh thành không? Nếu tiên sinh nguyện ý, ta sẽ tiến cử tiên sinh."

Gia Tĩnh Hoàng Đế tôn trọng đạo thuật, đối với đạo sĩ đạo pháp cao thâm luôn ra sức thỉnh mời, không tiếc số tiền lớn cùng lễ vật. Người tiến cử cũng được ban thưởng cùng ngợi khen. Cho nên Chung Bình Trực mới nhiệt tâm như thế .

Tư Đồ Sách không thể tưởng được hần lại đề cập đến chuyện này. Cái mà hần gọi là đạo pháp chẳng qua là roi điện cường quang, đạo thuật chân chính nửa điểm cũng không có. Nếu thật đi đến Tụ Tiên Quán, chỉ sợ chưa được nửa ngày đã bị bại lộ bí mật. Nhưng đây là bí mật không thể tiết lộ, hần đành ôm quyền chấp tay nói: "Đa tạ đại nhân nâng đỡ. Lúc trước ở kinh thành, cũng có người mời tại hạ đi Tụ Tiên Quán. Tuy nhiên, tại hạ vốn là nhân văn đã hạc, thích tự do tự tại, nên đã mề mẫm từ chối. Trấn Hải huyện non xanh nước biếc, chính là nơi tại hạ muốn hưởng tới, cho nên ở lại đây, thuận tiện giúp nha môn làm chút chuyện. Hảo ý của đại nhân tại hạ xin ghi nhận nhưng thứ cho tại hạ không thể tòng mệnh."

Chung Bình Trục có chút thất vọng, nhưng vẫn cười nói: "Không sao không sao. Tiên sinh chỉ ở bốn phương, làm sao có thể chịu được cảnh cá chậu chim lồng. Nếu tiên sinh muốn ở lại Trấn Hải huyện, lại giúp nha môn phá án, thì quả là chuyện cầu mà không được. Sau vụ việc này, nếu Đông xường dám gây phiền toái, cứ trực tiếp nói cho ta biết, ta sẽ ra mặt giúp các người. Bọn Đông xường chỉ là đồ khôn chỉ giỏi ức hiếp dân chúng. Đã đến lúc cần phải quản giáo bọn chúng."

Tư Đồ Sách mừng rỡ, nếu có Cẩm Y Vệ ở phía sau làm chỗ dựa, vậy thật tốt quá, lập tức cười nói: "Đa tạ bách hộ đại nhân. Như vậy sau khi tra án, nếu phát hiện sự tình có liên quan đến Đông xường, chúng tôi có thể chuyển lên cho Cẩm Y Vệ điều tra và giải quyết. Như vậy càng danh chính ngôn thuận."

"À, được chứ." Chung Bình Trục nói.

Hạ Lan Băng đối Cẩm Y Vệ luôn luôn không có cảm tình gì, thân nhiên nói: "Nếu vụ án sau khi tra ra được lại liên quan đến Cẩm Y Vệ thì sao?"

Chung Bình Trục sững sốt, cười to nói: "Việc đó lại càng phải nói cho ta biết. Các người yên tâm, nếu thủ hạ của ta lại dám xem mạng người như cỏ rác, lão tử tự mình chặt đầu hắn. Tuyệt đối không bao che khuyết điểm!"

Hạ Lan Băng cũng không tin tưởng lời hắn nói, nhưng cũng không tranh luận, chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Sau một hồi chuyện trò chuyện trên trời dưới biển, Chung Bình Trục đứng dậy cáo từ ra về.

Hạ Lan Băng lạnh lùng nói với Tư Đồ Sách: "Từ nay về sau nếu gặp phải những vụ án có liên quan đến Đông xường hay Cẩm Y Vệ, huynh thật sự sẽ hiệp trợ bọn hãn phá án?"

"Không sai. Có vấn đề gì hay sao?"

Hạ Lan Băng hạ giọng thật thấp nói: "Huynh không biết bọn họ là một đám ăn tươi nuốt sống hay sao? Huynh theo chân bọn họ sẽ bị lôi cuốn cùng một chỗ, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết!"

Tư Đồ Sách thân nhiên nói: "Không sai, chính là bởi vì Đông xường là một đám ăn tươi nuốt sống, cho nên mới mượn tay Cẩm Y Vệ cũng là một bọn người độc ác không hơn không kém. Chúng ta tra án sớm muộn gì cũng gặp phải những vụ án liên quan đến bọn họ, tránh tránh né né thì không được, nên phải tranh thủ chủ động. Hơn nữa, tri huyện giao cho trọng trách chúng ta phá án, chúng ta phải theo lẽ công bằng chấp pháp mới được! Làm quan không vì dân làm chủ, không bằng về nhà bán khoai lang!"

Hạ Lan Băng ngây người một lát, chậm rãi gật đầu: "Huynh nói cũng đúng, cần theo lẽ công bằng chấp pháp, khó tránh sẽ đắc tội một số người, chính là Đông xường và Cẩm Y Vệ!"

"Được rồi, chúng ta không được sợ sệt, nhưng phải chú ý phương thức phá án. Làm sao vừa giải oan được cho dân vừa bảo vệ được mình."

Hạ Lan Băng cười một tiếng: "Ta thấy huynh đúng là giỏi về bảo vệ mình, không chỉ có tiên pháp cao cường, Phích lịch chương đánh đầu thắng đó, lại còn tìm được chỗ dựa vững chắc của Cẩm Y Vệ bách hộ."

"Ha ha, chỗ dựa vững chắc này có thể không động thì tốt nhất đừng động. Bình an vô sự. Chúng ta chỉ cần tra án thật tốt là được."

"Chỉ sợ là huynh không tìm hãn thì hãn cũng tìm huynh." Hạ Lan Băng cười khỏ.

Sáng sớm tinh mơ, cả Trấn Hải huyện đã bắt đầu náo nhiệt lên. Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, đó chính là quy luật cuộc sống của người xưa. Người bán hàng rong bắt đầu dọn điểm tâm sáng đi khắp hàng cùng ngõ hẻm rao hàng.

Một lão nhân đi bán chả giò chiên, vừa cuốc bộ chậm rãi vừa rao hàng. Thanh âm quanh quẩn ở trong hẻm nhỏ. Thình thoảng, có người gọi ông ta lại mua ít chả giò.

Mắt thấy mặt trời đã ló dạng, lão hán nhìn lại chỗ chả giò thấy đã bán được hơn phân nửa, trong lòng cao hứng, vừa cổ rao hàng thật to vừa men theo con ngõ nhỏ còn tối đen tiến lên phía trước.

Trong hẻm nhỏ tối đen, cơ hồ không nhìn thấy đường. Đi xuyên qua hết con hẻm này là lão nhân có thể đến được đại lộ. Tuy đường đi tối tăm nhưng gần. Thăm nghĩ trong bụng, lão nhân vừa sờ soạn lên tường vừa tiến bước lên phía trước.

Đột nhiên, lão nhân giẫm phải cái gì mềm mềm dưới chân, lão đảo. Gánh hàng thiếu chút nữa là rơi xuống đất. Nhanh chóng vịn tay vào tường, hãn cố căng mắt ra xem xét dưới đất. Trong ánh sáng mờ mờ do tia nắng ban mai chiếu xuống, lão hán nhìn thấy dường như có một người nằm trên mặt đất, hơn nữa lại còn nằm ở giữa đường. Khó trách mình tí nữa là ngã dúi dụi.

Lão hán tức giận mắng một câu: "Ui! Ai nằm ngay đơ ở đây? Sao không kiểm chỗ rộng rãi mà nằm? Nằm gì mà giữa đường giữa xá."

Vừa nói, lão vừa sửa lại cái sọt, tiếp tục rao hàng, dậm bước chân đi. Bỗng nhiên, lão cảm thấy có gì ngờ ngợ, liếc mắt lại. Người nằm trên mặt đất vẫn nằm im ru, không có chút động tĩnh.

Vừa rồi đụng phải hãn, lại lớn tiếng mắng vài câu, mà người kia một chút phản ứng cũng không có, điều này thật là kỳ quái.

Lão hán cẩn thận buông cái sọt trên vai, thò đầu ra nhìn hướng người nọ, kêu to: "Ê! Ta nói ông anh này, ông làm sao vậy? Sao lại nằm trong hẻm nhỏ? Ông là. . ."

Tiến lại gần, hán thấy rõ, bên cạnh người này còn một cái gỗ mõ cầm canh, chẳng lẽ là phu canh gỗ mõ cầm canh? Vậy cũng không phải, phu canh sao lại nằm ngủ ở trong hẻm nhỏ?

Hán thường xuyên đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán chả giò. Tất cả những phu canh huyện nha hán đều biết. Chẳng qua lúc này trời còn mờ tối nên không nhìn rõ được mặt ai. Hán có chút do dự không biết có nên đến nhìn tận mặt không.

Mặt trời sáng rõ lên rất nhanh. Tia nắng ban mai đã chiếu khắp hang cùng ngõ hẻm. Ngõ nhỏ bây giờ cũng sáng rõ dần.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Vụ Án Phu Canh Tử Vong

Lúc này lão hán đã thấy rõ. Người nằm ngửa mặt trên mặt đất chính là lão phu canh nha môn Trương lão đầu. Trương lão đầu ở nha môn gỗ mõ cầm canh cũng đã vài chục năm. Thê tử của lão chết sớm, không con cái nối dõi. Lão lại ưa thích uống rượu. Cả ngày chìm trong hũ rượu. Chẳng có lúc nào tỉnh táo. Tiền kiếm được đều được lão ném vào chén rượu. Nhà chỉ có bốn bức tường, nên lão có muốn tái hôn thì cũng chẳng nhà nào chịu gả cho kẻ khốn cùng như vậy. Vì vậy, lão sống một mình hơn nửa cuộc đời. Cũng may lão gỗ mõ cầm canh đàng hoàng, chưa bao giờ phạm lỗi. Cho nên nha môn không đuổi hán.

Sao hán lại nằm ngủ ở ngõ tắt nhỏ như vậy? Chẳng lẽ hán say rượu?

Lão gọi: "Trương lão đầu, chúc rượu no say ở đâu rồi nằm vạ vật ở đây? Mau đứng lên. Sáng sớm, mặt đất lạnh, lão lại nằm chèo queo ngoài đường thế này. Ui! Trương lão đầu!"

Lão vừa kêu vừa lay người nằm dưới đất. Tay nắm lấy khuôn mặt kẻ kia lắc lắc. Bàn tay chạm vào chất gì lạnh lạnh, nhóp nhép. Lão vừa giơ tay lên để nhìn cho rõ xem là gì, chưa kịp nhìn thì mùi chua loét của bãi nôn trộn lẫn với mùi rượu đã xộc thẳng vào mũi.

"Ôi trời ơi. Ngươi là tên Trương lão đầu chết bầm. Nôn mửa đầy ra đây báo hại tay ta bị dơ. Từ lượng không cao thì đừng uống nhiều như vậy. Làm gì uống đến nỗi say bí ti nôn mửa bừa bãi lại còn nằm lăn ra đất? Thôi kệ. Ta không đi bán chả giò nữa. Ta đỡ ngươi về nhà nha. Đứng lên! Đứng lên đi!"

Lão cầm lấy tay Trương lão đầu rồi dùng sức để kéo hán lên. Tuy nhiên, lão phát hiện, cánh tay Trương lão đầu cứng đơ, không cách nào khoác qua vai lão mà lúc kéo hán đứng lên cũng không phải nửa thân ngồi dậy, mà là cả người dựng dậy thẳng tắp.

Lão hán cảm thấy kỳ quặc, quay đầu nhìn thẳng vào mặt Trương lão đầu. Đôi mắt Trương lão đầu ngay đơ nhìn chằm chằm phía trước khiến cho lão già sợ tới mức cả người run rẩy, vội vàng buông rơi Trương lão đầu. Đây không phải là ánh mắt người sống. Tim lão già đập thình thịch. Chẳng lẽ, chẳng lẽ lão già hóa này, đã chết rồi sao?

Lão hán kinh hoàng, tay chân run rẩy, hơi thở gấp gáp.

Lão giơ tay để dưới mũi tìm hơi thở của Trương lão đầu, thế nhưng hơi thở hoàn toàn không có.

"Á." Lão hán kêu thảm một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất, cố bò đi vài bước, xoay người, nhanh chân bỏ chạy. Thành linh lão vấp ụ đất trên đường, té lăn quay.

Lão hán bỏ dậy, chạy bán sống bán chết, vừa chạy ra khỏi ngõ nhỏ vừa hét to: "Có người chết! Trương lão đầu gỗ mõ cầm canh chết ở trong hẻm nhỏ. Có ai khôngggg?"

Tư Đồ Sách, Hạ Lan Băng và bộ khoái đi theo Tri huyện đại lão gia vừa đến hiện trường án mạng trong hẻm nhỏ thì đã thấy hai bên ngõ tắt nhỏ đầy áp người xôn xao bàn tán.

Những người lúc đầu nghe tiếng kêu thất thanh của lão bán chả giò chạy tới nơi thì phát hiện Trương lão đầu quả nhiên đã chết rồi. Vì thế bọn họ chia người chặn hai đầu ngõ không cho ai tiến vào, đồng thời phái người báo quan.

Tri huyện lão gia xuất hiện tại hiện trường cũng chỉ là góp mặt cho đủ bộ. Cho nên tri huyện cho đại kiệu dừng ở đầu ngõ, sai người mang ghế đến. Bản thân tri huyện ngồi trên ghế, uống trà ngon, chờ hai vị sư gia điều tra hiện trường.

Tư Đồ Sách tay cầm túi vải trong đó có rương dụng cụ pháp y, cùng Hạ Lan Băng và mấy ngõ tác * đi vào trong ngõ.

Vừa nhìn thấy thi thể ở phía trước, Tư Đồ Sách đứng lại, nói với Hạ Lan Băng: "Phù dung huynh, chuyện điều tra hiện trường và kiểm tra thi thể để cho ta làm đi, Mọi người đợi ta ở đây."

Hạ Lan Băng nhủ nhủ mảy: "Chuyện kiểm tra thi thể để cho ngõ tác làm đi. Còn việc điều tra hiện trường thì hai chúng ta cùng nhau tiến hành."

Tư Đồ Sách lắc đầu nói: "Phù dung huynh, không phải ta không tin huynh. Nhưng mà pháp thuật do sư phụ truyền lại nhất định phải được thi triển trong lúc bên cạnh không có một ai. Hơn nữa càng ít người tiến vào hiện trường thì khả năng thành công lại càng cao. Chờ ta kiểm tra xong, sẽ gọi mọi người đến. Còn về việc kiểm tra thi thể, ta tin tưởng ta kiểm tra tốt hơn cả ngõ tác."

Hạ Lan Băng sau khi nghe xong, khẽ gật đầu: "Một khi đã như vậy, thì ta đành ở chỗ này chờ huynh. Có cần gì thì cứ việc gọi ta."

"Đi!"

Tư Đồ Sách đi sát tường, ngưng thần quan sát dấu vết trên mặt đất. Hắn chậm rãi đi lên phía trước. Như vậy có thể tránh việc phá hỏng dấu chân kẻ bị tình nghi. Nếu theo quy tắc kiểm tra, thì nhân viên pháp y phải đi trên cầu gỗ được bắc ở phía trên, vừa tránh phá hư dấu vết, vừa tránh việc nhân viên kiểm tra bỏ sót những vật chứng nhỏ. Nhưng mà hiện tại hắn lại không có. Hắn quyết định một lúc nào đó sẽ đặt làm một cái mới được.

Hắn tiến đến bên cạnh thi thể. Đây là một lão nhân. Mái tóc hoa râm rối bù. Khăn chít trên đầu đã bị bung xỏ ra. Thi thể nằm ngửa mặt ở giữa ngõ nhỏ. Trên mặt, trước ngực và trên mặt đất đều là bãi nôn. Người chết khoác áo choàng ngăn để lộ ra cánh tay cơ bắp. Trên mặt đất rơi vãi một ít vết máu. Cách đó không xa, có một chiếc công bằng đồng và chày gỗ nằm ở góc tường.

Sau một lúc tìm tòi, hắn không phát hiện thêm vật chứng nào khác. Hắn ngồi xổm bên cạnh thi thể. Thi thể đầy mùi rượu, và mùi chua của bãi nôn. Tư Đồ Sách bình tĩnh, không chút lộn giọng, bắt đầu tiến hành kiểm tra bên ngoài thi thể.

Khi kiểm tra các đốt ngón tay, phát hiện các đốt ngón tay đã cứng, lưng cứng, ấn vào ngón tay thấy phai màu. Giác mạc trong suốt. Điều này chứng minh thời gian tử vong hắn là không quá mười hai giờ tương đương với sáu canh giờ. Hắn lại lấy ra nhiệt kế đo nhiệt độ gan người chết. Tổng hợp lại các phân tích, thời gian người chết tử vong là khoảng từ mười giờ đến mười hai giờ tương đương với canh hai.

Móng tay và móng chân người chết tím bầm. Đây là dấu hiệu của việc ngạt thở mà chết. Đứng quần ướt một mảng lớn, còn có mùi phân. Chứng tỏ người chết không không chế được đại tiểu tiện. Điều này càng chứng minh cho suy luận trên.

Mở ra mí mắt người chết ra, hắn phát hiện trên kết mạc có những vằn máu đỏ. Đây là cũng là dấu hiệu của tử vong do ngạt thở.

Khoang mũi và miệng bị những thứ người chết nôn ra làm tắc nghẽn. Môi sưng tấy lên tím xanh. Sau gáy có một vết nứt. Chỗ miệng vết thương có vết máu. Trên mặt đất có vũng máu nhỏ.

Tư Đồ Sách mở rương dụng cụ pháp y, lấy ra mấy miếng gạc thấm vết máu trên miệng vết thương sau gáy và máu trên mặt đất. Sau đó lấy ra thuốc kiểm tra huyết sắc tố của người, hắn phát hiện đều là máu người. Lại dùng thẻ kiểm tra nhóm máu ABO, thì thấy máu thu được đều thuộc nhóm máu B.

Những vết máu này đều do người chết lưu lại ? Tư Đồ Sách không vội vàng đưa ra kết luận. Bởi vì nhóm máu chỉ có thể dùng để loại suy nhận định, không thể dùng làm nhận định.

Tư Đồ Sách cẩn thận kiểm tra móng tay trên hai bàn tay người chết. Trong kẽ móng tay của bàn tay phải, hắn tìm thấy ít thịt nhỏ màu đỏ nhạt. Tuy rằng dựa trên những chứng cứ từ nãy đến giờ, người chết có thể là sau khi nôn mửa do say rượu hắn lại nuốt nhầm gây ngạt thở dẫn đến tử vong. Khả năng chết bất đắc kỳ tử là rất lớn, nhưng là Tư Đồ Sách vẫn cẩn thận lấy ra chút thịt vương trong móng tay.

Tư Đồ Sách gọi Hạ Lan Băng đến, nói : "Ta đã điều tra xong rồi. Ta không làm xáo trộn gì cả, ngoại trừ việc lấy chút máu ở hiện trường. Cho nên không ảnh hưởng việc điều tra của huynh."

Hạ Lan Băng nói : "Huynh điều tra được gì rồi? Người này chết như thế nào?"

Tư Đồ Sách nhìn lướt qua hiện trường, trầm giọng nói: "Trước mắt còn không có phát hiện dấu vết bị giết. Theo điều tra bước đầu hoài nghi là người chết uống say sau đó nôn mửa, rồi té ngã, sau gáy bị tổn thương nên hôn mê, chất nôn gây bết tắc mũi miệng mà chết."

Vị ngõ tác lớn tuổi ở phía sau Hạ Lan Băng thở dài: "Ài! Trương lão đầu là một tửu quý. Ngày nào, hắn cũng uống say khướt. Ta đã từng bảo hắn đừng uống như vậy. Bằng không, sẽ có ngày chết vì rượu. Nay quả nhiên là như vậy."

Hạ Lan Băng khẽ quạt chiếc khăn màu vàng trong tay, hỏi Tư Đồ Sách: "Nói như vậy, Trương lão đầu là chết bất đắc kỳ tử?"

"Trước mắt, khả năng này khá lớn. Nhưng mà, vẫn phải tiến hành giải phẫu thi thể mới có thể xác định được. Có thể là não bị ngoại thương kết hợp với việc bị ngạt thở mới dẫn đến tử vong. Cũng có thể chỉ đơn thuần do ngạt thở dẫn đến tử vong. Việc nào chấn động chi khiến cho hắn hôn mê mất đi năng lực tự cứu mà thôi. Tóm lại, sau khi giải phẫu thi thể, ta sẽ cho huynh một câu trả lời thuyết phục."

* Ngõ tác: người khám nghiệm tử thi

Q.1 - Chương 29: Thủ Đoạn Không Thể Tưởng

Hạ Lan Băng gật gù đầu. Nàng cẩn thận xem xét hiện trường, chân mày nhíu lại, trầm ngâm nói: "Theo như lời huynh nói, nếu như là nôn mửa rồi sau đó mới ngã sấp xuống hôn mê, thì tại sao bãi nôn chỉ có trên mặt hân và trên người, mà những chỗ khác trên mặt đất lại không có?"

Tư Đồ Sách ngẫm nghĩ, nói: "Liệu có phải lão ngã xuống, hôn mê, sau đó nôn mửa? Không đúng. Hôn mê rồi mà vẫn tiếp tục nôn mửa. Chuyện này có vẻ phi lý."

Hạ Lan Băng nói: "Mặc kệ lão là nôn rồi xỉu, hay là xỉu rồi nôn. Chỉ cần không phải bị người khác hại chết là tốt rồi. Ta đã bảo nhóm bộ khoái đi tra hỏi láng giềng xung quanh xem có động tĩnh hay manh mối gì không."

"Ừ! Đúng rồi, ta đã điều tra ra người chết hẳn là tử vong vào kháng canh hai đêm qua. Hãy điều tra kỹ xem có chuyện gì đặc biệt xảy ra vào thời gian này hay không."

Hạ Lan Băng ngạc nhiên nói: "Huynh có thể truy ra ra được nạn nhân chết vào lúc nào sao? Thật là thần kỳ."

Tư Đồ Sách cười cười, đổi đề tài hỏi: "Cần thủ tục gì mới được giải phẫu thi thể?"

"Theo lý thì phải có sự đồng ý của thân nhân người chết. Tuy nhiên phu nhân Trương lão đầu là loi một mình, không có ai thân thích. Cho nên không cần phải xin phép. Huynh bảo ngõ tác mang thi thể về nha môn là có thể giải phẫu."

Trước khi chuyển thi thể đi, họa sư của nha môn vẽ lại toàn cảnh hiện trường. Tư Đồ Sách lấy chút ít từ bãi nôn trên miệng, trên người và trên mặt đất về để điều tra.

Thi thể được chở về nhà xác nha môn. Đây là nơi lưu giữ những thi thể không có hoặc chưa tìm thấy thân nhân. Căn phòng này là một bán tầng hầm, cửa sổ nằm ở vị trí cao nhất của tường. Bên trong âm u, lạnh lẽo và ẩm ướt.

Tháng trước, sau khi được Thái tri huyện đồng ý, Tư Đồ Sách đã sửa đổi lại những chỗ cần thiết trong căn phòng này, thiết kế thành nơi chuyên giải phẫu. Trên bàn giải phẫu có rãnh nước, bên cạnh có vũng nước xả và ống trúc. Tủ chứa nhiều dụng cụ giải phẫu, ngoài ra còn có một cái cân tiểu ly để ước lượng cơ quan nội tạng. Tư Đồ Sách còn cho mở một cái cửa sổ trên mái nhà, dựng lên một cái khung cao trên cửa sổ bao bọc bằng giấy dầu mỏng, như vậy, bàn giải phẫu cũng sáng sủa hơn.

Thi thể được đặt trên bàn giải phẫu. Tư Đồ Sách cởi bỏ quần áo, sau đó tiến hành kiểm tra toàn thân. Ở cẳng tay người chết, hân phát hiện một vết tím bầm, xuất huyết dưới da. Đây là tổn thương do chống cự sao?

Tổn thương do chống cự sao lại nằm ở cẳng tay, trong khi đó lòng bàn tay lại không có tổn thương? Tư Đồ Sách cân nhắc một lúc lâu, cảm thấy có chút khó lý giải.

Hắn bắt đầu giải phẫu thi thể. Đầu tiên là giải phẫu đại não. Lột da đầu ra, kiểm tra xương sọ, không có dấu hiệu gãy xương ở vết thương sau gáy. Hắn dùng cưa để cưa xương đầu, mở nắp hộp sọ ra, kiểm tra não. Não không bị chảy máu, nhưng lại phù nề và có những điểm xuất huyết. Đây là dấu hiệu của ngạt thở mà chết.

Cổ không bị vết hằn. Giải phẫu cổ, không có phát hiện cơ bị xuất huyết. Xương cuống lưỡi, xương sụn giáp trạng, xương sụn cuống họng đều bình thường. Cơ bản có thể bài trừ khả năng bị bóp chết hoặc bị xiết cổ chết.

Sau khi rạch ngực của thi thể ra, hắn dùng kim cắt xương sụn, mở lồng ngực ra. Màng tim, màng phổi, vết nứt trên phổi đều có lỗm đốm xuất huyết. Đây là dấu hiệu đặc thù của tử vong do ngạt thở. Mặt khác, trong tâm thất ứ máu màu tím sẫm, phổi ứ máu phù nề. Cơ hoành bị xuất huyết, màng bao bọc lá lách bị co lại do tình trạng thiếu máu, ứ máu bầm. Những điều này là dấu hiệu của ngạt thở dẫn đến tử vong. Đến lúc này, không thể nghi ngờ gì nữa nguyên nhân tử vong chính là ngạt thở.

Hắn mở dọc theo khí quản, nhìn thấy hai nhánh phế quản trái phải. Hai nhánh phế quản bên trong phổi đều bị dị vật làm cho bế tắc.

Hắn tiến hành so sánh mẫu dị vật trong phế quản và mẫu lấy từ bãi nôn trên mặt người chết, nhưng mà khó có thể nhận định hai mẫu này có cùng nguồn gốc. Hắn giải phẫu đến dạ dày của tử thi, vừa nhìn vào, không khỏi ồ lên một tiếng. Thức ăn trong dạ dày người chết chưa được tiêu hóa xong. Phần lớn thức ăn vẫn còn có thể nhận diện được, là một ít rau xanh và cơm.

Như vậy so ra, dị vật làm tắc nghẽn miệng và mũi người chết không khớp với những thứ tìm được trong dạ dày bởi vì nó đã được tiêu hóa kỹ.

Chẳng lẽ, không phải người chết tự nôn mửa ra sau đó bị sặc vào lại khí quản mà những dị vật đó có nguồn gốc từ bên ngoài sao?

Như vậy có một kẻ khác nôn mửa làm cho hấn ngạt thở? Đây chính là án mạng? Thủ đoạn giết người lại là khiến cho kẻ khác chết ngạt trong bãi nôn?

Như vậy kẻ thù ác dùng một thủ đoạn mà người khác không thể tưởng tượng.

Việc phát hiện ra dấu hiệu của một vụ mưu sát làm cho Tư Đồ Sách rất là hưng phấn. Hưng thủ là ai? Hấn lại trở nên trầm ngâm.

Hiện trường không có manh mối gì để lại. Thậm chí không có vật chứng chứng minh có người khác ở tại hiện trường. Hiện tại chỉ có hai manh mối, những mẫu nôn đã thu được và chút thịt nhỏ sót lại trong kẽ móng tay người chết. Nếu như là bị giết, có thể là nạn nhân khi phản kháng đã cào xước được hung thủ.

Nghĩ như vậy, Tư Đồ Sách liền tiến hành kiểm tra. Hấn lấy ra thuốc thử phản ứng với huyết sắc tố người.

Đồ chơi này độ nhạy phi thường cao. Cho dù một giọt máu bị pha loãng tám vạn lần, cũng có thể được phát hiện ra. Cho nên, chút máu còn sót lại trong tí thịt ở kẽ móng tay là đủ để tiến hành kiểm tra đo lường.

Kết quả kiểm tra rất nhanh có, là: dương tính. Chứng tỏ, máu lưu lại trong mẫu thịt ở kẽ móng tay người chết chính là máu người, rất có thể là của hung thủ!

Hấn lại lấy ra thẻ kiểm tra nhóm máu ABO. Trong lòng thầm cầu nguyện chỗ máu này đừng có nhóm máu trùng với nhóm máu của người chết. Cũng không biết là lời cầu nguyện của hấn có được chứng giám hay không mà kết quả kiểm tra là nhóm máu A, không cùng với nhóm máu của người chết.

Như vậy loại trừ khả năng nạn nhân trước khi chết đã tự làm tổn thương chính mình. Như vậy rất có thể đây chính là máu của hung thủ. Tư Đồ Sách thực hưng phấn. Nếu bây giờ có thể tìm thêm được manh mối từ dị vật gây tắc nghẽn miệng mũi người chết, thì sẽ có tiến triển trong quá trình điều tra.

Hấn lập tức bắt tay vào tiến hành xem xét mẫu của bãi nôn thu được.

Những chất trong bãi nôn này trước đó đã được dạ dày tiêu hóa gần hết. Mắt thường không cách nào phân biệt được rõ ràng. Hấn đem chỗ bãi nôn thu được đi lọc sạch, để khô. Kể đến hấn lấy ra kính hiển vi cỡ nhỏ từ trong rương dụng cụ pháp y tiến hành quan sát, phát hiện những chất nằm trong bãi nôn gây tắc nghẽn miệng mũi người chết là thịt gà và mì. Mà những gì còn lại trong dạ dày người chết lại là rau xanh và cơm. Hoàn toàn khác nhau.

Suy ra, người chết không phải chết ngạt do bãi nôn của chính mình mà là của một kẻ khác.

Kẻ này là ai?

Tư Đồ Sách đang trầm tư thì vang lên tiếng gõ cửa. "Ai đấy?" Tư Đồ Sách hỏi.

"Là ta." Bên ngoài vang lên thanh âm của Hạ Lan Băng.

Tư Đồ Sách vội vàng cất kính hiển vi cỡ nhỏ vào rương dụng cụ pháp y, sau đó đi mở cửa.

Hạ Lan Băng phe phẩy chiết phiến, nhìn lướt qua, thấy thi thể nằm trên bàn giải phẫu. Nắp sọ đã không còn. Bộ não trắng hếu được đặt ở trên khay. Ngực, bụng bị mổ phanh ra, bên trong hoàn toàn trống rỗng. Toàn bộ nội tạng đều được đặt lên những dụng cụ khác nhau. Hạ Lan Băng chưa từng gặp qua cảnh này. Nàng cảm thấy thật ghê tởm, nhanh chóng dùng quạt che miệng mũi, xoay mặt đi, lầu bầu một câu: "Huynh, huynh làm sao lại biến thi thể thành như này?"

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 30: Tái Hiện Vụ Án

Tư Đồ Sách quay lại nhìn, nói: "Ta mới vừa giải phẫu xong, chưa kịp thu dọn lại thi thể thì huynh đã tới rồi. Đúng rồi. Ta có phát hiện quan trọng muốn nói cho huynh biết. Nhưng mà trước tiên, huynh đề ta xử lý nội tạng của nạn nhân khỏi làm cho huynh khó chịu."

Dứt lời, Tư Đồ Sách nhanh chóng trở lại bàn giải phẫu, cẩn thận đem nội tạng để lại vào ngực, bụng của thi thể, sau đó khâu thi thể lại, dùng khăn trắng đắp lại. Trên khay chỉ còn mẫu nôn mà Tư Đồ Sách đã thu được cùng với những thức ăn trong dạ dày nạn nhân.

Sửa sang lại xong xuôi, Tư Đồ Sách nói : "Được rồi. Phù Dung huynh đến đây đi."

Lúc này, Hạ Lan Băng đã khôi phục trạng thái bình thường, quay đầu nhìn, quả nhiên hết thấy bình thường, lúc này mới thu lại chiết phiến, tiến lại gần, nói : "Giải phẫu thi thể thật là ghê tởm. Ta thật không hiểu tại sao huynh không giao cho ngũ tác * làm mà lại tự thân đụng tay vào?"

Tư Đồ Sách nói : "Nếu để cho ngũ tác làm, ta chỉ sợ không minh bạch."

"Huynh muốn minh bạch chuyện gì?"

"Người chết không phải chết bất đắc kỳ tử mà là bị giết!"

"Bị giết?" Hạ Lan Băng lấp bắp kinh hãi, "Sao huynh biết hẳn bị giết?"

"Trên thi thể có đầy đủ dấu hiệu chứng tỏ người này chết do ngạt thở. Ta xem xét khí quản của thi thể, phát hiện hai phế quản đầy chất nôn. Đến lúc này, ta tưởng người chết tự nôn mửa nhưng bởi vì hôn mê nên hít lẫn vào trong phổi dẫn đến chết ngạt. Nhưng đến khi kiểm tra dạ dày ta phát hiện, căn bản không phải có chuyện như vậy. Trong bụng người chết là rau cải và cơm, mà chất làm tắc phế quản, tuy rằng đã nát nhừ, nhưng ta đã kiểm tra ra rồi, là thịt gà và mì. Hai thứ hoàn toàn khác nhau chứng minh chất nôn làm tắc phế quản người chết là của người khác. Chính kẻ này nôn làm tắc khí quản khiến cho nạn nhân ngạt thở mà chết!"

Tư Đồ Sách cứ chỉ trỏ vào những thứ còn lại bên trong dạ dày và mẩu của bãi nôn hẳn thu được khiến cho Hạ Lan Băng cảm thấy buồn nôn. Nàng nhanh chóng mở chiết phiến ra che miệng mũi, cố gắng tập trung ánh nhìn vào mỗi Tư Đồ Sách mà thôi: "Huynh nói huynh có thể phân biệt ra được chỗ nôn này là thịt gà và mì?"

Chỗ chất nôn này đã bị tiêu hóa giống như là cháo loãng. Mắt thường không cách nào phân biệt được trong đó có cái gì. Tư Đồ Sách đương nhiên không sẽ nói cho nàng biết hẳn dùng kính hiển vi quan sát, nên chỉ cười cười, nói : "Huynh chỉ cần tin tưởng ta là được. Còn về việc tại sao ta biết được thì huynh đừng bận tâm."

"Ta biết rồi. Là huynh sử dụng phép thuật." Hạ Lan Băng gật đầu. Trầm ngâm một lát, nàng lại nói tiếp: "Chẳng lẽ người chết do ngã vào bãi nôn nên mới ngạt thở mà chết? Như vậy cũng không đúng. Ở hiện trường, chỉ trên ngực, miệng và mũi của hắn mới có bãi nôn còn những chỗ khác đâu có. Chẳng lẽ là có người chặn hắn lại, sau đó nôn mửa lên miệng mũi hắn, khiến cho hắn ngạt thở? Nếu như là có ý định mưu sát, thì làm như thế quá khó khăn, trực tiếp bóp cổ không phải dễ dàng hơn sao? Cần gì phải dùng tới phương pháp giết người ngoài sức tưởng tượng như vậy? Là ngoài ý muốn sao?"

"Không phải ngoài ý muốn!" Tư Đồ Sách thập phần khẳng định trả lời, "Ta đã xem vết thương trên gáy của người chết, tuy rằng da đầu có vết rách, nhưng xương sọ không bị tổn thương. Não bộ cũng không có hiện tượng xuất huyết. Nói cách khác, vết thương này không có khả năng khiến cho nạn nhân hôn mê."

"Ừ, vết máu ở hiện trường cho thấy, sau khi nạn nhân bị thương vẫn còn đi lại chung quanh một lúc, sau đó mới ngã ngựa xuống."

"Không sai. Nếu nạn nhân không bị hôn mê, thì khi hung thủ nôn mửa lên mặt hắn, hắn hoàn toàn có thể nín thở hoặc dùng tay lau đi chứ không hít vào. Theo như những gì phát hiện được sau khi giải phẫu thi thể, chất nôn khiến cho phế quản bị bết tắc hoàn toàn. Điều này chứng minh người chết lúc ấy không có biện pháp tránh né, cũng không thể dùng tay lau đi, cũng không còn khả năng nghiêng đầu né tránh. Miệng mũi lại hoàn toàn bị chất nôn làm cho bết tắc, không thể thở, cho nên mới hít chất nôn vào trong phổi. Mà hiện trường là một ngõ nhỏ. Cho nên, kẻ khiến cho Trương lão đầu không thể thở chỉ có thể là hung thủ!"

Tư Đồ Sách vén tấm vải trắng đắp thi thể ra, lộ ra cánh tay người chết. Hắn chỉ vào vết bầm tím xuất huyết dưới da ở cẳng tay người chết, nói: "Ở trên hai cẳng tay của nạn nhân đều có tổn thương do chống cự gây ra. Lúc đầu, ta không hiểu tại sao vết thương lại xuất hiện ở đây mà trên bàn tay lại không có. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, ta mới nghiệm ra là hung thủ ngồi lên ngực nạn nhân, dùng hai chân kẹp lấy hai cẳng tay người chết, hai tay vít tóc nạn nhân để giữ cố định đầu của hắn, rồi nôn mửa lên mặt hắn. Theo vị trí chống chất của bãi nôn ở trên mặt và ngực người chết, ta thấy phương hướng của nó là từ trên xuống. Điều này cũng góp phần loại bỏ khả năng người chết tự chết trong bãi nôn của chính mình. Do người chết ra sức giãy dụa mà cẳng tay lại bị kẹp cứng nên mới xuất hiện vết thương như vậy. Hơn nữa, do hung thủ làm như thế nên tóc của người chết mới bị rối bũ. Đương nhiên, cũng có khả năng là có hai, ba người kẹp giữ tay chân nạn nhân, rồi sau đó nôn mửa. Nhưng mà, ở hiện trường, ta không có tìm thấy dấu vết chứng minh là có nhiều người tại hiện trường. Cho nên khả năng này tương đối nhỏ."

Nói đến đây, Tư Đồ Sách cầm lấy tay người chết, nói : "Ta đã lấy ra vật lưu lại trong kẽ móng tay người chết, phát hiện là da thịt người, hơn nữa không phải của người chết. Điều này chứng minh khi nạn nhân còn sống đã cào cấu làm hung thủ bị thương. Vì vậy, ta cho rằng, đây là một vụ mưu sát, chứ không phải là tai nạn ngoài ý muốn."

Hạ Lan Băng cảm thấy rất bất ngờ, hỏi: "Huynh có thể xác định được chút thịt còn sót lại trong kẽ móng tay là của ai à?"

"Không sai biệt lắm đâu." Tư Đồ Sách trong lòng đang tiếc hận. Lúc xuyên vết, hắn không có mang theo người thiết bị kiểm tra ADN. Dù sao đi nữa thiết bị này quá lớn mà công suất của pin năng lượng mặt trời hẳn đang có hạn. Nếu hắn có một máy phát điện chạy bằng năng lượng mặt trời thì may ra...

Hạ Lan Băng thờ dãi: "Liễu Xuyên huynh, huynh thật là càng lúc càng làm cho người khác bất ngờ." Trầm ngâm một lát, nàng lại nói: "Theo như những gì mà huynh phân tích, giả sử như kẻ kia không khống chế tay và đầu của nạn nhân, nạn nhân đã không ngạt thở mà chết trong bãi nôn. Như vậy đây chính là một vụ mưu sát. Hung thủ là ai?"

"Kết quả điều tra bên ngoài thế nào?"

"Đúng rồi. Ta đang muốn tới tìm huynh nói chuyện này. Bộ đầu của nha môn đã đi điều tra những nhà ở xung quanh hiện trường, hỏi han xem có gì đặc biệt vào khoảng canh hai không. Huynh thật đúng như thần. Người dân xung quanh nói vào khoảng canh hai, bọn hán nghe được bên ngoài có chút ồn ào nhưng sau đó lại yên lặng nên họ cũng không đi ra ngoài xem có việc gì không."

"Vậy sao? Ôn ào như thế nào?"

"Có vài người cãi nhau. Bọn hán lúc ấy cũng không để ý, cho nên không nhớ được là cãi nhau về việc gì. Đúng rồi, còn có tiếng của công đồng rơi trên mặt đất."

"Vài người cãi nhau?"

"Ta đã hỏi đi hỏi lại. Bọn hán cũng cố vắt óc nhớ nhưng không nhớ nổi, chỉ nói là có tranh cãi vài câu. Đúng rồi, có người chợt nhớ ra là trong lúc cãi nhau có nhắc đến 'Tuồng lão ngừ', khúc sau thì nghe không rõ."

"Tuồng lão ngừ? Đây không phải là tên hung thủ thì là ai?"

"Bất kể hán là ai. Ta chỉ cảm thấy được. Tuồng lão ngừ là nhân vật máu chó. Cần phải tìm được người này." Hạ Lan Băng đi lại trong phòng, chiết phiên không ngừng gõ gõ vào lòng bàn tay, chậm rãi nói: "Hung thủ và người chết lúc ấy đã xảy ra tranh cãi. Theo như lời người nói, hung thủ có thể kẹp lấy cánh tay người chết, giữ lấy đầu hán, để cho hán không thể giãy dụa. Như vậy xem ra, hung thủ và người chết rất có thể có thù oán. Cho nên, cần tập trung điều tra chung quanh những người có mâu thuẫn với Trương lão đầu, hơn nữa, đã ăn thịt gà đêm qua. Cần phải tìm được người có thù với Trương lão đầu, đêm qua ăn thịt gà và không có bằng chứng ngoại phạm vào canh hai đêm qua."

Tư Đồ Sách âm thầm bội phục. Hạ Lan Băng có lối suy nghĩ nhanh nhẹn, rất nhanh đã sáng tỏ phương hướng điều tra, hơn nữa phân tích rất có logic. Vào thời đại xa xưa như thế này, những con người này cực kỳ đáng quý.

* Ngổ tác: người khám nghiệm tử thi

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Chân Tướng Sự Việc

Tư Đồ Sách nói: "Trước khi phá được vụ án, tuyệt đối đừng để lộ bất kỳ manh mối nào. Chúng ta chỉ thông báo là Trương lão đầu say rượu sau đó ngã sấp xuống, nôn mửa, rồi bị sặc vào trong khí quản, cuối cùng bị chết ngạt."

Hạ Lan Băng gật đầu nói: "Đúng! Như vậy có thể mê hoặc hung thủ, giúp chúng ta dễ dàng âm thầm điều tra."

Việc điều tra những người có mâu thuẫn với Trương lão đầu nhanh chóng có kết quả. Đương nhiên những tin tức này đều đến từ phó đầu mục Tiêu Hảo Từ, người rất giỏi trong việc tìm kiếm thông tin. Trương lão đầu là một người chính trực, thích lo chuyện bao đồng. Bởi vì là phu canh, hán đi khắp hang cùng ngõ hẻm nên thường xuyên gặp những chuyện trái tai gai mắt. Những khi ấy, hán đều lên tiếng can thiệp, cho nên, đã đắc tội với không ít lưu manh, trong đó một tên là Tuồng lão ngừ.

Sau khi tiến hành điều tra về Tuồng lão ngừ, bộ phái phát hiện, vào khoảng canh hai, lúc án mạng xảy ra, hán đã đi đâu không rõ. Sau vụ án mạng, rất ít khi thấy hán lộ diện. Về mặt lúc nào cũng rất khẩn trương.

Hạ Lan Băng và Tư Đồ Sách bàn bạc, sau đó quyết định bắt hán về thẩm vấn.

Từ lúc xác định Tuồng lão ngừ là nghi can số một, Hạ Lan Băng đã bố trí bộ khoái theo dõi Tuồng lão ngừ, cho nên vừa ra lệnh bắt người là tóm ngay được hán về nha môn. Ngoài ra, vợ con hán cũng được đưa đến nha môn để tra hỏi. Thẩm vấn vợ con hán xong, Hạ Lan Băng mới bắt đầu hỏi sang Tuồng lão ngừ.

Tuồng lão ngừ ra vẻ trấn tĩnh, hỏi có chuyện gì.

Hạ Lan Băng nhìn thấy vết xước trên mặt hán còn chưa kịp đóng mồi, không khỏi nở nụ cười, nói: "Đừng giả bộ, chúng ta đã điều tra rõ ràng. Trương lão đầu là bị người giết chết. Vào lúc canh hai, người chế trụ Trương lão đầu, nôn mửa lên mặt hán, làm cho hán ngạt thở mà chết. Đúng vậy không?"

Sắc mặt Tuồng lão ngừ thay đổi, ra vẻ trấn tĩnh, mở to hai mắt nhìn: "Không có đâu. Các vị có lầm lẫn gì không? Hạ dân nghe nói Trương lão đầu là do say rượu, nôn mửa nên tự sặc chết. Hạ dân không có giết hán. Hạ dân làm sao có thể giết hán đây? Hơn nữa, nếu muốn giết hán, thì chỉ cần một đao là

xong, cần gì phải phiền toái như vậy?"

"Người còn muốn nguy hiểm?" Hạ Lan Băng đi đến trước mặt hắn, đưa cây quạt chỉ vào vết xước trên mặt hắn, nói: "Vết thương này không phải là Trương lão đầu trước khi chết chống cự tạo ra sao? Nha môn đã tìm được ít thịt vụn của hung thủ ở trong kẽ móng tay của nạn nhân. Vết thương trên mặt người hiện tại không phải quá trùng khớp sao?"

Sắc mặt Trương lão ngũ trắng bệch, lắp bắp: "Này... , không phải, tổn thương trên mặt hạ dân, phải.. , phải.."

"Này rõ ràng là bị cào xước. Người nói không phải Trương lão đầu cào thì là ai cào? Khai mau. Nha môn sẽ cho gọi hắn đến đối chất. Ta cảnh cáo người, chống chế không mang lại kết cục tốt đâu."

Trương lão ngũ làm sao có thể trong tích tắc tìm ra người giúp mình tạo chứng cứ che giấu nên cứ ậm ừ mà không biết nói tên ai. Hắn là một tên lưu manh đầu trộm đuôi cướp. Bọn xấu thì hắn có nhiều chứ người dám xả thân cứu hắn, giả mạo chứng cứ trước nha môn thì hắn hoàn toàn không có ai.

Hạ Lan Băng cười lạnh: "Ta hỏi lại người. Vào lúc canh hai, khi án mạng xảy ra, người ở đâu hả?"

"Hạ dân...Hạ dân ngủ ở nhà A Giác."

"Người nói dối! Chúng ta vừa mới hỏi vợ con người, thì được biết, khoảng canh một người đi đâu không rõ, tới canh ba mới trở về. Hơn nữa lúc trở về, người có vẻ rất kích động"

"Hạ dân... Hạ dân ở nhà bằng hữu ăn cơm."

Hạ Lan Băng nói: "Không sai. Người đứng là cùng bằng hữu dùng cơm, bất quá không phải canh hai, mà là buổi chiều. Người trộm một con gà rồi cùng với mấy tên lưu manh ăn thịt uống rượu. Uống đến tận canh một. Người cùng ăn cơm uống rượu với người chính là Tiểu Tam, Rùa Đất, Đầu Chó. Có đúng không?"

Trương lão ngũ nghe Hạ Lan Băng đã tra xét rõ ràng, biết khó có thể chống chế, nên mặt không còn chút máu. Hắn cúi đầu, không biết trả lời như thế nào.

Hạ Lan Băng nhìn qua Tư Đồ Sách một cái, nói tiếp: "Nói cho người biết. Tư Đồ sư gia đã xác minh được, trong chất nôn làm cho nạn nhân ngạt thở có thịt gà và mì. Người chỉ là một tên côn đồ, lấy tiền ở đâu mua thịt gà? Là người đi ăn trộm. Trong lúc ăn trộm gà, người bị gia chủ phát hiện, nhận ra người, đuổi theo mắng. Nha môn đã tìm ra người bị mất gà rồi. Hắn chứng minh vào xế chiều hôm xảy ra án mạng, người đã trộm ở nhà hắn hai con gà, một con gà mái mơ và một con gà trống. Nha môn cũng đã tra hỏi qua bọn Tiểu Tam. Bọn chúng đã thú nhận chiều hôm đó các người đã ăn gà và mì. Các người đánh chén từ xế chiều đến gần canh hai. Tất cả bọn họ đều nói đêm đó người uống say, nói chuyện không còn rõ ràng, phải vịn vào tường mà đi, hơn nữa, người còn bị nôn khan. Sau khi ăn nhậu xong, bọn người đường ai nấy đi. Riêng phương hướng mà người đi chính là tiến về chỗ ngõ nhỏ nơi xảy ra án mạng. Bằng chứng rành rành như thế người có còn gì để chối cãi không?"

Hai đầu gối của Trương lão ngũ mềm nhũn, quỳ mọp xuống đất, vừa lạy vừa nói: "Hạ dân xin khai nhưng mà hạ dân không có cố ý giết Trương lão đầu."

"Sự việc đầu đuôi thế nào? Người hãy thành thật khai ra!"

"Thưa vâng." Trương lão ngũ dập đầu mấy cái, nói: "Hôm đó hạ dân quá chén say sưa. Khi đi đến hẻm nhỏ, hạ dân thấy Trương lão đầu đang cầm công đồng gõ mõ cầm canh. Hạ dân sợ nhớ chuyện mấy tháng trước, lúc hắn thấy hạ dân trộm chút ít đồ vật, liền dùng sức gõ công quát to, làm cho gia chủ thức dậy, bắt được đánh cho hạ dân một trận, lại còn báo quan, khiến cho hạ dân bị đánh ba mươi roi. Báo hại hạ dân suốt nửa tháng trời không đứng dậy được. Lúc ấy hạ dân quá say, không kịp suy nghĩ gì nữa, túm lấy hắn để chất vấn. Rồi sau đó, nổ ra cuộc cãi vã. Hạ dân đánh hắn ngã xuống. Hắn đứng dậy, cào cấu mặt hạ dân. Hạ dân nổi nóng, đè chặt hắn trên mặt đất, ngồi lên người hắn, vốn muốn đánh nhau hắn, nhưng mà hạ dân trước đó đã uống rượu quá nhiều, rồi sau đó lại đánh nhau, không kiềm được nữa nên nôn mửa. Mãi đến khi nôn hết mới dần dần tỉnh lại."

"Người luôn ngồi trên người hắn? Hắn không có phản kháng sao?"

"Hạ dân mạnh hơn hắn. Hai chân kẹp lấy tay hắn, một tay vít tóc hắn. Hắn không có biện pháp phản kháng. Lúc đầu, hạ dân có cảm giác hắn vùng vẫy muốn thoát, sau đó hạ dân lại nôn mửa quá nhiều, đến lúc tỉnh lại, thì thấy hắn đã bất động, ngừng thở. Hạ dân sợ hãi, đứng lên bỏ chạy về nhà. Ngày hôm sau, hạ dân nghe nói hắn đã chết ở hẻm nhỏ. Lúc đó hạ dân cũng cảm thấy kì lạ. Hạ dân thực sự không đánh hắn, không bóp chết hắn thì có sao hắn lại chết? Bẩm sư gia, hạ dân thật không có cố ý muốn giết hắn. Chỉ là muốn dằn mặt hắn chút đỉnh mà thôi. Xưa nay, hạ dân ngay cả gà còn không dám giết, thì làm sao dám giết người. Xin sư gia minh xét."

Hạ Lan Băng cười lạnh: "Người đừng so sánh mình với người thiện lương. Nếu không phải người kẹp lấy cánh tay, vít tóc, thì làm sao hắn dễ yên cho bãi nôn làm hắn chết ngạt. Người không phải cố ý giết người thì là gì?"

Trương lão ngũ ừ ừ nói: "Hạ dân nghe người ta nói nha môn thông báo là Trương lão đầu say rượu, tự nôn rồi chết ngạt trong đó. Không nghĩ là..."

Hạ Lan Băng nở nụ cười, bảo người áp giải hắn đi.

Chờ cho phạm nhân bị giải đi rồi, Hạ Lan Băng chấp tay với Tư Đồ Sách nói: "Nếu không phải Liễu Xuyên huynh giải phẫu thì thể, xác định được chất nôn thì chỉ e là vụ án này không phá được."

"Cũng là nhờ huynh và bộ khoái tra án nhanh chóng mà thôi."

Hai người cùng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Vụ Án Cũ Hồng Đại Lang Bị Giết

Không có vụ án mới phát sinh, Tư Đồ Sách đành ngồi giúp đỡ Hạ Lan Băng phê duyệt công văn. Tuy nhiên, hắn chưa nắm rõ pháp luật Minh triều, đặc biệt là cách làm việc của nha môn, cho nên, hắn càng giúp thì càng rắc rối hơn.

Hạ Lan Băng đã nhiều lần bảo hắn không cần làm, nhưng mà tự bản thân Tư Đồ Sách cảm thấy suốt ngày ăn không ngồi rồi thì có chút cắn rứt lương tâm. Thấy vậy, Hạ Lan Băng đành phải chỉ cho hắn cái tủ đứng lớn trong góc phòng, nói: "Nếu huynh sợ nhàn cư vì bất thiện thì huynh có thể xem qua ít hồ sơ của những vụ án chưa phá được những năm trước. Liệu có thể dùng pháp thuật phá án của huynh giải quyết được không? Xem như là giúp cho nha môn một việc lớn."

"Tốt!" Tư Đồ Sách hưng phấn kêu lên. Hắn cầm cái chìa khóa mở ra tủ đứng, nhìn tới nhìn lui, trong ngăn tủ có ít nhất trăm hồ sơ, quay đầu nói: "Sao nhiều vụ án chưa được phá thế này?"

Hạ Lan Băng có vẻ xấu hổ: "Vâng, Bản lĩnh của ta thật kém cỏi. Đành phải cậy nhờ khả năng của huynh."

Tư Đồ Sách nghĩ thầm, cho dù ở thời hiện đại, có sự giúp sức của công nghệ cao trong việc phá án, những vụ án chưa phá được cũng khoảng 30%, đừng nói gì đến thời đại xa xưa thế này. Hắn cười nói: "Huynh đừng nói như vậy. Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên. Trời già không có mắt, không chịu giúp người chết giải oan. Chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi."

Hạ Lan Băng nở nụ cười, tiếp tục miệt mài phê duyệt công văn.

Tư Đồ Sách ôm lấy một chồng hồ sơ, đặt ở trên bàn của mình. Hắn quyết định nghiên cứu hết chỗ này trước, xem có thể lý giải được vụ án nào không.

Nhưng mà những hồ sơ hắn xem qua đều là những vụ án không có manh mối, ngoài những ghi chép về thi thể nạn nhân thì hoàn toàn không phát hiện được hung khí hoặc những vật chứng có liên quan.

Xem hết một chồng hồ sơ này, hắn lại mang ra chồng kế tiếp. Lúc này đây, hắn đã phát hiện được một vụ án, có chút ít manh mối, hơn nữa, có thể sử dụng kỹ thuật điều tra hiện đại để khai thác manh mối này.

Theo những gì được ghi chép trong hồ sơ vụ án, vụ án này xảy ra tại một sơn thôn nhỏ ở ngoại thành tên là Nhị Đạo Câu cách đây hai năm. Nạn nhân tên Hồng Đại Lang, là một nông phu, có thể từ là Nhan Thị, và hai hài tử. Người phát hiện ra án mạng chính là hàng xóm tên Long Thị. Hôm đó người ấy định đến vay gạo thối com, vừa mở ra, thì phát hiện Hồng Đại Lang toàn thân đầm máu nằm trên mặt đất, lập tức đi báo cáo với tuần đinh *.

Tuần đinh cử người đến xem, phát hiện Hồng lão đại đã chết ở trong phòng. Lúc ấy thể tử Nhan Thị mang theo hai hài tử làm việc ngoài đồng. Khi nghe được tin, nàng ta khóc lóc chết đi sống lại. Tuần đinh phái người đến huyện nha báo cáo. Tri huyện dẫn theo Hạ Lan Băng và bộ khoái tới điều tra. Theo như báo cáo khám nghiệm tử thi ghi lại, toàn thân người chết trúng ba mươi hai dao, phần lớn vết thương nằm ở ngực, đầu, gáy và những chỗ trí mạng. Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Sau khi điều tra hiện trường, người ta tìm được một dao nhọn dính đầy máu nằm dưới chiếc nắp nồi đặt trên bàn ăn trong phòng.

Lúc đầu, nha môn suy đoán là kẻ thù ác có thù oán với nạn nhân, nhưng mà trải qua thời gian điều tra, người chết Hồng lão đại là người phúc hậu thiện lương, không cờ bạc rượu chè, cũng không cùng người khác tranh chấp, quan hệ rất tốt với hàng xóm láng giềng, chưa bao giờ tức giận đánh người. Hắn có một con trâu và vài mẫu ruộng. Thể tử Nhan Thị thiện lương, hiền dịu. Vợ chồng thật sự hòa thuận. Hồng đại lang lại chăm chỉ làm ăn. Hắn rành việc đồng áng cho nên cũng có của ăn của để. Sau một hồi điều tra, nha môn không tìm được chút manh mối đành phải xếp vụ án lại.

Đối với vụ án này, Tư Đồ Sách cảm thấy hứng thú bởi vì nha môn đã tìm thấy hung khí. Một khi có hung khí, thì có thể thu được dấu vân tay. Việc này mang tính quyết định đối với việc phá án. Tuy nhiên, vụ việc đã xảy ra cách đây hai năm. Có thể lấy được vân tay hay không thì hắn cũng chưa chắc.

Tư Đồ Sách cầm theo hồ sơ nọ đến gần Hạ Lan Băng: "Hung khí trong vụ án này để ở đâu?"

Hạ Lan Băng lấy ra hồ sơ nhìn thoáng qua: "Toàn bộ hung khí, vật chứng đều đặt ở trong phòng tại hậu viện. Vật chứng của mỗi vụ án đều nằm trong một túi to có đánh số. Huynh dựa vào số thứ tự của hồ sơ là tìm được. Đây là chìa khóa phòng."

Hạ Lan Băng lấy cái chìa khóa đưa cho Tư Đồ Sách. Hắn về phòng mình cầm lấy rương dụng cụ pháp y, sau đó trở về hậu viện, quả nhiên nhìn thấy một

gian phòng đơn độc, cửa sổ được đóng chặt. Hắn mở cửa đi vào, thấy trong phòng có nhiều túi to nằm trên kệ được sắp xếp chỉnh tề. Miệng túi được buộc chặt, ở bên ngoài có thẻ bài ghi số thứ tự.

Tư Đồ Sách dựa theo số thứ tự tìm được túi vật chứng của vụ án Hồng Đại Lang. Hắn dùng giấy trải ra trên sàn nhà, kể đến đồ toàn bộ đồ vật trong túi ra. Bên trong quả nhiên có một dao nhọn, một chiếc áo ngắn thùng lỗ chỗ, trên áo còn đầy vết máu khô lâu ngày.

Con dao hung khí có chuôi bằng gỗ và không bị quấn dây quanh chuôi. Điều này làm cho Tư Đồ Sách thở phào nhẹ nhõm. Chỗ chuôi dao có vài dấu tay in bằng máu mờ mờ. Hung thủ đâm nạn nhân ba mươi hai dao, chắc chắn trên tay có dính máu nên mới để lại dấu vân tay trên chuôi dao. Điều này sẽ giúp cho việc lấy dấu vân tay dễ dàng hơn.

Hắn mở rương dụng cụ pháp y ra, lấy găng tay cao su mang vào, sau đó cẩn thận cầm con dao ở chỗ không có khả năng lưu lại vết máu. Hắn tiến đến cửa sổ, nhìn kỹ xem còn có dấu hiệu khả nghi nào khác không.

Đương nhiên, hắn không có thêm phát hiện gì.

Hắn đặt con dao xuống, mang khẩu trang vào, sau đó cầm theo máy ảnh kỹ thuật số, bình xịt Ninhydrin **, và con dao ra ngoài hiên nhà. Nhìn trái phải không có ai, sau đó nhắm vào chỗ có dấu vân tay mờ mờ, phun một ít Ninhydrin. Một lát, chỗ chuôi dao xuất hiện mấy dấu tay màu xanh đen.

Tư Đồ Sách nhanh chóng dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp lại dấu tay. Sau khi dùng kính phóng đại quan sát, hắn nhận thấy có nhiều dấu tay chồng lên nhau, trong đó có hai dấu tay tương đối rõ ràng, có thể tiến hành đối chứng được.

Trong lòng hắn thật cao hứng, đem toàn bộ đồ vật cất kỹ, trở lại thư phòng, hỏi Hạ Lan Băng: "Có những người nào đến thôn Nhị Đạo Câu điều tra vụ án Hồng Đại Lang?"

"Do đó là án mạng, nên toàn bộ bộ khoái đều đến, ngoài ra còn có ta và tri huyện."

"Có ai từng chạm qua chuôi dao này chưa?"

"Để ta nghĩ xem. Lúc mang dao về, bộ khoái cũng có thể đã chạm qua chuôi dao này, còn những người khác thì không. Có việc gì sao?"

"Không có gì. Ta cần lấy dấu vân tay của huynh." Tư Đồ Sách vừa lấy ra hộp mực in dấu tay vừa nói.

"Làm gì vậy?" Hạ Lan Băng hoàn toàn không hiểu.

"Huynh không cần quan tâm. Chỉ cần cho ta lấy dấu tay là được. Có việc dùng khi phá án."

"Phá án tại sao phải dùng vân tay của ta?" Hạ Lan Băng tuy nói không hiểu, nhưng vẫn theo lời của Tư Đồ Sách dùng hộp mực lưu lại đầy đủ dấu tay của hai bàn tay.

"Được rồi. Đa tạ"

Tư Đồ Sách cầm hộp mực đi đến phòng trực của bộ khoái. Trong phòng chỉ bộ đầu Thạch Mãnh và một vài bộ khoái. Những người khác đã ra phổ tuần tra. Thạch Mãnh và mấy bộ khoái đang ngồi nhìn thấy Tư Đồ Sách tiến vào, vội vàng đứng dậy chấp tay thi lễ: "Tư Đồ sư gia!"

Hai nữ bộ khoái Ân Nha Đan và Đường Đường chưa đến lượt ra ngoài tuần tra, đang ngồi bên cửa sổ cắn hạt dưa, thấy hắn đến, lập tức chạy lại, vây quanh hắn nói: "Sư gia, có phải lại có vụ án cần điều tra? Cho chúng tôi đi cùng với."

Tư Đồ Sách cười nói: "Ta ước gì không còn vụ án nào nữa, thiên hạ thái bình, nhưng mà kẻ xấu lại không cho chúng ta sống yên ổn."

"Thực sự có vụ án phát sinh?" Đường Đường nói, "Vậy nhất định cho hai người chúng ta đi theo sư gia phá án!"

Ân Nha Đan cũng cười hì hì, liên tục gật đầu phụ họa.

Tư Đồ Sách biết vì sao hai nàng lại nhiệt tình như vậy. Bởi vì theo quy định của tri huyện, phá được án là có thưởng, cao nhất là một lượng, còn người đi theo phá án ít nhiều gì cũng có tiền thưởng. Từ lúc Tư Đồ Sách đến đây, hắn đã liên tục phá được ba vụ án, bộ khoái đi theo cũng có phần. Chính vì vậy, bọn họ mới hăng hái.

Chú Thích:

* Tuần đinh: những thanh niên nghèo, không có ngôi thứ trong làng, phải tham gia vào lực lượng tuần tra, canh gác làng xã, ruộng nương, gọi phu, thúc thuế...

** Phương pháp sử dụng Ninhydrin $C_6H_4CO_2(OH)_2$

Nguyên lý và tác dụng:

Axit amino do cơ thể con người có tiết ra không lan quá nhanh vào vật mang như Cl^- nên có thể dùng Ninhydrin hiện hình các dấu tay đã tồn tại lâu hàng tháng.

Dung dịch Ninhydrin được pha chế như sau: Hoà tan 75mg Chlorua Cadimi (CdCl_2) và 6ml nước cất, cho thêm 0,3ml Acid axetic đậm đặc (CH_3COOH) và 100ml Aceton (CH_3COCH_3), cuối cùng hoà tan 2g Ninhydrin $\text{C}_6\text{H}_4\text{CO}_2(\text{OH})_2$ trong hỗn hợp và khuấy đều. Do đó trước khi sử dụng hãy pha chế và nên pha một lượng đủ dùng và đựng vào chai màu nâu sẫm và không được để ánh sáng tác động vào.

Thao tác kĩ thuật:

Dùng một que thủy tinh, đầu quấn bông, nhúng vào dung dịch, sau đó bôi đều trên mặt tờ giấy nghi có dấu tay ở nhiệt độ trong phòng. Nếu có bình phun mù cho dung dịch pha sẵn vào bình và phun lên bề mặt nghi mang vết.

Thời gian phản ứng giữa a xít Amino với Ninhydrin kéo dài đến 24 tiếng đồng hồ. Nếu có dấu vết sau một vài giờ màu đường vân sẽ xuất hiện, càng về sau càng đậm thêm, nhiều giờ các đường vân sẽ hiện lên màu hồng tím. Để có thể nghiên cứu, lưu giữ được dấu vết đường vân phải tiến hành chụp ảnh. (Nguồn: menthuong.blogspot.com)

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Phương Pháp Xông Khói *

Tư Đồ Sách nói : "Đây không phải vụ án mới mà là vụ án cũ năm xưa. Các nàng có còn nhớ, hai năm trước, ở thôn Nhị Đạo Câu, một nông phu tên Hồng Đại Lang bị người khác đâm ba mươi hai dao, chết ở trong nhà. . ."

"Biết biết!" Đường Đường tranh nói trước, "Bọn thuộc hạ có đi tra xét vụ án đó. Thuộc hạ có cầm qua con dao hung khí còn Nha Đản thì không dám đụng tới. Hi hi!"

"Không thể nào?" Tư Đồ Sách quay đầu nhìn qua Ân Nha Đản: "Nghe nói võ công của nàng là cao nhất trong toàn bộ bộ khoái, so với đầu mục thì còn có phần lợi hại hơn, sao lại không dám đụng vào dao này?"

Ân Nha Đản đỏ mặt ngượng ngùng nói không ra lời.

Đường Đường thần bí hề hề thấp giọng nói: "Sur gia người không biết sao? Nàng ấy, sợ nhất là máu, vừa nhìn thấy máu cả người liền nhũn ra. Cho nên phạm là án mạng giết người, nàng liền lẩn rất xa, không dám tới gần."

"Như vậy sao." Tư Đồ Sách nở nụ cười, hỏi Đường Đường nói : "Trừ nàng ra, còn có ai đã từng chạm qua hung khí?"

"Thạch Bộ đầu và Bát ca, hai người bọn họ đều cầm lấy dao găm lên nhìn, sau đó còn khiến thuộc hạ cầm qua hung khí, làm cho tay thuộc hạ dính đầy máu. Tức chết đi được."

Tư Đồ Sách nói : "Tốt lắm, hiện tại ta muốn điều tra vụ án này một lần nữa. Bây giờ, ta cần lấy dấu tay của những người đã chạm qua hung khí."

Dứt lời, hắn lấy ra hộp mực.

Ba người bọn Thạch Bộ đầu tuy rằng không biết Tư Đồ Sách lấy vân tay bọn họ làm cái gì, nhưng mà vẫn vâng lệnh làm theo.

Tư Đồ Sách thu thập xong dấu vân tay, nhanh chóng trở lại bên trong phòng vật chứng, lấy ra camera kỹ thuật số, điều tra hình ảnh, đối chiếu với vân tay của từng người. Hắn phát hiện dấu vân tay rõ ràng nhất ở phía trên cùng là của Đường Đường. Ngoài ra còn có vài dấu vân tay khá mờ khác không rõ thuộc về người nào trong bọn họ.

Vậy dấu vân tay đó là của ai đây? Của hung thủ? Hay là của một người nào khác đã chạm vào hung khí?

Đây chính là một manh mối. Tư Đồ Sách đang muốn tìm ra càng nhiều manh mối càng tốt. Hắn quyết định tiếp tục tìm kiếm vân tay khả nghi ở chuôi dao.

Cổ nhân không có khái niệm về dấu vân tay. Cho nên khi gây án, hung thủ hoàn toàn không mang bao tay. Điều này giúp cho việc lấy vân tay trên hung khí rất dễ dàng. Nhưng mà, vụ án này đã xảy ra cách đây hai năm, dấu vân tay theo thời gian sẽ dần biến mất. Ngoài ra, vật lưu giữ dấu vân tay cũng có ảnh hưởng rất lớn đến dấu vân tay được lưu lại. Theo lý thuyết, chuôi gỗ mịn có thể bảo tồn dấu vân tay trong thời gian rất lâu. Tuy nhiên, hai năm qua đi, liệu dấu vân tay có còn được giữ lại hoàn hảo không?

Từ trước đến giờ, Tư Đồ Sách chưa từng thử qua việc lấy dấu vân tay được lưu lại một thời gian dài như vậy. Nhưng bây giờ, manh mối điều tra chỉ có con dao hung khí này. Hắn chỉ còn cách cố gắng hết sức mình mà thôi.

Tư Đồ Sách quyết định xuất ra một chiều cuối cùng, phương pháp xông khói 502 *.

Phương pháp này rất hữu hiệu đối với việc lấy dấu vân tay đã lưu lâu ngày. Dùng phương pháp này đối phó với dấu vân tay đã được lưu vài tháng thì dễ như trở bàn tay, nhưng mà, nếu dùng để ứng đối với vân tay lưu lại cách đây hai năm thì Tư Đồ Sách quả thực không tin tưởng lắm.

Hắn trở lại thư phòng, tìm được tiểu nha hoàn Linh Lung: "Có thể tìm cho ta vài tấm giấy dầu lớn?"

"Giấy dầu? Tiểu nữ chỉ có ô giấy dầu, có được không?"

"Việc này. . . , ta chỉ cần giấy dầu. Không cần ô."

"Chuyện này cũng dễ thôi. Phía sau nha môn là cửa hàng bán ô, họ cũng bán luôn cả giấy dầu, để tiểu nữ dẫn người đi mua."

"Vậy sao. Vậy hãy đưa ta đến đó. Liệu bọn họ có thể dùng giấy dầu làm thành đồ vật có hình dạng mà ta yêu cầu không?"

"Có thể a. Không thành vấn đề. Tiên sinh, ta đưa người đi thôi!"

Linh Lung đưa Tư Đồ Sách đến cửa hàng bán ô sau lưng nha môn. Nơi này bán đủ các loại ô che rất xinh đẹp. Trước giờ, Tư Đồ Sách đã quen nhìn ô làm bằng vải dệt, bây giờ lại được thấy ô làm bằng giấy dầu thủ công thì cảm thấy rất mới lạ. Hắn đi một vòng trong tiệm nhìn lướt qua hết một lần.

Chường quầy cười cười đi theo ở phía sau, mắt thấy Tư Đồ Sách nhìn chiếc ô nào, hắn liền lập tức lấy xuống, mở ô xoay tròn vài vòng, miệng không ngớt khen ngợi ô vừa đẹp vừa bền.

Tư Đồ Sách thấy chiếc ô quả nhiên đẹp, vừa lúc chính mình không có ô, liền quyết định mua chiếc ô đó.

Hắn chọn một chiếc ô giấy màu vàng bền chắc, vừa mở ô ra đã ngửi thấy mùi sơn dầu tự nhiên.

Linh Lung tò mò nói: "Sur gia, ngài mua chiếc ô này để dùng khi điều tra vết thương trên thi thể phải không?"

Tư Đồ Sách sững sốt, chợt nhớ tới Tây Oan Tập Lục của Tổng Từ có ghi, dùng ô che khuất ánh mặt trời để quan sát vết thương trên thi thể, không thể tưởng được là tiểu nha hoàn này lại biết những kiến thức đó. Hắn cười nói: "Nàng cũng biết những việc này sao?"

"Hi hi, trước kia tiểu nữ đã từng chứng kiến Hạ Lan sư gia dùng qua cách này."

"A" Tư Đồ Sách xếp ô lại, nói: "Khi ta điều tra thi thể thì không cần ô che. Ta mua chỉ để che nắng mưa thôi." Tư Đồ Sách xoay người đối diện Chường quầy nói: "Ta muốn làm một món đồ. Cửa tiệm có thể làm được không?"

"Được a, được a, sư gia cần làm vật gì?"

"Có giấy bút không? Ta muốn vẽ sơ đồ phác thảo."

Chường quầy liền bảo người sai vật lấy ra bút nghiên. Lúc đầu, Tư Đồ Sách định vẽ một cái thùng dùng để xông khói, nghĩ đi nghĩ lại, hắn lại vẽ một cái lớn hơn có thể gấp lại được. Sau đấy, hắn vừa chỉ vào bức tranh vừa giải thích cho Chường quầy hiểu.

Trang bị này rất đơn giản nên Chường quầy lập tức hiểu ngay, liên tục nói không thành vấn đề. Do giá cả không cao, Tư Đồ Sách liền đặt làm mấy cái có quy cách khác nhau dùng để lấy dấu vân tay trong những trường hợp riêng biệt.

Vì Tư Đồ Sách cần gấp, Chường quầy bảo người giúp việc lập tức tăng ca làm, bảo Tư Đồ Sách một lúc sau đến nhận hàng, tuy nhiên do hàng cần gấp nên giá cả có cao hơn một chút.

Một canh giờ sau, nha hoàn Linh Lung đến nhận thùng xông khói giúp Tư Đồ Sách.

Tư Đồ Sách mang găng tay cao su, đến phòng vật chứng mang hung khí trở lại chỗ ở của mình. Hắn đặt con dao ở trên mặt đất, sau đó lại cầm một chén nước, một chum đựng keo 502, rồi đặt cả hai ở trong rương trên đất trống.

Phương pháp xông khói cần có thời gian tương đối dài. Việc hắn cần làm kế tiếp chỉ là chờ đợi kết quả mà thôi.

Ngày hôm sau, hắn mở thùng ra quan sát, chỉ có một ít vân tay hiện ra. Ngày thứ hai, đại bộ phận vân tay hiện ra, nhưng chưa đủ rõ ràng, tới ngày thứ ba, dấu vân tay hoàn toàn hiện ra, sau đó, hắn chờ thêm ít lâu thì nhận thấy không có thêm dấu vân tay nào hiện ra nữa.

Tư Đồ Sách rất hài lòng, dùng camera kỹ thuật số tiến hành rồi chụp ảnh, sau đó cùng tiến hành so sánh loại trừ với dấu vân tay của ba bộ khoái, cuối cùng còn thừa lại hai dấu vân tay xa lạ.

Chính là của hung thủ sao?

Hung khí là vật dụng thường ngày trong nhà nạn nhân. Người nhà nạn nhân có thể đã cầm qua chuôi dao này, lưu lại vân tay, nhất định phải loại trừ những dấu vân tay này đầu tiên.

Người chết đã tử vong hai năm, cho dù đào sâu chôn chặt, chỉ sợ cũng đã thối rữa thành nắm xương tàn, không có biện pháp lấy được vân tay. Chỉ còn cách đi tìm những vật dụng nạn nhân thường dùng lúc còn sống, thử vận may xem có tìm ra được dấu vân tay không. Ngoài ra, Tư Đồ Sách còn phải lấy dấu vân tay của thể tử và nhi tử của nạn nhân nữa.

Cho nên, Tư Đồ Sách quyết định đi Nhị Đạo Câu.

Tư Đồ Sách tìm Hạ Lan Băng, nói cho nàng biết suy nghĩ của mình. Hạ Lan Băng quyết đoán nói : "Được, ta cùng đi với huynh."

Tư Đồ Sách vốn định đi một mình, bởi vì hắn chỉ cần thu thập dấu vân tay mà thôi. Tuy nhiên, hắn nghĩ lại, mấy bức tranh vẽ lại hiện trường thật sự đơn giản, nếu có thể trực tiếp thăm dò hiện trường, biết đâu lại phát hiện ra thêm manh mối. Nghĩ vậy, hắn liền gật đầu đáp ứng.

*Phương pháp xông khói chất Syanoacrylate:

Nguyên lý và ứng dụng:

Syanoacrylate chính là chất keo dính nhựa và kim loại phản ứng với A xít béo có trong mồ hôi người (ở dấu vân) tạo thành Poly Syanoacrylate có màu trắng đục. Các loại trên thị trường có tên Methyl hoặc Ethyl-2-Cyanoacrylate đều dùng được. Hiện Việt Nam có: keo 502, keo Superglue (Con Voi), Loctie 406™

Phương pháp xông khói này thường áp dụng khi cần hiện hình dấu vân trên vật mang cứng, không thấm, các loại da, nỉ, cao su, các vật có bề con, mặt cong.

Thao tác kỹ thuật:

Cho vào hộp xông keo hay thùng chứa một đĩa nhỏ có đặt 1 lượng ít dung dịch NaOH 2% (làm tăng lượng khói của keo) thấm trong bông, vải sạch, khô. Đặt vật nghi mang vết vào thùng. Nhỏ một vài giọt keo vào miếng vải hay bông đựng trong đĩa. Đậy nắp hộp lại. Một lát thấy khói keo xông lên. 30 phút đến vài ngày sau dấu vết hiện lên màu trắng. Lấy ra nếu thấy keo bám quá nhiều dùng máy sấy thổi nhẹ, chụp ảnh. Có thể quan sát dấu vết rõ hơn với sự hỗ trợ của đèn chiếu xiên.

Chú ý: Phải ưu tiên thu dấu vết sinh học trên vật mang trước và khi áp dụng phương pháp xông keo cần đảm bảo an toàn khi tiếp xúc dung môi.

(Nguồn: menthuong.blogspot)

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sử Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Sơn Thôn Nông Phụ

Hạ Lan Băng thấy sắc trời còn sớm, phỏng chừng có thể trở về lại nhà môn trước khi đêm xuống, nên lập tức phân phó chuẩn bị ngựa, gọi đầu mục Thạch Mãnh, bộ khoái Tôn Bát ca, Ân Nha Đan và đám người Đường Đường, cùng đi đến Nhị Đạo Câu.

Bởi vì đường núi gập ghềnh, ngựa không có cách nào di chuyển được, nên chỉ có thể cưỡi ngựa đến chân núi. Bọn họ đành phải bảo một danh bộ ở lại trông chừng ngựa; những người còn lại đi bộ lên núi.

Tên gọi Nhị Đạo Câu xuất phát từ hai dòng suối nhỏ chảy trong thôn. Sau khi đi được một canh giờ, bọn họ đã nhìn thấy sơn thôn trong tầm mắt.

Sơn thôn ẩn giữa rừng tùng xanh rì, mây trắng bồng bềnh theo gió, lượn lờ quanh sườn núi. Từ xa nhìn lại, mọi người tưởng như đang lạc vào tiên cảnh.

Tư Đồ Sách trầm trồ nói: "Địa phương như vậy thật khiến cho người ta vui vẻ thoải mái."

"Không sai. Nhưng mà không ngờ tiên cảnh thế này lại có thể giấu diếm sát khí. Một kẻ có cừu hận lớn đến thế nào mới có thể đâm một người ba mươi hai dao? Ân tình nào có thể gây ra thù hận đến như vậy?"

"Người với người mà lại có cừu hận lớn đến nước này thì thật là đáng buồn. Đi thôi, chúng ta phải tra xét cho rõ việc đáng buồn này a."

Đoàn người đi dọc theo đường núi quanh co khúc khuỷu thêm nửa canh giờ, cuối cùng đã đặt chân vào được sơn thôn.

Bộ khoái muốn đi thông báo cho tuần đinh địa phương nhưng Hạ Lan Băng xua tay nói không cần. Dù sao nàng từng tới nơi này tra án mấy lần, quen

thuộc đường đi nước bước, nên trực tiếp đi thẳng tới nhà Hồng đại lang.

Hai đứa trẻ bảy, tám tuổi đang chơi đùa vui vẻ ở trước cửa. Nghe tiếng bước chân, bọn trẻ ngẩng đầu nhìn lên, thấy một nhóm bộ khoái vác lấy yêu đao khí thế hung dữ tiến lại gần, nhất thời hoảng sợ, đứa lớn vội kéo tay đứa nhỏ chạy vội vào nhà.

Hạ Lan Băng đi vào cửa, nhìn lướt qua căn phòng, tuy rằng đã hai năm qua đi, trong bài trí trong phòng vẫn như trước, cơ hồ không có gì biến hóa. Hai đứa bé trốn ở góc phòng, len lén nhìn ra.

Đường Đường làm ảo thuật, hai viên kẹo mạch nha đột nhiên xuất hiện. Nàng ngồi xổm xuống, nở nụ cười dịu dàng, nói : "Hai cháu ăn kẹo không?"

Hai đứa bé chia ra bàn tay lấm lem và nhỏ bé, cẩn thận cầm lấy viên kẹo. Chúng không lập tức ăn ngay mà để dành lại .

Đường Đường cảm thấy thắc mắc: "Sao hai cháu lại chưa ăn?"

Đứa bé trả lời với giọng điệu trẻ con: "Bọn cháu để dành cho mẹ."

"Ồ, thực là hiếu thảo. Vậy mẹ của hai cháu đâu? Ở nhà sao?"

Hai đứa bé cùng lắc đầu.

"Mẹ cháu đi đâu rồi?"

"Mẹ đang làm việc ở ngoài đồng."

"Vậy sao? Hai cháu dẫn đường nhé. Các cô chú là người của nha môn muốn tìm mẹ cháu có chút việc."

Hai đứa bé lại cùng nhau gật đầu.

Đường Đường nắm tay của hai đứa trẻ, đi vào cửa, nhìn Tư Đồ Sách và Hạ Lan Băng nói : "Bọn trẻ nói mẹ chúng đang làm việc ngoài đồng. Thuộc hạ sẽ đi tìm nàng ta về."

"Đi, đi thôi!" Hạ Lan Băng nói. Nàng cất bước vào trong nhà, nhìn xung quanh, sau đó, xoay người nói với Tư Đồ Sách: "Vẫn là như cũ, không có gì thay đổi."

Nàng chỉ vào chỗ cạnh cửa, nói : "Đây chính là nơi phát hiện thi thể." Nàng vừa lấy tay phác họa vừa nói: "Lúc được nhân chứng phát hiện, thi thể đang nằm úp sấp, mặt hướng lên, đầu hướng ra cửa, hai tay cong cong hướng về phía trước, hai chân duỗi thẳng. Trên đầu, lưng, ngực, bụng đều có vết thương. Thi thể nằm trong một vùng máu lớn."

Sau đó, Hạ Lan Băng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong, trong phòng mọi thứ vẫn được bài trí như cũ, nàng ngoác tay gọi Tư Đồ Sách qua, nói: "Đây là phòng ngủ của nạn nhân. Lúc ấy trên giường có máu, vết máu kéo dài từ phòng ngủ ra đến tận chỗ thi thể nằm. Ta phán đoán nạn nhân đang nằm ở trên giường thì bị hung thủ đột nhiên tấn công, bị trọng thương, gãy dựa muốn chạy trốn, nhưng chạy đến cửa thì không chống đỡ được nữa, liền ngã xuống. Hung thủ đuổi theo, lại nhắm vào lưng hấn mà đâm. Nạn nhân trọng thương chết tại chỗ."

"Lúc ấy là cửa đang mở sao?"

"Thời điểm hàng xóm tới thì cửa đang mở. Ngay khi phát hiện thi thể, người ấy nhanh chóng đi báo cáo cho tuần đinh."

"Cửa sau, cửa sổ lúc ấy có đang mở không?"

"Không có, cửa sau đã bị cài then ở bên trong, cửa sổ cũng đều được đóng lại."

"Nói như vậy, hung thủ đi vào nhà bằng cửa chính, sau đó tiến vào phòng ngủ gây án?"

"Hẳn là như vậy."

"Người chết lúc ấy nằm ở trên giường, vợ hấn cùng con trai lại ở ngoài đồng, hay là hôm đó hấn bị bệnh nên mới ở nhà?"

"Không sai. Chúng ta đã hỏi thăm từ cửa người chết. Nàng ta nói ngày hôm đó nạn nhân cảm thấy không khỏe, buồn nôn, toàn thân vô lực, nên mới không ra đồng mà nằm trong phòng nghỉ ngơi. Bởi vì ở sơn thôn, người dân thuần phác, ban ngày nếu trong nhà có người, thì sẽ không khóa cửa nhà. Ta đoán thời điểm đó, cửa chỉ được khép hờ, để tiện người nhà ra vào, mà nạn nhân lúc đó đang bệnh nên cũng không thể đứng lên đóng cửa mở cửa, cho nên cửa phòng ngủ phòng chừng cũng là khép hờ. Hung thủ mới có thể lợi dụng cơ hội đó, từ cửa chính len vào tiến vào phòng ngủ gây án."

Tư Đồ Sách nhìn hai cánh cửa, trong lòng cảm thán, đáng tiếc, nếu như mình có mặt ở hiện trường vào thời điểm báo án thì sẽ có thể lấy được vân tay do hung thủ lưu lại ở trên cửa, có lẽ còn có thể lấy được dấu chân trên mặt đất hoặc dấu chân dính máu. Khi đó, việc phá án sẽ dễ dàng hơn. Hiện tại đã qua hai năm, dấu máu trên đất đã được quét dọn sạch sẽ, nhìn không ra chút dấu vết nào, dấu tay trên cửa cũng đã bị những dấu tay khác che mất, dấu chân cũng thế, không còn chút giá trị nào.

Tư Đồ Sách nhìn bao quát khắp căn nhà. Nhà này không có sân trước, còn cửa sau thì hướng ra chỗ trồng rau ở sân sau. Chỗ sân sau có hàng rào vây

quanh.

Hắn nhìn bao quát xong liền trở vào trong nhà, thấy giữa nhà xuất hiện thêm một người, là một thiếu phụ trẻ tuổi, dáng người nhỏ xinh, mi thanh mục tú, nhưng có thể do dinh dưỡng không đủ nên mái tóc hơi khô. Nàng dùng một cây trâm gỗ và dây gai búi tóc lên. Thân mặc bộ quần áo bằng vải thô, chân mang đôi giày vải màu đen, dính đầy bùn. Một sợi dây gai buộc quanh vòng eo mảnh khảnh. Ở thời xưa, khi trượng phu mất, thê tử phải để tang ba năm, lễ ra phải đội mũ làm bằng dây gai, nhưng để tiện cho công việc, nên chỉ buộc tóc bằng dây gai và mang thắt lưng dây gai, xem đó là trang phục tang.

Thiếu phụ kia cúi mặt nhìn xuống đất, không nhìn Tư Đồ Sách, hai đứa bé trốn ở sau lưng nàng, dùng ánh mắt nhút nhát nhìn mọi người.

Hạ Lan Băng nói : "Vị này chính là thê tử của Hồng đại lang Nhan thị. Nhan thị, đây là hình danh sư gia Tư Đồ Sách."

Nhan thị ngược mắt nhìn thoáng qua Tư Đồ Sách, sau đó thi lễ cúi chào, không nói gì cả.

Tư Đồ Sách chấp tay hoàn lễ, nói : "Ta cần lấy vân tay của nàng, hi vọng nàng đồng ý."

Dứt lời, hắn lấy hộp mực dùng để lấy dấu tay trong rương dụng cụ pháp y ra, sau đó đặt lên bàn ở giữa nhà, mời Nhan thị qua, nói : "Nàng giờ hai tay ra giúp."

Nhan thị hiền như khúc gỗ ngẩng nhìn lên, hai tay đưa đến trước mặt Tư Đồ Sách. Đôi tay nàng đầy vết chai, làn da thô ráp, nứt nẻ. Từ đó có thể thấy được, từ khi trượng phu mất đi, một mình góa phụ này đã phải vất vả nuôi con như thế nào.

Tư Đồ Sách có chút cảm khái, cầm lên bàn tay nàng, tiến hành lấy đủ vân tay cả mười ngón, sau đó lấy một tờ giấy cho nàng lau tay.

Lúc đầu, hắn còn định lấy cả dấu vân tay của hai con trai nạn nhân, nhưng mà, hai tiểu hài tử này mới bảy tám tuổi, tính ra lúc xảy ra vụ án, bọn trẻ mới năm sáu tuổi, hiển nhiên không khớp với dấu tay trên chuôi dao, cho nên hắn mới không yêu cầu lấy dấu tay.

Hắn vào bên cạnh sương phòng, lấy ra camera kỹ thuật số, so sánh dấu tay thu được với dấu tay trên chuôi dao, quả nhiên là dấu tay của Nhan thị !

Dấu vân tay máu là của Nhan thị ? Nàng là hung thủ? Tư Đồ Sách nhíu nhíu mày, điều đó không có khả năng, nghe Hạ Lan Băng nói, lúc ấy Nhan thị mang theo hai người con trai ra đồng, không có mặt ở hiện trường. Chỉ sau khi án mạng xảy ra, tuần đình mới phái người kêu nàng trở về. Nói cách khác, nàng không có thời gian để gây án, không thể nào là hung thủ.

Vậy tại sao trên hung khí lại có dấu máu của vân tay nàng?

Bạn đang đọc truyện *Hình Danh Tiểu Sư Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.